

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY DARLING

HONOR &
CLAIM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Honor and Claim

Cosima karşı koyamadığım bir cazibeydi.

Ben kan ve kaosun içinde doğdum. Ailemin ölümünden sonra içimdeki kaos etrafımdaki her şeyi kana buladı. Marino ailesi beni küçük bir çocukken yanına aldı. Beni kurtarmaya çalışan güçlü bir aileydiler, ama ben çok ileri gitmiştim - ta ki Cosima ortaya çıkana kadar.

Küçük bir çocukken bile onun farklı olduğunu biliyordum. Çocukken ona kalbimi vermiştim ve kalbim her zaman ona aitti, içimde dışarı çıkmak için sürekli savaşılan canavarı sakinleştirebilen kıza.

Büyüdükçe, ona karşı hissettiklerim değişti. Daha derin ve daha saplantılı hale geldiler. İçimde kimsenin, hatta tatlı masum Cosima'mın bile kontrol altına alamayacağı yeni bir savaş yükseldi, o da kaçtı.

Şeytanın kendisi tarafından şekillendirilmiştim ve ona asla layık olamayacak olsam da, bu bir başkasının ona sahip olmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu... ya da içinde büyüyen gizli bebeğe. O da benimdi.

Benden kaçış olmadığını çok az biliyordu. Kimse onu benden uzak tutamazdı, ne ailesi, ne kendisi, ne de evlenmeye zorlandığı adam. Yapmam gerekeni yaptım.

Cosima bana ait ve bunu tüm dünyanın bilmesinin zamanı geldi.

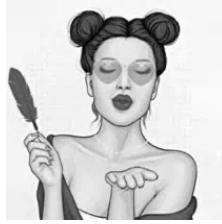
Bu, Yeni Bir Saltanat serisinin ikinci kitabıdır. Aldatma yok, OW draması yok ve HEA her zaman garantidir! Her biri bağımsız olacak

Onur ve Hak Talebi

YENİ BİR REJİM

İKİNCİ KİTAP

LUCY DARLING

Copyright © 2025 by Lucy Darling Tüm

hakları saklıdır.

Bu kopya yalnızca bu e-kitabın orijinal alıcısı için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, Lucy Darling'in yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek tarihi olaylara veya mevcut yerlere atıfta bulunulsa da, isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Contents

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29 Sonsöz](#)

[Bölüm 1 Benimle](#)

[bağlantı kurun!](#)

[Ayrıca Lucy Darling tarafından](#)

Chapter One

COSIMA

"W Bu konuda üzülmeyeceksin ya da özür dilemeyeceksin." Yatak odamda bir ileri bir geri yürüyorum. Adrenalinden olabilir ama kendimi sakinleştiremiyorum.

Duygu karmaşası yaşıyorum, ki bu benim için şaşırtıcı değil. Kontrol konusunda hiçbir zaman iyi olamadım, özellikle de söz konusu duygularım olduğunda. Bunu biliyorum ve kendimi dengelemeye çalışıyorum, ancak o anın sıcaklığıyla aynı şekilde karşılık veriyorum. Bana ne kadar enerji verirsiniz, ben de hemen geri veririm.

Bu yüzden adamı bıçakladım; hak etmişti. Pislik herif beni tersledi ama bunu ben istemiştim. En iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum, arkadaşlarımı ve baldızımı koruyordum. Zaten sapık da onların peşindeydi.

Baldızım ailemin yaşadığı dünyayı sadece sıyrıp geçti. O dünyanın kıyısında yaşadı ve Tova çok tatlı biri. Bir pisliğin onu bizden almasına asla izin veremezdim. Yurtdışındaki okulumdan döndüğümünden beri onunla çok yakınlaştık.

O adam silahını çektiğinde, ailemin bana öğrettiği şeyi yaptım. Zamanımı bekledim ve dikkatini Tova'dan uzak tutmaya çalıştım. Kapıdan girdiği anda kimin peşinde olduğunu anladım. Baldızım, hepimizin War dediği en büyük kardeşim Warren'la evlendi.

Babamız yarı emekliliğe doğru kayarken, ailemizi Savaş devraldı. Babam tüm hayatım boyunca şehrin kalesini elinde tuttu; gerçekten tek bildiğim bu. Şimdi onun yerinde Savaş var ve kardeşim babamdan farklı.

Bana göre çok daha ölümcül, ama aynı zamanda çok rasyonel ve değişiklikler yapmaya ve daha yasal olmaya niyetliydi ve işe yarıyor. Diğer insanlar bundan memnun değildi. Savaş'ın umurunda bile değildi.

Ta ki Tova'ya kadar. İnsanlar ona olan sevgisini zayıf bir nokta olarak gördüler ve kaydığını düşündüler. Artık mantıklı davranmıyordu. Onun peşinden gitmeye çalışmak gibi bir hata yaptılar.

İşler onlar için iyi gitmedi ve belki de Tova'yı almak için plan yapacak kadar aptal oldukları için birini bıçakladım. Böyle şeyler olur. Bir teşekkür kartı, belki de güzel çikolatalar almalıydım.

Tek aldığım hepimizin Z dediği Zenzo'dan bir fırça yemek oldu ama bugünlerde bu da olağan. Adam bana karşı, birlikte büyüdüğü kardeşlerimden daha otoriter. Z benden yüksekte olabilir ama ben kendimi koruyabilirim. Aldığım kadarını veririm.

Z'nin bu konuda neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum. Ailemi onun koruduğu gibi koruyordum. Sanırım yeterince yetkin olmadığımı düşünüyor. Herkes onun gibi dahi olamaz.

Tabii, bunu genellikle bir ekranın arkasından yapıyor, ama aynı şey. Ne çifte standart. Ama yine de, Z ve ben birkaç yıldır anlaşamıyoruz. Her konuda beni tersliyor. Ben daha iyi olduğumdan değil.

İşlerin ne zaman değiştiğinden emin değilim ama değişti. Kardeşlerimden daha zorba, ki bu çok şey ifade ediyor. Ama bir zamanlar yakındık. Ona tüm dünyada bana en yakın kişi diyebilirdim ve lanet olsun ki bunu özlüyorum, onu özlüyorum.

Hayatım boyunca Z hep yanımdaydı. Babam onu daha küçük bir çocukken eve getirmiş. Ben daha doğmamıştım. Annem o sırada bana hamileymiş. Kardeşlerimle birlikte büyüdü ve hep onlarla birlikteydi.

Z her zaman bana karşı daha korumacıydı ama aynı zamanda biz küçükken hayatımda daha aktif bir rol aldı. Sonra işler değişti. Tam olarak ne zaman ya da neden olduğunu bilemiyorum ama değişti. O ve ben artık sadece kavga ediyor gibiydik.

Avrupa'ya okula gittiğimde her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm ama geri döndüğümde ya beni görmezden geliyor ya da şu ya da bu konuda üstüme geliyordu. Bir süredir kışında bir sopa var. Bu da beni her zaman ona karşılık vermeye itiyor.

Ama bugün farklıydı. Z'nin kendini böyle kaybettiğini hiç görmemiştim. Bu sefer ukalaca bir cevap vermedim. Gözlerinde sadece öfkeyi değil, endişeyi de görebiliyordum.

Yüzüme bağırıp sonra da kendini kaybettikten sonra gözyaşlarına boğulmamak için mücadele ettim. Bu çok şey ifade ediyor çünkü birkaç dakika önce yüzüme silah dayanmış, arkadan vurulmuş ve ardından birini bıçaklamıştım ve tüm bunlar boyunca gözyaşlarına yakın bir yerde değildim.

Şimdi bile Z'nin sert sözlerini düşününce gözlerim yanmaya başlıyor. Gidip onunla konuşmalıyım. Belki de Marks olayı için ona minicik bir özür borçluyumdur. Onun da geleceğini kimseye söylememiştik. Bu sefer çok ileri gitmiş olabilirim ama kendimi savunmam gerekirse, alışverişe gitmeyi zaten planlamıştık.

Küçük yan görevimiz olacakları değiştirmede. Ayrıca, Marks orada olmasaydı ve neler olduğunu duyabilmeleri için telefonumla onları aramasaydım, kim bilir neler olurdu. Bir daha düşündüm de, ona hiçbir şey borçlu değilim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve aslında hissettiğim acıya değil öfkeme odaklanıyorum.

Ayrıca! Yan göreve gitmek zorunda kalmamın sebebi de oydu. Z'nin bilgisayarlarla arası iyi. Kimi kandırıyorum ki? Adam onlarla bir dahi. Bir şekilde telefonuma girdiğine ikna oldum. Her zaman neyin peşinde olduğumu bilir ve üç adım öndedir.

Bu yüzden alışveriş maceramıza çıktığımızda Tova'nın arkadaşı Marks'ı da davet ettik. Marks hem haklı olup olmadığını anlamak hem de onu telefonumdan çıkarıp çıkaramayacağını görmek için telefonuma bir göz atacaktı.

Yani, telefonumda ilginç bir şey yok ama belki bir kız Kindle'ına bakmasını istemez. Bu tür şeyler özeldir ama Z söz konusu ben olduğumda özel hayatın gizliliğine pek inanmaz.

Kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşünüyor. Umarım bugün sonunda kendi başımın çaresine bakabileceğimi göstermişimdir. Panik yapmadım ve yapılması gerekeni yaptım. Bu bana ne kazandırdı? Bağırıldılar.

Bana hemen hemen şımarık bir velet olduğum söylendi. Bunu kabul edebilirim. Yani, bu ailedeki tek kız benim, ya da Tova'dan önce öyleydim. Her şeyin bir oyun ve şaka olduğunu düşündüğümü söylemesi beni çok etkiledi.

Kısmen haklı olabilir. Onun dikkatini çekmek için bir şeyler yapıyorum. Bunu inkar edemem. Oyun parkında aşık olduğum çocuğun saçını çekerek bir tür tepki alırsınız.

Ya gülersiniz ya da ağlarsınız. Mizahı zırh olarak kullandığımı biliyorum. Sonra "*Seni neden Avrupa'da tuttuğumuzu merak ediyorsun*" dediğinde, bu beni derinden yaraladı.

Sanki kimse beni burada istemiyormuş gibi hissettirdi. Amerika'ya geri dönmek istiyordum ve defalarca ertelenmişim. Geri dönmem en iyisi olabilirdi.

Onu özlerdim. Yanımdayken bile onu özlüyorum. Geri dönmeyi düşünmek kalbimi acıtıyor. Gittiğim süre boyunca ağrıyordu. Z'nin beni özlemesini umuyordum ama öyle görünmüyor.

Eğer zaten belli değilse, ona aşığım. Sanırım onu hayatım boyunca sevdim. Ne zaman olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama yemin ederim ki hissettiklerim sanki sonsuza dek oradaymış gibi geliyor. Her zaman benim bir parçam.

Onunla gerçekten konuşmam gerek. Bunu çözmeye çalışmalıyım. İşleri bu şekilde bırakmamayı tercih ederim. Götlük yapıyor olabilir çünkü o da bunu hissediyor. Aramızda süregelen bir gerginlik var. Bunu hisseden tek kişi ben olamam.

Kardeşim ve Tova'yı birlikte izlerken, Warren bazen ona umutsuzca aşık olduğunu fark etmeyen bir pislik gibi davranıyordu. Her zaman ne düşündüğümü söyleyen biri olmuşumdur, konu Z olduğunda hariç. Odasına gidip onunla konuşmalıyım. Bunu yapmazsam asla uyuyamayacağım ya da ayrılma konusunda doğru kararı veremeyeceğim. Her şeyi ortaya dökebilirim.

"Yapıyorum," diyorum, kendime moral vermeye çalışarak. Aceleyle banyoya giriyorum, saçlarımı kabartıyorum ve dudaklarıma parlatıcı sürüyorum. Geç oldu; daha fazlasını yaparsam çok çabalıyormuşum gibi görünecek. Yalvarmayacağım. Sadece bana karşı dürüst olmasını istiyorum. Bu şekilde yaşamaya devam edemem.

Pijamalarımı değiştirmeyi tartışıyorum. Birkaç yıl önce aldığımda tam dizime oturan küçük, tatlı bir uyku elbisesi. Z'den aldığım Noel hediyelerinden biriydi. Şimdi biraz kısaldı ama yine de sık sık giyiyorum. Bana onu hatırlatıyor.

Etrafta kimse var mı diye bakmak için başımı odamdan dışarı çıkarıyorum. Bu ev çok büyük; burada çok insan olsa bile, asla öyle hissettirmiyor. Etrafın temiz olduğunu görünce aceleyle odamdan çıkıyorum ve koridordan Z'nin odasına doğru ilerliyorum.

Normalde burada kalmıyor ama kardeşimin düğünü için herkes eve dönmüştü. Şimdi benim dışımda herkes gitti, bu yüzden Z'nin kaldığını düşünüyorum. Eminim bana göz kulak olmak için buradadır, bir şey yapmadığımdan emin olmak için. Gerçekten ne yapacağımı düşünüyor? Yine birini bıçaklayacağımı mı?

Z'nin odasına vardığımda, yumruğum kapıyı çalmadan önce havada asılı kalıyor. Bunu yapabilirim. Kapıyı çalmadan önce kendime bir moral konuşması daha yapıyorum. Kulağımı kapıya dayıyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Kulaklıklarını takmış milyarlık bilgisayarının başında olabilir.

Kapı kolunu kontrol ediyorum, kilitli değil. Normalde kilitlidir. Odasını kilitli tutuyor. Bana o kadar kızdı ki kilitlemeyi mi unuttu? Yavaşça açıp içeri bakıyorum, onu masasında bir milyon monitörle görmeyi bekliyorum ama yok. Tek ışık ekran duvarından geliyor ve odaya yumuşak bir mavi yayıyor. Kapıyı arkamdan kapatarak içeri giriyorum.

Eğer şehre gittiyse, bu beni çok kızdıracak. Tamam, kızmış gibi yapacağım ama gerçekten hissedeceğim şey acı olacak. Bugün olanlardan ve benim için endişelenmesinden sonra çiftliğe geri döneceğinden emindim. Benim yanımda olmasını istiyorum.

Odasına doğru ilerlerken aklıma gelen ilk düşünce, onu gözetlemem gerektiği. Ev bu kadar büyük olunca, herkesin yatak odası mutfağı olmayan küçük bir apartman dairesine benziyor. Yatakta yatan Z'yi gördüğümde yürümeyi bırakıyorum, kolu gözlerini kapatmış, siyah saçları her zamankinden daha dağınık. Uyanık olup olmadığından emin olmadan sürünerek ilerliyorum. Keşke uyuyakalmış olsaydım. Normalde Z her zaman uyanıktır, öyle görünüyor.

Yavaşça yatağın ona en yakın tarafına oturuyorum, onu uyandırmak istemiyorum. Birkaç saniyeliğine de olsa onu izlemek istiyorum. Her zamanki gibi, kontrolüm yok. Yüzünün üzerine atılmış koluna dokunmak için uzanıyorum ama buna fırsatım olmuyor. Z hareket ediyor, kolumu tutuyor ve beni ters çevirip sırt üstü yatırarak altına hapsediyor.

"Z, benim," diye nefes nefese kalıyorum. Bana bakıyor, çikolata rengi gözleri normalden daha koyu.

"Her zaman sensin," diye cevap veriyor, ağzı benimkini ele geçirmeden önce, ne demek istediğini sormama fırsat vermeden... ama ağzı benimkinin üzerindeyken, başka hiçbir şey umurumda değil çünkü benim için de her zaman o oldu.

Chapter Two

Z

Cosima'nın boğucu tatlılığı beni tüketiyor. Bu şaşırtıcı değil. O her zaman benim her parçamı tüketen bir yöne sahipti. Küçükken bile beni kendine çekmişti. Onu diğerlerinden ayıran bir çekiciliği var.

diğer herkesten. Sanırım bu beni yavaş yavaş öldürüyor. Ölmek için acı tatlı bir yol. Şimdi bile rüyalarım giriyor. Yıllardır öyle. Ona gerçekten sahip olabileceğim tek zaman bu.

Öpücüğü derinleştiriyorum. Cosima'nın dudakları daha önce hiç hissetmediğim kadar yumuşak. Dilim ağzının içine giriyor, o da benim hızıma uyarak kendi dilini benimkine vuruyor. İşte benim Cosima'm, aldığı kadar iyi veriyor. Dudakları tatlı olabilir ama dili hınzırdır.

Cosima'nın hangi yönünü göreceğinizi asla bilemezsiniz. Tahmin edilemez ve kontrol etmesi zordur. Bu onu daha çekici yapmamalı, ama yapıyor. Yine de, yasak olması gereken şeylerden uzak durma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım.

"Çok güzel kokuyorsun." Çenesinden kulağına doğru öpüyorum. "Seni tatmalıyım, tatlım."

"Evet," diye inliyor ben boynundan aşağı doğru yolculuğuma devam ederken. Ellerim ona yıllar önce aldığım geceliği yukarı itiyor. Bir zamanlar şirin ve sevimli olan gecelik şimdi üzerine daha sıkı oturuyor ve tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Rüyalarım hep bunu giyiyor. Tıpkı beni çıldırtmak için evde olduğu zamanlardaki gibi. Bacaklarını çok fazla gösteriyor, aklım şimdi her zaman ne tür bir külot giymiş olabileceğini merak ediyor. Öğrenmek için sadece küçük bir kaldırma yeterli. Evin içinde onunla dolaşırken bunu yapmamak için kendimle savaşmak zorundayım.

Ama Şu anda öğrenebilirim. Fantezilerimde ve hayallerimde ona istediğim her Şeyi yapabilirim ve lanet olsun ki yaptım da. Cosima'dan istediğim Şeyleri ailesi bilseydi, canlı canlı derimi y zerlerdi. Daha da kötüsü, onlar benim ailem gibi ve ona sahip olabilmemin tek yolunun bu olduğunu biliyorum. Bunlar nadiren uyku bulabildiğim  alıntı anlar.

Onu görmek için tek kolumu kaldırıyorum. Odadaki tek  lık bilgisayar ekranları. Cosima kaykılıyor, elbisesini sonuna kadar çekip çıkartıyor ve üzerinde sadece bir külot kalıyor. Gözlerim vücudunda geziniyor. Elim göğsünü avucumun içine almadan önce yan tarafını ok uyor. Ba parmağım meme ucunda gezinerek daha da sertle mesini sağlıyor. Mükemmellik. Her santimi  yle.

"Z." Cosima'nın eli kalkıp yüzümün yan tarafını kavırıyor. "Durma."

"Durmayacağım. Seni tadana kadar olmaz. Sikimin etrafına geldiğini hissedene kadar."

Cosima nefesini içine çekip ba ını sallıyor. Onun onayına ihtiyacım yok. R yalarımnda değil. O karanlığın ikimizi de tüketmesine izin verebilirim.

Eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum. Nefes nefese kalıyor, memesini ağzıma daha fazla bastırmak için sırtını kaldırıyor. Ben de elimi diğerine atıyorum. Memeleri parmaklarımın arasına dökülüyor.

Cosima her zaman kıvrımlı bir vücuda sahipti ve son birkaç yıldır daha da dolgunla mı tı.  şte o zaman onu ne kadar çok istediğimi anladım. Onunla ilgili d   ncelerim daha karanlık bir yere gitti. O gün  ı ı ına çıkarana kadar içimde var olduğunu bilmediğim bir yere. Akli başında ya da mantıklı olmadığını fark ettiğim bir yanımda. En azından onun söz konusu olduğunda.

Ağzım vücudunda daha aşağılara doğru ilerliyor, yalıyor ve emiyor. Karnına öpücükler konduruyorum, göğsümde bir ağrı hissediyorum. Son rüyamda hamileydi. Hiç gerçek olmamış bir bebek için nasıl bir kayıp duygusu ya ayabilirim? Ama orada, göğsümün derinliklerinde.

Hâlâ onun hayalini kurmaya devam edebilirim. Şimdi bile amacım bebeğimi onun içine koymak. O zaman belki bir sonraki rüyamda yumru geri gelir.

"Z," diye fısıldıyor Cosima, parmaklarım k lotunun üst kısmına kaydığında. K lotu bacaklarından aşağı çekip fırlatıyorum. A ılmı  kalçalarının arasında dizlerimin üzerine   k yorum.

Cosima'nın sarı saçları yastığımın üzerine yayılmış, dudakları  p  melerimizden dolayı ayrılmış ve Ői mi . Gözlerim göğüslerine ve kalçalarına doğru ilerliyor. A ılmı  kalçalarının arasına iniyorlar. Seksinin kıvrımları parlıyor, minik

klitoris aralarından dışarı çıkmış, ilgi için yalvarıyor. O bir kadının vücut bulmuş hali.

Lanet olsun, umarım bunun her saniyesini hatırlarım. Bunu zihnimde tekrar tekrar oynamak istiyorum.

Kendini örtmek için yer değiştirdi. Her iki bileğini de tutup onu durduruyorum. "Benimle kavga etme," diye emrediyorum. "Bu konuda olmaz." Cosima ve ben her zaman bir şeyler hakkında tartışıyoruz. Bu beni hem çıldırtıyor hem de tahrik ediyor, ama yine de küçük veledin yaptığı her şey beni sertleştiriyor. "Anlaşıldı mı?"

Dudaklarını yalıyor. "Evet, efendim." Onun cevabıyla sikim sarsıldı. Dudaklarında bir sırıtma oynuyor ve bunu gizlemek için alt dudağını ısıtıyor. İşte benim küçük veledim.

"Aferin kızıma." Evet, düşüncelerim onunla birlikte karardı. Cosima'yla sadece seks yapmak istemiyorum. Ona sahip olmak, onu istediğim zaman ve istediğim şekilde becermek istiyorum. Kendini bana tamamen teslim etmesini.

"İyi kızlar ödüllendirilir," diyor şakacı bir şekilde. Alt dudağını ıslatmak için çıkardığı dili ağzını sikkemek istememe neden oluyor, ama yüzümü onun gür, yumuşak kalçalarının arasına gömmek istediğimden daha fazla değil.

"Sana ne veririm onu alırsın. Anlaşıldı mı?"

Başını hızla sallayıp bacaklarını daha da açıyor. Direnmek için çok cazip. Yüzümü kalçalarının arasına gömüyorum, her iki bileğini de tutmaya devam ediyorum.

Dilimi amının kıvrımları arasına sokup açgözlülükle klitorisini yalıyorum. Cosima'nın tatlılığı ağzımda patlıyor ve beni inletiyor. Daha fazlasına ihtiyacım var, dilimi onun açıklığına kadar takip ediyorum ve içine doğru itiyorum. Onun her damlası için açgözlüyüm. Benden başka bir derin inilti kopuyor. Daha derine ihtiyacım var.

Ellerimi kışının altından geçirip onu kısmen yataktan kaldırıyorum, böylece tam da bunu yapabiliyorum, dilimi tıpkı sikimle yaptığım gibi onun içine sokup çıkarıyorum. Cosima'nın kalçaları sarsılıyor, içinden seksi inilti dökülüyor. Kokusu dilimin etrafında çırpınıyor.

"Lütfen." Tatlı yalvarışları dilimin klitorisine dönmesine neden oluyor. Onu ağzımın içine çekiyorum, adımı haykırana kadar sıkıca ileri geri kucaklamaya devam ederken yumuşak çekişler veriyorum. Salgısı yüzümü kaplarken kalçaları geriliyor.

Her damlasını içiyorum, kalçalarımı şilteye sokup çıkarıyorum. Ben de onunla birlikte boşalıyorum, patlamadan önce taşaklarım geriliyor. Durmayacağım. Onun için çok açım.

Yalıyorum ve emiyorum, açlıktan ölmek üzere olan bir canavar gibi ona ziyafet çekiyorum, saldırmaya ve her şeyini yutmaya hazırım. Her saniyenin tadını çıkarıyorum. Benim için tekrar geldiğinde, bacakları titriyordu, sonunda tatmin oldum. Vücudunun üzerinde sürünerek aşağı iniyorum, böylece vücudu benimkiyle kaplanıyor.

Cosima'nın gözleri faltaşı gibi açılıyor ve ona olan sevgim söz konusu olduğunda her zaman savaştığım duygularla göğsüm sıkışıyor. Hayatımın büyük bölümünde Marino ailesinin bir parçası oldum. Onlar benim ailem, o da öyle, ama onunla aynı şey değil.

O benim için bir eşin olabileceği türden bir aile. Aklımdaki yeri bu. Buna fiziksel olarak karşı koyabilirim ama zihinsel olarak kaybedilmiş bir savaş gibi geliyor. Uzun zamandır savaşmayı bıraktığım bir savaş.

Uyluklarının arasına yerleşerek ağzını talep ediyorum. Sikim onun kaygan kıvrımlarından kayarak açıklığını buluyor. Başını içine itiyorum. Kaygan olabilir ama yine de içine girmek için biraz mücadele etmek gerekiyor.

Cosima beni öpüyor, ben yavaşça içine girerken elleri omuzlarıma gidiyor. Onu santim santim doldururken ağzıma karşı inliyor. Amcığı o kadar dar ki sikimi boğuyor ama vücudu beni kabul ediyor. Yapacağını bildiğim gibi. Sadece ve sadece bana ait olduğunu biliyor.

Cosima bana kıyasla küçük olabilir ama vücudu benim için yaratılmış. Öyle olmak zorunda. Hayal edebileceğimden çok daha mükemmel. Benim tam fantezim. Sanki zihnimden koparılmış gibi, ya da sanırım onun etrafında şekillendirilmiş. Her iki durumda da, o benim.

Kalçaları kaymaya başladığında, hareket etmem gerektiğini biliyorum. Şimdiden tekrar boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun tadını çıkarmak istiyorum ama benimkinin altında hareket eden minik bedeni kendimi tutmamı çok zorlaştırıyor. Geri çekiliyorum, tekrar içeri itiyorum.

İkimiz de inleyerek öpüşmeyi kesiyoruz. Tekrar dışarı ve içeri iterken gözlerimi onunkilerle kilitli tutuyorum. Tekrar tekrar hareket ediyorum, bizi birbirimize bağlı tutuyorum. Zevk neredeyse kavranamayacak kadar fazla. Fantezilerim daha önce hiç bu kadar gerçek olmamıştı.

"Boşalmana ihtiyacım var."

"Gelemem." Başını ileri geri sallıyor, kalçaları benimkilerle buluşmak için yükseliyor. Yer değiştiriyorum, onu altımda sabitliyorum, kontrolüm altında olmasına ihtiyacım var. "Bu çok fazla, Tanrım." Tırnakları daha derine batıyor.

"Siktir et, tatlım. Bana vereceksin." Elimi aramızda kaydırıyorum, parmaklarım klitorisine gidiyor, bana itaat etmesini talep ediyor.

"Bu çok fazla."

"Asla yeterli değil." Küçük bir nefes nefese kalıyor, vücudu emrettiğim gibi yapıyor.

Cosima'nın amı sikimin etrafında kenetleniyor, bir kez daha bana doğru geliyor. Homurdanıyorum, dizlerimi şiltenin içine sokarak onu olabildiğince derine itiyorum.

Boşalıyorum, onun içinde serbest kalıyorum. Orgazm o kadar sert ki, onun üstüne yığılmadan önce gözlerimde siyah noktalar oluşuyor, çekirdeğime kadar sarsılıyorum. Yüzümü boynuna gömüp onu içime çekerken, bu anı sonsuza dek yaşayabilmeyi dilerken kalbim çarpıyor.

Ama herkesten daha iyi biliyorum ki birkaç saniye içinde tüm dnyanız değişebilir ve sevdiğiniz her şeyi de beraberinde götürebilir.

Chapter Three

COSIMA

A Gözlerimi açmadan yüzümü bir gülümseme kaplıyor. Z'nin vücudunun ağırlığını üzerimde hissediyorum, beni kucaklıyor. Ne zaman taşındığından emin değilim.

Hatırladığım son şey vücudunun benimkinin üzerine çöktüğüydü. Ağırlığı beni yatağa bastırıyordu. Ezici değildi; aslında rahatlatıcıydı. Z her yerimi sarmıştı, sanki beni tüketmeye çalışıyordu ve ben de bunu istiyordum.

Yavaşça yuvarlandım, onunla yüzleşmek istiyordum. Gözlerimin hala sadece bilgisayar monitörlerinden gelen küçük ışık izine alışması bir saniye sürüyor. Bunun gerçekten gerçekleşmiş olmasının şokunu yaşıyorum. Uzun zamandır Z'den bunu istiyordum. Onun da benim gibi hissetmesini. Parmaklarım uzanıp ona dokunmak için kaşınıyor ama onu uyandırmamayı tercih ediyorum. Onun haberi olmadan birkaç dakika onu izlemek istiyorum. Geri kalanımızı izleyen hep Z oluyor.

Kendime engel olamayıp eğiliyorum ve ağzımı onunkine değdirip tüy gibi bir öpücük konduruyorum. "Cosima," diye mırıldanıyor uykusunda ve gülümsemem daha da artıyor. Eğer dikkatli olmazsam, yanaklarım da diğer yerlerim gibi acıyacak. Kalçalarımın arasında lezzetli bir sızı var.

Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Z seviştiğimizde çok sertti. Her zaman otoriter olabilir ama bu başka bir seviyeydi. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim. Aramızda her zaman bir bağ olduğunu hissedirdim ve onun da bunu hissettiğinden emindim ama dün gece bunu gözlerinde görebiliyor ve bana dokunuşunda hissedebiliyordum. Bana doyamıyordu.

Bu aramızdaki şeyleri değiştirecek ve dürüst olmak gerekirse, tam zamanı. Tekrar uyuyamayacağım, bu yüzden yataktan rahatça kalktım. Yatağımı buldum.

yere atılmış külot ve gecelik. İkisini de alıp tekrar üzerime geçiriyorum.

Muhtemelen tamamen dağılmış olduğumu bildiğimden, kendimi toparlamak için odama dönmeye karar veriyorum. Önce yatağın üzerine eğilip Z'nin ağzına hafifçe bir öpücük daha konduruyorum. Şu anda saçları dağınık ve çarşaf zayıf ama kaslı vücudunu zar zor örtüyorken çok seksi görünüyor. Birçok gece onu bu şekilde hayal ettim. Tüm bunlar sanki bir rüyaymış gibi geliyor. Emin olmak için uzanıp kendimi çimdikliyorum. Kesinlikle gerçektir.

Yatak odama döndüğümde, banyoya gitmeden önce temiz bir külot alıyorum. Tam ışığın altına girene kadar kalçalarımın içini fark etmiyorum.

Hay aksi. Kanamayı hiç düşünmemiştim. Yani, mantıken ilk kez seks yaptığınızda kanayabileceğinizi biliyorum ama o anın sıcaklığıyla aklımın ucundan bile geçmemişti. Korunmak da yoktu.

Bacaklarımın arasında bunun açık bir kanıtı var. Çıldırmanın gerekirdi ama yüzümdeki gülümseme hiç bozulmadı. Dün, işlerin nasıl gittiğine ve Z'nin bana karşı kendini kaybetmesine üzülmüştüm. Avrupa'ya geri dönmeyi düşünüyordum ama şimdi her şey farklı. Kalmak için gerçekten bir sebebim var. Uzun zamandır ilk kez mutlu hissediyorum.

Dişlerimi ve saçlarımı fırçalarken bunu aileme ve kardeşlerime nasıl anlatacağımızı düşünüyorum. Bekleyebilir ve kimse karışmadan birlikte geçireceğimiz zamanın tadını çıkarabiliriz. Aslında kulağa oldukça hoş geliyor.

Biraz rimel sürüyorum ve dudak parlaticısına ara veriyorum. Aşırıya kaçmamalıyım, o zaman Z yataktan çıktığımı ve kendimi şımarttıktan sonra gizlice geri girdiğimi anlayacaktır.

Siktir et, takıyorum. Ne de olsa o benim. Küçükken annemin çantasında keşfettiğimden beri dudak parlaticısı için yaşıyorum. Hayatım boyunca kız gibi bir kız oldum. Ben buyum ve Z de bunu biliyor.

Erkeklerle ya da erkeklerle sadece kendimi savunmayı öğrendiğim ve uyguladığım zamanlar kirlenmişim. Ailemizde büyümek bir zorunluluktur. Diğer herkes için de normal olduğunu düşündüğüm bir şey. Büyük bir hata yapmışım. Aslında, kıyaslandığında pek çok şey normal değilmiş. Dünyaya atılana kadar bunun farkına varamıyorsunuz.

Süslü bir özel okula gönderildiğim için gerçeklik kontrolüm diğerlerinden biraz farklı olabilirdi ama yine de benim için bir şoktu. Burada okula gittiğimde siyah bir leopar gibiydim. Kimse bana yaklaşmak istemiyordu. Eminim diğer çocuklar kim olduğumu bilmiyordu ama

Ailem onlara benden uzak durmalarını söyledi ve aynen öyle oldu.

Bu da okulu oldukça yalnızlaştırdı. Herkes ben yokmuşum gibi davrandı ama üstesinden geldim. Avrupa'ya gittiğimde işler değişti. Oraya giden çocuklarla aynı gruptaydım. Orada geliştım, bazı tanıdıklar edindim. Güzeldi ama sonra evimi özledim ve ailemi özledim. Her iki şekilde de kazanma şansım yoktu.

Kendime çeki düzen vermeyi bitirdiğimde aşağı inip kahvaltı hazırlamaya ve yukarı getirmeye karar verdim. Mutfağa girdiğimde Şef Marcello bana baktı. Oldukça bölgeci olabiliyor.

Yıllardır ailemle birlikte. Evle birlikte geldiğini düşünmeye başlıyorum. Kardeşim War babamın yerine geçtiğinde, bizim deyimimizle çiftliği de devraldı. Aslında üzerinde başka evler de olan dev bir arazi. Şehrin hemen dışında yer alıyor ama inişli çıkışlı tepeleri nedeniyle çiftlik olarak anılıyor.

Arazide birkaç ahır var. Bir tanesine girmeme izin verilmiyor, bu yüzden gizlice içeri girdim. Her yer tertemizdi ve çamaşır suyu kokuyordu. Ahırın ne için kullanıldığını bir araya getirmek benim için kolaydı. Dürtü kontrolüm berbatı, yani kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

"Günaydın," diye cıvıladım ona.

"Ne yapıyorsun?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Kahvaltı hazırlayacaktım."

"O zaman bütün bunlar ne?" İtalyan aksanı sözlerine yansıyor. Sinirlendiğinde hep öyle olur.

"Bunlar yemek." Şef Marcello'nun sofrası çoktan hazırды. Ellerini beyaz önlüğünün önündeki ceplere sokuyor. Kendimi bildim bileli her gün aynı kıyafeti giyer. Onu bu kıyafetin dışında nadiren görüyorum ama bu cepler farklı.

"Yediğin yemek bu. Zaten yapılmış."

"Ya kendim için yemek yapmak istersem?" Yüzündeki ifade dehşete dönüşür. "Ne?" Gülüyorum.

"Mutfağımı havaya uçuracaksın."

"Hey!" benim tek cevabım çünkü haksız olmayabilir. "Neden bir kızı dışarı çağırmak zorundasın?"

"Mutfağımı korumalıyım."

"Bu yeni önlük de neyin nesi?" Mutfak adasının altında bir tepsi ararken soruyorum. Cam bir fırın tepsisi kayarak yere düşüyor. Ürperdim.

"Çekil." Diziyle bana vuruyor, ben de dramatik bir şekilde yere düşüyorum. "Benimle başlama. Ne arıyorsun?"

"Bir servis tepsisi." Ayağa kalktım. "Bu bir saldırı."

"Önce fırın tepsime saldırdın." Tepsiyi eline alıp inceledi.

"Sorun yok." Ayağa kalkıp ondan alıyorum. "Bir servis tepsisi arıyorum." Marcello başıyla onaylıyor ve mutfak adasının diğer tarafına geçip bir tane çıkarıyor.

"Önlüğümün ceplerini Leydi Tova tasarladı. Oldukça kullanışlı." "Leydi Tova." Tepsiyi ondan alırken başımı sallayarak gülümsüyorum.

Tova kardeşimle evlendiğinden beri, Şef Marcello ona artık evin hanımı olduğunu ve planlanacak yemekleri ve benzerlerini seçebileceğini söyledi.

"Senin peşinde olduğumu biliyorsun." Ona doğru işaret ettim. "Tova'ya ev yapımı Pop-Tarts yapıyorsun ve sonra da ona evin hanımı diyorsun. Her tarafını tereyağlamışsın."

"Tereyağı her zaman işe yarar." Sırıttıyor.

"Haksız değilsin." Gülüyorum.

Tova'nın cepleri oldukça kullanışlı. Birkaç elbiseme eklemişti ve çok kullanışlı oldular. Birini bıçaklamanız gerektiğinde küçük bir bıçağı saklamak için güzel bir yer. Z'nin oraya bıçak koyduğumu öğrenmesine izin veremem. O zaman bir daha cep yapmamı yasaklayabilir.

Şef Marcello'nun aşçılığı konusunda haklı olabileceğine karar verdim. Bu bana öğretilen bir beceri değil. Okuldayken yemekhanelerimiz vardı. Hiç yemek yapmak zorunda kalmadım ve birkaç kez yaptığımda, o hasta olduğunda, pek iyi gitmedi. Yemek pişirmenin güçlü yönlerimden biri olmadığını kabul edebilirim.

Birkaç tabak alıp çeşitli yiyeceklerle doldurmaya başladım, ardından birkaç portakal ve Z'nin protein içeceklerinden birini aldım. Şef Marcello protein içeceğini aldığı görüncce kaşlarını kaldırıyor, bunların Z'ye ait olduğunu biliyor. Marcello, Z ne zaman burada olsa onları taze yapıyor.

"Uzun bir gece geçirdi; ona kahvaltı getireyim dedim," demek için acele ediyorum, biraz fazla hızlı. Şef dudaklarını kıvrır gibi bir hareket yapıyor ve sırrımın güvende olduğunu anlıyorum. Bu adamın şu anda zihninde milyonlarca sır saklıyor olmalı. "Teşekkür ederim." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra dolu tepsimi kaptığım gibi merdivenlerden yukarı çıkıyorum, umarım başka biriyle karşılaşmam. Eminim onlar da Z'nin içkisi hakkında aynı notu düşeceklerdir.

Bunu kalbimin iyiliğinden dolayı yaptığımı düşünmelerine imkân yok. Birkaç yıl önce? Belki, ama son zamanlarda değil. Bu tepsiyi Z'ye fırlatmam daha muhtemel olurdu.

Z'nin kapısına geldiğimde kapıyı çalmayı düşündüm ama vazgeçtim. Adam dün gece içime girmiş, bekâretimi almıştı; odasına girmek için kapıyı çalmam gerekmemeliydi. Tepsiyi kapının menteşesine dayayarak kolu çeviriyorum ve içeri giriyorum.

Hemen durakladım. Bilgisayarının ekranı kapalı ama başucu lambası yanıyor. Yatak hâlâ dağınık. Tepsiyi yere bırakıp banyoyu ve dolabı kontrol ediyorum ama orada da yok.

Hangi cehenneme gitti? Ben kahvaltı hazırlarken uyandıysa oraya gitmiş olabileceğini düşünerek aceleyle yatak odama dönüyorum. Odama girdiğimde ondan hiçbir iz yoktu. Geldiğini ya da gittiğini kaçırmış olmalıyım ama bu ev devasa.

Sonra kapının yanında, odama girdiğimde fark etmediğim beyaz bir kağıt parçası görüyorum. Tepsiyi yere bıraktım ve yerden kaptım.

"Hayır." Gördüklerime inanamayarak başımı sallıyorum, ama ne yazdığını yanlış anlamak mümkün değil. Her şeyi çok açık ifade etti.

Özür dilerim.

Notu elimde ufalayıp bir top haline getiriyorum. Özür mü diliyor? Olacak.

Chapter Four

Z

M Başıım çatlıyor. Cosima'yla ilgili tatlı bir rüyadan kendi yarattığım bir kâbusa uyanıyorum. Yatakta doğruldum ve yemin ederim onun kokusunu alabiliyorum. Dün hepimiz bir araya geldikten sonra ne yaptım ben?

Eve mi?

Şifonyerimin üstünde duran yarısı boş viski şişesini görünce bilmem gereken her şeyi öğrendim. Kahretsin, tek viski şişesi o değildi; dün gece sarhoş kıcımla kardeşimin yatak odasına girdikten sonra bir tanesini koridora fırlattığıma eminim.

Yaşadığımız onca şeyden sonra beni vurmadığı için şanslıyım. İşte bu gerçekten bir kabustu. Cosima'nın içinde bulunduğu tehlikeyi ve kendini bu tehlikenin merkezine koyarak oynadığı rolü düşünmek bile o şişenin geri kalanını bitirmek istememe neden oluyor. Ama yapmayacağım, dün gece o kadar sarhoş olduktan ve onu aramaya çıktıktan sonra yanlışlıkla kardeşimin odasına girdikten sonra olmaz.

Buna da şükür çünkü Cosima'nın odasına gerçekten girmiş olsaydım sarhoş kıcımla ne derdi ya da ne yapardı emin değilim. Onu eşit derecede becermek ve küçük şımarık kıcıma şaplak atmak isterdim. Her şeyin bir şaka olduğunu sanıyor ve kendi güvenliğine hiç önem vermiyor. Dünkü sahneyi hatırlayarak derin bir nefes aldım. Hiç düşünmeden kendini nasıl tehlikeye attığını.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. O daha genç, kendime hatırlatıyorum. Bu durumun bana hissettirdikleri yüzünden kızgın olduğumu biliyorum. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir korkunun beni nasıl ele geçirdiğini ve kontrolden çıktığımı hissettirdiğini. Alışık olmadığım bir şey. Beni hayattaki ilk anılarıma geri götürdü. Bildiğim anılar.

Çünkü ben henüz küçük bir çocukken önümde yaşanan o sahne asla unutulmayacak bir sahnedir.

Cosima'ya bir şey olmasından duyduğum korku o geceyle bile kıyaslanamaz. Cosima'nın bu dünyada benim için her şey demek olduğunu zaten düşünmüyorsam, artık kesinlikle biliyorum. Dün ona bağırırmamalıydım ama görünüşe göre kendimi kaybetmişim.

Hissettiğim korku, onun incinebileceğini ya da daha kötüye gidebileceğini düşünmek, onun güvende olmasından dolayı yaşadığım duygu yoğunluğuyla karıştı ve hepsi içimden patladı. Bu beden dışı bir deneyimdi, sanki içimde derin ve karanlık bir yerden gelen başka bir şey beni ele geçirmişti. Hala içimde kaynadığını hissedebiliyorum, dışarı çıkmak ve ona ulaşmak için sürünüyorum. Gözlerim kapıya kayıyor, ona gitme ve onu odama geri götürme dürtüsü her zamankinden daha güçlü.

Komodinin üzerindeki ışığı yakıyorum, telefonumu alıp banyoya doğru ilerlerken kontrol ediyorum. Milyonlarca cevapsız uyarı ve mesaj var ama bir tanesi hepsinin arasından sıyrılıyor. Bağlantım Bruce. Hay sikeyim. Ben daha cevap veremedim telefon elimde çalmaya başlıyor.

"Zero," diye havlıyor, teknoloji dünyasında bilinen ismimi telefona söylüyor, baş ağrımaya yardımcı olmuyor. Bruce'un tek konuştuğu şey havlamak. Askerlik hayatı ona öğretilmişti.

"Ben buradayım." Olmak istemiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. Ya onu alsaydım? O zaman her zaman güvende olduğunu bilirdim. Basitçe ortadan kaybolurduk. Bu düşünceden kurtulmaya çalışıyorum. Benden nefret ederdi. Cosima ailesini sever. O kadar hayat dolu ki, onda sevdiğim şeylerden biri de bu.

"Sana Kansas'ta ihtiyacımız var." Orosu çocuğu cevap veremedim telefonu yüzüme kapatıyor, söylenecek pek bir şey de yok zaten. Eğer bana şimdi ihtiyaçları varsa ve insanların Kansas'ın hiçbir yer olduğunu düşündükleri bir yerdeysen, büyük bir şeyler oluyor demektir. Beni bekleyen bir uçak olduğunu bilmek için başka ayrıntıya gerek yok.

Bu kötü bir şey olmayabilir. Kendimi Kansas'a kapatırsam, Cosima'yı da güvenli evlerimden birine kapatabilir ve tamamen kendime saklayabilirim. Bu fikir çok çekici ve gerçek şu ki bu ilk kez başıma gelmiyor.

Duşa girmeden önce baş ağrım için birkaç hap atıyorum, dalga geçmiyorum. Çabucak giyiniyorum ve sistemimi kapatıyorum, birkaç sunucuyu çevrimdışı yapıyorum. Şu anda uğraşmak istediğim son şey bu, ama biraz boşluk bana iyi gelebilir. Kafamı toparlayabilirim.

Elbette Bruce'a siktir olup gitmesini söyleyebilirdim ama birkaç gün içinde bana neden ihtiyaç duyduklarını öğrenirdim ki bu da genellikle hayat demektir

Kaybetti. Keşke War gibi daha soğuk olabilseydim ve umursamasaydım, ama insanları kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve çoğu zaman olan biten her neyse hayatlarını kaybedebilecek insanlar masumlar.

Cosima bile bundan nefret ederdi. Dışarıdan sert bir velet gibi görünebilir ama içinde saf bir tatlılık vardır. İçinde kaybolmak istediğim ve başkasına verildiğini gördüğümde nefret ettiğim bir tatlılık, ki bu da kendi başına berbat bir şey, ama bu düşünceleri durduramıyorum.

Küçük bir çantayla dolabımdan çıktığımda gözümeye yatak çarpıyor. Önceki gecenin rüyası zihnimde tekrarlanıyor. Uzanıp sikimi düzeltiyorum. Bunu bu kadar gerçek hissettiren alkol müydü? Daha önce hiç bu kadar çok içtiğimi sanmıyorum.

Şu anda bile Cosima'ya gitmek için her zamankinden daha fazla acı çekiyorum. Bu düşünceleri kesiyorum, aklımın oraya gitmesine izin vermiyorum. Sonu asla iyi bitmez. Aslında, hayal gücümün Cosima'ya yapmak için uydurduğu şeyler daha da karanlıklaştı.

Birkaç günlüğüne buradan çıkarsam herkes için iyi olacak. Sadece öfkemi değil, sikimi de dizginlemem gerekiyor. Cosima'yı her gördüğümde ona karşı koymak daha da zorlaşıyor. Kendimi toparlamam lazım.

Savaştığım şeyin kaçınılmaz olduğunu biliyorum ama o hâlâ çok genç. Sadece yaş olarak değil, hayat olarak da, en azından içinde yaşadığımız dünya söz konusu olduğunda. En karanlık kısımlarından çok korunmuş durumda.

Yine de her şeyi şu anda olduğu gibi bırakmak istemiyorum. Ona davranış şeklimden nefret ediyorum. Elime bir kağıt parçası alıyorum, onunla yüz yüze konuşmak için kendime güvenmiyorum. Ne yapacağımdan hâlâ emin değilim ama onu becermek listenin en başında ve eminim şu anda beni deşmek istiyor.

Özür dilediğimi karalıyorum ve kimseyle karşılaşmak istemediğim için arka kapıdan çıkmadan önce hızlıca kapısının altından *atıyorum*. Havalandığımda War'a birkaç gün içinde döneceğime dair bir mesaj göndereceğim. Buna kızabilir ama ya kız kardeşini kaçırrır ve becerir. Bence bu onu daha çok kızdırır.

Bisikletime atlıyorum ama bir saniye orada oturuyorum. Gitmek istemiyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Cosima aklıma geliyor, adımı inliyor, parmakları içime giriyor. Aynı yere omzuma dokunuyorum. Çok gerçekçiydi, ama aynı zamanda onunla ilgili ilk ıslak rüyam da değildi. Bu farklıydı. Sanırım gerçeklik kavramımı kaybediyorum.

Bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyorum. Bu şekilde devam edemem. Mesafemi korumaya çalıştıkça, ki o bir bütünden bile bu konuda berbatım.

uzaklaştıkça, akıl sağlığım ve kontrolüm de elimden kayıp gidiyor.

Mantıksız ve öfkeli olmaya başlıyorum. Bu beni küçük bir çocuk olduğum zamanlara götürüyor. Ailemi kaybettiğim için öfke ve kızgınlıkla doluydum. War ve Ronan'la kavgaya tutuşur, hepimizi morartır ve kan revan içinde bırakırdım.

Sonra Rochelle Cosima'yı doğurdu. Ona ilk kez sarıldığımda, bildiğim her şeyi kaybettiğimden beri hissettiğim ilk huzur duygusuydu. Bana ihtiyacım olan sakinliği getirmişti.

Bu düşünce beni gülümsetiyor, başımı sallıyorum. Onun olabileceği kaos ortamında bile Cosima beni hala o sakin hafiflikle dolduruyor. O günden sonra değiştim. Marino ailesini kucakladım, onlardan biri oldum.

Geçen yıl boyunca o sakinliğin beni terk ettiğini hissettim ve dün beni bir sarmalın içine soktu. Bununla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Ama bildiğim bir şey var: Cosima her zaman benim olacak.

Chapter Five

COSIMA

Çantama daha fazla eşya koyarken kendime "*sakin ol*" diyorum. Kendime söylediğim aptalca bir şeydi bu. Sinirlendiğimde sakin olmak pek benim tarzım değil ve şu anda her türlü sinirliyim. O aptal notu düşündükçe daha da sinirleniyorum. Z'nin nereye gittiğini bilmiyorum ama bilmediğim için şanslı.

Onu boğmak istiyorum. O bir Benden çok daha uzun, ama eminim gerçekten istesem onu yere serebilirim.

Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Gözlerimin yaşardığını hissettiğimde kendimi durduruyorum ve öfkeme odaklanıyorum. Evet, o ruh halinde kalmak istiyorum. Ağlamayacağım, henüz değil. Kendimi toparlayıp bu evden defolup gidene kadar olmaz. Uçağıma bindiğimde, onunla aramda bir okyanus olduğunda, her şeyi hissetmeme izin vereceğim. Şimdilik sadece odaklanmam gerekiyor.

Sorun şu ki, öylece kalkıp gidemem. Çiftliğe gelip gitmek kolay değil. Tüm arazi güzel görünen devasa bir taş duvarla çevrili. Ta ki siz onun arkasına hapsolana kadar.

Her tarafında hareket dedektörleri olan kalın ormanlık bir bölüm dışında arazinin çoğunu sarıyor. War ya da Z'nin haberi olmadan buraya girip çıkamazsınız. Ne de olsa onlar Z'nin güvenlik ve hareket dedektörleri. Adam her zaman nerede olduğumu bilir. Ama şimdi gizli bir silahım var.

Yatağımdan telefonumu alıp Marks'ı arıyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Yo," diyor hattan.

"Bu güvenli mi?" Ben sordum.

Dün buluştuğumuzdaki plan, telefonumun Z tarafından izlenmediğinden emin olmasıydı.

Her şey ters gittiğinde onunla uğraşıyordu. Onun olup olmadığını anlamak ve onu dışarı çıkarmak için bilgisayar teknolojisiyle ilgili akıllıca şeyler yapıp yapamadığından emin değilim.

"Güvenli olmayan hatlarda konuştuğumu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Houdini gibi ortadan kayboldun." "Kim ne?"

"Boş ver," diyorum ona. "Buradan çıkmam gerekiyor."

"Sen de ben de," diye mırıldandı Marks.

"Hâlâ burada mısın?" Açıkçası Marks'ın nereli olduğunu bilmiyorum. Arada bir babasından bahsetmesi dışında ailesinden bahsetmiyor. Marks oradan oraya zıplıyor. Tova nerede olduğundan asla emin olamadığını söylüyor. Kulağa ilginç ama bir o kadar da yalnız geliyor. Anlayabiliyorum; belki de bu yüzden bu kadar kolay kaynaştık.

"Ben hep buralardayım." Üfllediğini ve bir baloncuk patlattığını duyuyorum.

"Ve işten kaçıyorum, yani Marino yerleşkesinden çıkman mı gerekiyor?"

"Çiftlik."

"Aynı bok." Bunun doğru olduğundan emin değilim ama onun sözüne güveniyorum. "Neden işten kaçıyorsun?"

"Bu bir tür iş ve yapmak istemiyorum. Geçen sefer amirim beni hapisle tehdit etti." Marks'ın gözlerini devirdiğini duyabiliyorum.

"Hapis mi?" Bu ne ya?

"Beni bununla ilk kez tehdit etmiyor. Önce beni bulması gerekiyor." Marks şeytani bir kıkırdama çıkardı. Şeytani kıkırdamanın bir şey olduğunu bilmiyordum, ama o bunu başardı.

"Gerçekten seni bulamayacaklarını mı düşünüyorsun?" Merakımdan soruyorum.

"Karanlıkta kalabilirim ama öylece ortadan kaybolmak kolay değil. Bir çıkış planım var, ama yeniden ortaya çıktığında, ki çoğu çıkar, bulunacaksın."

"Bir insan nasıl karanlığa gömülür?"

"Sen karanlığa gitmiyorsun." Ne oluyor be?

"Tam bir baş belası. Her şeyden kopmak zorundasın. Kapıdan hiçbir şey almadan çıkmak gibi." Yatağımdan çantamı aldım.

"Her şey mi?" Daha yakın tutuyorum. Tamam, güzel şeyleri severim. Hey, hepimizin kötü alışkanlıkları var.

"Evet, her şey." "Tamam, griye dönebilir miyim?"

Marks kahkahayı patlattı. "Neler oluyor, ne yapabileceğimize bakacağım."

"Z."

"Bu ismi söyleyeceğini hissediyordum. Kendini kaybettiğini görünce şaşırdığımı söyleyebilirim. Benim bildiğim Zero bu değil." İçimi bir kıskançlık dalgası kaplıyor ama onu bastırıyorum. Mesele Marks değil; mesele insanların Z hakkında benden daha çok şey öğrenmesi.

Bir zamanlar birbirimize her şeyi anlatırdık. En azından ben anlatırdım. Muhtemelen safmışım. Eminim o zamanlar bir şeyler saklıyordu ve ben Z'yi gerçekten tanımıyorum. Tanıdığımı sandığım Z asla benimle yatmazdı ve sonra sadece lanet bir not bırakarak çekip giderdi! Nefes alıyorum, kendimi toparlıyorum.

"Avrupa'ya geri dönmek istiyorum ama Z'nin beni durdurmasını istemiyorum." Marks sessizleşti. "Alo? Bu mümkün değil mi?"

"Oldukça açık sözlü olma eğilimindeyim." Marks sonunda konuşur.

"Fark ettim." Marks'ın hem açık sözlü hem de sinsî olmak gibi garip bir huyu var. Kız gerçekten bir gizem olabiliyor.

"Bu yüzden sana onunla vuracağım." "Pekâlâ."

"Zero ne zaman dönmen gerektiğini sormuyor muydu?" Yatağımın kenarına oturdum. "Kahretsin, özür dilerim." Marks'ın sesi yumuşuyor. "Ama Zero'yu iğnelemek için yapmayı sevdiğini bildiğim gibi sinsî bir velet olmak istiyorsan, bu konuda sana yardımcı olabilirim."

"Şımarıklık yapmak istiyorum," diye itiraf ediyorum. Belki de artık gitmem umurunda değildir. Bana karşı sınırını aştı. "Ama iletişim kuramayacağı bir velet olmak istiyorum. Yani telefonum açık mı?"

"Şimdilik."

"Şimdilik mi?" Ne demek bu?

"Evet, şimdilik. Zero'nun ne yapacağını tahmin edemiyorum ve o bu konuda benden daha iyi. Bu dünya söz konusu olduğunda ben hâlâ bir bebeğim. Yani, Patron Bebek gibi ama yine de bir bebeğim."

Şaşırmadım. Z her zaman neyin peşinde olduğumu ve nerede olduğumu bilir. "Anlıyorum. Sadece ona bir mesaj göndermek istiyorum, anlıyor musun? Benim üzerimde bu kadar kontrolü olmadığını. Tam olarak değil." Onu kızdırmak istiyorum. Bu önemsiz mi? Kesinlikle küçük, ama bana sürekli velet demekte ısrar ediyorsa, o zaman bu etiketi kabul edebilirim.

"Gerçekten oradan gizlice çıkmak istiyor musun?" "Bu mümkün mü?"

"Yirmi dakika içinde olacak."

"Neden yirmi dakika sonra?"

"Zero evde değil, değil mi?"

"Sanırım bu sabah gizlice çıktı." Utanç yürüyüşü mü yaptı? Çok kızgın ve kırgınım.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Bekle? Bunu nereden biliyorsun?"

"Kendi yöntemlerim var. Konuşamayacağım yöntemler." Biraz zorlamadan buna izin veremeyecek kadar meraklı biriyim.

"Z'nin nerede olduğunu biliyor musun?" Acaba onu arasam açacak mı, yoksa şimdi beni tamamen görmezden mi gelecek? Bekâretimi hiç almamış gibi mi davranacak? Dişlerimi sıkıyorum. Evet, canı cehenneme. Onu aramayacağım ve kendimi ona açmayacağım.

"Bir fikrim var. Bir şeyler dönüyor ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Uğraşmam gereken kendi saçmalıklarım var," diyor Marks.

"Ne tür saçmalıklarla uğraşıyorsun?" Bak, meraklı. Elimde değil.

"Burada bir zamanımız var. On dakika ve bunun bir kısmı da kendi kendine manevra yapman gerekecek. Açıkçası o evin içine bakamıyorum. Denemeyeceğim de. Marino kardeşleri yeterince dürttüğümü düşünüyorum. Artık onların pislik listesinde olmak istemiyorum."

"Bu konuda iyiyim," diyorum ona. "Ve sana ne kadar tapıyor olsam da-"

"İçeri girmeme yardım etmezdin, ben de istemezdim." Gülümsedim. Tova beni Marks'la tanıştırdığı için çok mutluyum. İçinde yaşadığım dünya hakkında bir şeyler bilen insanlarla açıkça konuşabilmek çok güzel.

"Kaldır kıçını Cosima ve spor ayakkabılarını giy."

"Ayakkabı bağcıklı gibi mi?" Yaltaklanıyorum. Nerede bir çift ayakkabı bulabileceğimi bile bilmiyorum.

"Seni ormandan geçirecektim ama dün Psikopat Polis'le yaptığın kavgadan sonra belki bir duvara tırmanabilirsin."

Hangisinin daha kolay olacağını tartışıyorum. Duvarı aşmak zor olurdu ama ormanda böcekler var ve ben böceklerden nefret ederim. Ne yazık ki duvarı yapabileceğimden emin değilim ve sonunda düşebilirim.

"Duvara tırmanmak istemiyorum ama bir dakika, sen duvara tırmanabilir misin?" O fahişe dün tavandan fırladı.

"Eğer planlasaydım, muhtemelen. Eğitimli olan tek kişi ailen değil."

"Daha fazlasını söyle." Şimdi bunu duymak istiyorum. "Zaman çizelgesi, Cosima. Odaklan."

"Tamam." Kıyafetlerimi değiştirmeden önce takmak için AirPods'umu kaptığım gibi ayağa fırlıyorum. Annemin yıllar önce bana aldığı mücevher kutusunu iterek paramı ve diğer eşyalarımı sakladığım panoyu yukarı çekiyorum. İhtiyacım olanları çantama atıyorum. "Ben hazırım." Saçımı at kuyruğu yapıyorum.

"Ağaç sınırına doğru git ve oraya vardığında bana haber ver. Hareket sensörlerini kapatacağım." Marks'ın bilgisayarında bir şeyler tıkladığını duyuyorum. Şifrelerimi zar zor hatırlıyorum ve bu kız her şeyi hackleyebilir. Birkaç dil konuşabiliyorum. Bu bir şey sayılır mı?

Bu düşünceler iç karartıcı çünkü nereye varacaklarını biliyorum. Hiçbir şeyde harika olmadığım gerçeğine. Özellikle de kardeşlerim ve Z. söz konusu olduğunda. Her birinin kendi yetenekleri var ve bana gelince, ben sadece Cosima'yım.

Odamdan çıkıp koridora doğru ilerlerken ikimiz de sessizleşiyoruz. Arka merdivenleri kullanıyorum. Tova'ya gittiğimi söylemek istiyorum ama muhtemelen hâlâ kardeşim War'la yataktadır ve onu tüm bu olanlarla tuhaf bir duruma sokmak istemiyorum. Zaten tüm alışveriş gezisi boyunca bunu yaptım ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum.

Arka kapıdan çıktığımda Marks, "Hızlan," diye emrediyor. "Tamam," diye homurdanıyorum, evin doğu tarafına doğru aceleyle ilerliyorum ve Orman. Kısa bir yürüyüş değil.

"Pekala, git dediğimde beş dakikan var." Ağaç sınırında olduğumu nereden biliyordu?

"Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Ben her şeyi bilirim." Beni gülümseten şakacı bir kötü adam kahkahası attı. En azından bu saçmalıklar devam ederken, birkaç dakikalığına Z'yi düşünmeyi bırakabiliyorum. Uyumak zorunda kalmaktan korkuyorum; kendi düşüncelerimle bir yatakta uzanmak kulağa acımasızca geliyor.

"Şimdi de telefonumu mu takip ediyorsun?"

"Şu anda değil, ama yukarı bak." Gökyüzünde küçük bir şey görmek için başımı geriye atıyorum.

"Bu bir drone mu?" Başka ne olabilir ki? Küçükken Z onlarla oynar ve uçurmama izin verirdi. Bu genellikle onları düşürmemle sonuçlanırdı ama o bunu umursamazdı. Bir ömür önceymiş gibi geliyor. Bana karşı gerçekten tatlı ve yumuşak başlı olduğu zamanlar.

"Evet, harika, değil mi? Bu şeyleri seviyorum." "Ne kadar yakınsın?"

"Orada değilim," diyor bana. "Hazır mısın?" Çantamı omzuma atarak yer değiştiriyorum.

"Olabildiğim kadar hazırım."

"Git." Koşmaya başladım. "Kahretsin, Cosima. Düşündüğümde daha hızlısın."

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum. Nefesimi saklıyorum. Koşucu olmasam da gerektiğinde nefesimi nasıl kontrol edeceğimi öğrendim. Neyse ki çocukken hepimiz bu ormanda oynardık ve ben hala hatırlıyorum.

O zamanlar güvenliğin çoğu erkekler tarafından yapılıyordu. Hâlâ bu amaçla arazide adamlar var ama tur atmıyorlar. Yani bir alarm olmadığı sürece kimse burada olmamalı. Ağaç sırasının sonunun görüldüğünü gördüğümde içten içe neşeleniyorum.

"Şimdi ne olacak?" Ağaçları yarıp çakıllı yola çıkmadan birkaç saniye önce soruyorum. "Kahretsin." Bir arabanın geldiğini görünce geri geri gitmeye başlıyorum.

"O benim," diyor Marks.

"Sen misin?" Hareket etmeyi bıraktım, araba durdu. "Burada olmadığını sanıyordum."

"Burada değilim." Sürücü tarafındaki kapı açıldı ama içerde kimse yoktu. "İçeri gir. Atla Cosima." İki kez alkışlar.

"Ben araba kullanamam." Vay canına, ayrıcalığım ortaya çıkıyor.

"Arabaya bin!" İçeri atlıyorum. Kalkmadan önce kapı kendiliğinden kapanıyor.

"Ne oluyor be?" Doğrudum, elim çarpan kalbimin üzerindeydi. "Geleceğe hoş geldiniz."

"Vay anasını." Başımı sallıyorum. "Z bu elektrikli sürücüsüz arabaların güvenli olmadığını söylüyor."

"Öyle değiller. Ben olsam binmezdim."

"Peki o zaman. Sanırım öleceğim," diyorum dramatik bir şekilde ve Marks'ı güldürüyorum.

"Elektrikli oldukları için. Bak, ben orada değilim ve onu kontrol etmiyorum. Eminim birinin direksiyonu ondan alabileceğinden endişeleniyordur."

"Oh." Bunu hiç düşünmemiştim. Ben daha çok rol yapan ve sonuçlarını sonra düşünen biriyim. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Bu bir sürpriz." Marks bu konuda heyecanlı görünüyor. "Biraz yolumuz var. Dün Zero sana kendini kaybettikten sonra neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

İster miyim? Bu konuyu başka kiminle konuşacağım? Sanırım Z ile yaşadığım karmaşanın ayrıntılarını açıkça paylaşabileceğim tek kişi Marks olabilir, bu yüzden gerçek ben tarzıyla içimi döküyorum.

"Alo?" İşim bittikten sonra soruyorum ve uzun bir sessizlik oluyor. "Bu çok fazla." Bir kahkaha attım. Marks sadece gül yaprakları ve aşk notlarından ibaret değil, ama iyi bir edepsiz kitabı sever. "Kirazını patlattı ve sadece bir not bırakıp gitti. Bu berbat bir şey." Bundan çok daha fazlası. Dürüst olmak gerekirse, benim için yıkıcı. Z ile son zamanlarda pek göz göze gelmesek de bana daha fazla saygı duyduğunu sanıyordum.

"Sanki ben sıradan bir kıyım!" Bunu düşünmek beni yeniden sinirlendiriyor ya da en azından öfkemi yeniden yüzeye çıkarıyor.

"Öyleyse intikam planları yapmalıyız." En iyi intikam beni bulamaması olurdu çünkü bu onu çılgına çevirirdi ama bunun mümkün olduğundan emin değilim.

"Bilmiyorum. Şu anda sadece..." Neye ihtiyacım olduğundan emin değilim.

"Kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacın var." Vay be. Kulağa hoş geliyor.

"Keşke," diye mırıldandım. Tova kardeşimle birlikte ve Marks da Marks işte. Z annemin oğlu gibi, o yüzden onu bu işin içine çekmek istemiyorum.

Pencereden gelen bir ses beni çığlık çığlığa bıraktı.

"Kulaklarım!" Marks hemen karşılık veriyor.

"Durduruldum ve biri penceremi çalıyor," demek için acele ederken kilitlerin açıldığını ve kapının açıldığını duyuyorum. Elimci cebime atıyorum, parmaklarım bıçağıma sarılıyor.

"Benim!" Marks ellerini havaya kaldırdı. Arabanın durduğunu bile fark etmemiştim.

"Lanet olsun! Ödümü kopardın."

"Kız kıza demiştin," diye kestirip atıyor, sonra dudaklarında bir sırıtma belirliyor. "Nereye gitmek istiyorsun?" Marks geri adım atıyor ve özel bir havaalanında olduğumuzu fark ediyorum. "Olasılıklar sonsuz."

Beni şaşırtan özel havaalanı ya da uçak değil. Aslında bu havaalanına defalarca gittim. Marks buraya gelmeye hazır. "Ya gidersin ya ölürsün "ün tanımı haline geliyor.

"Biliyor musun," çantamı alıp arabadan iniyorum, "sanırım dökölme sırası sende."

Şimdi, Marks'ın gerçekte kim olduğunu her zamankinden daha çok bilmek istiyorum.

Chapter Six

Z

Nİndiğimde neden doğruca şehirdeki evime gitmediğime dair hiçbir ipucu yoktu. Bunun yerine ne yaptığımı pek düşünmeden çiftliğe geri dönmüştüm. Cosima'nın orada olmadığını biliyordum.

artık aile malikanesinde kalmıyordu. Eğer o oradaysa, ben de orada olurdum.

Hayır, o küçük kızı ona söylediğimi yaptı ve Avrupa'ya geri döndü. Bir kez olsun beni dinledi. Cosima'nın ne yaptığı önemli değil; yapması gerekeni yapsa bile, derimin altına daha da derinlemesine girmenin bir yolunu buluyor.

Cosima artık o kadar derin ki, yemin ederim kemiklerime işlemiş. O benim bir parçam. Benimle hiçbir şey yapmak istemediğinde bile. Son zamanlarda hiçbir mesajıma ya da çağrıma yanıt vermeme kararı aldığından beri bunu daha da netleştirdi.

En son birlikte olduğumuzda her şeyin nasıl gittiğini düşünürsek onu suçladığımı söyleyemem. Sanırım bıraktığım not onun için yeterli bir özür değildi. Değildi, bunu biliyorum. Aklımı başıma toplamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı.

Kaskımı çıkardım ve garajın duvarına olabildiğince sert bir şekilde fırlatarak bir çukur açtım. Hiçbir şeyi çözmedi ama iyi hissettirdi. Bacağımı bisikletimin üzerinden sallıyorum. Uykuya ihtiyacım var, sonra da bir plana. Planın ne olduğundan emin değilim. Ne olmasını istediğimi biliyorum ama onu daha fazla kızdırmamaya çalışıyorum. Onun tatlılığını özleyorum ve bunu şimdi her zamankinden daha çok istiyorum. Beni sakinleştirecek tek şey bu ve bunu hızla fark ediyorum.

Telefonumu kontrol ettiğimde Cosima'nın hâlâ kiraladığı ya da kiraladığını sandığı ve kendi başına bulduğu küçük villada saklandığını görüyorum. Benim kızım bağımsız olmaya çalışıyor. Bu asla olmayacak. Hayatta olduğum sürece Cosima'nın nabzını asla tutamayacağım. Bu ikimizin de yakında yüzleşmek zorunda kalacağı bir gerçek.

Bu gece burada olmalı. Gelip gittiğinde çalan bir alarmım ve onu yakından takip eden iki korumam var. Cosima asla gözümün önünden ayrılmaz ya da yanında bir koruma olmadan.

Onları fark edip etmediğinden emin değilim ama en azından şimdilik işe yarıyor. Ona özgürlük yanılsaması vermeye çalışıyordum. Her şeyi ondan koparmaya çok yaklaştım.

Marks'la birlikte sinsi planlarından kurtulduklarını sanıyorsa, gözlerimi ona ne kadar yakın tuttuğum konusunda yaptığım ve yapmakta olduğum şeyler hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu. Kendini kaybederdi. Sinir krizi geçirdiğini düşünüp gülümsüyorum.

Peşinden gidip onu geri getirmeyi düşündüm ama İtalya'ya inmesine izin verdim. Orada bir sürü bağlantımız var. Onu orada takip etmek bir sorun değil ve uçak tekerlekleri iner inmez, ona göz kulak olması için bir kişi yola çıkmıştı bile. Yanında Marks da vardı ki bunu son derece ilginç buldum.

Marks zeki biri ve konu onların güvenliği olduğunda onun da her şeye göz kulak olacağını biliyordum. Ayrıca işler boka sararsa hepimize haber vereceğinden de emindim. İşler son kez ters gittiğinde bize önceden haber vermişti.

Cosima'ya sakinleşmesi için bir hafta verdim ve sonra ona mesaj atmayı denedim. Cevap vermeyince aramayı denedim ama yine aynı soğuklukla karşılaştım. Hatta o küçük kıçının beni sesli mesaja gönderdiğini ya da ona mesaj attığımda girdiğim rastgele gözetimden gözlerini devirdiğini bile izlemiştim.

Kimseyle karşılaşmak istemediğim için eve arka kapıdan giriyorum ama tabii ki War ben içeri girdiğimde orada duruyor. Yanaştığımda bir uyarı aldığından eminim. Kapatmalıydım ama aklım Cosima'daydı.

"Beni mi bekliyordun?" diye sordum. Merdiven sahanlığında duvara yaslanmıştı.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum." Merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyorum. Savaş da yanıma geliyor. Onunla son konuşmamızdan, odasına daldığımdan beri bu tartışmanın olacağını biliyordum.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

"Seni son gördüğümde iyi değildin."

"Bunun için özür dilerim." Ona bunu söyleyen bir mesaj göndermiştim. "Bir kazaydı."

Savaş omuz silkti. Bana sorarsanız çok şanslı bir kazaydı. Sarhoş bir halde Cosima'yı arıyordum. Kim bilir nasıl sonuçlanırdı. Zaten bana kızgındı.

"Her şeyden sonra bu kadar çabuk gittiğim için de özür dilerim." Ortada bir pislik vardı ve ben onu temizlemeye yardım etmek için burada değildim. Yine de her şey yolunda görünüyor; aslında, her şey söylendiğinde ve yapıldığında bir sürü para kazanacak.

"Büyük bir şeyler döndüğünü biliyordum ve eğer senden bir şey yapmanı isteseydim, bunu bulunduğun yerden yapardın. Ben daha kaçtığını anlamadan kız kardeşimizin izini bulmuşsun."

"Benim kız kardeşim değil," diye mırıldanıyorum kendimi tutamadan.

"Bunu bana ikinci kez söylüyorsun." Savaş beni yatak odama kadar takip ediyor. Kapımda duraklıyorum.

"Ne oldu? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Kardeşimle konuşamaz mıyım? Yoksa artık kardeşin değil miyim?" "Warren-"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi git." Savaş başını sallayıp odama girmemi işaret etti, sonra da beni içeri kadar takip etti. Her şey bıraktığım gibi duruyor. Ben burada olmadığım sürece insanların, hatta personelin bile odama girmesini istemiyorum. Bilgisayar sistemimle olmaz. "Cosima'yla aranız nasıl?" diye soruyor ben tüm eşyalarımı açarken.

"Benimle konuşmuyor, o yüzden sanırım normaliz." Yüzümü ona dönmek için arkamı dönüyorum. "Seninle konuşuyor mu?"

"Şu anda konuşmuyor. O ve ben tartıştık." Ne yüzünden olduğunu tahmin edebiliyorum. Kendim için yapılan çağrıyı da duymuş olabilirim. Onunla War arasında olması umurumda değil. Onun olmadan önce benim.

"Marks, kendi içinde zararsızdır." En azından şimdilik. Marks çok zeki ve eminim bilgisi daha da artacak.

"Ne demek 'kendi içinde zararsızdır'?" War kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor.

"Meraklı biri ve bu merak onu bugün bulunduğu yere getirdi, ama merak hakkında ne derler bilirsin."

"Belayı kendi kapısına getirecek," diye ekliyor War.

"Ve hükümet söz konusu olduğunda etrafı pek de iyilikle çevrili değil."

"Onun hakkında daha fazla bilgi mi buldun?" Marks geçmişini saklamakta iyidir. Aslında çok iyi, bu da beni her nereden geldiyse, çoğunlukla şebekenin dışında olduğuna inanmaya itiyor. Neresi olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Hayatının o kısmını tertemiz tutuyor.

"Amirime onu sordum. Benimle aynı projede çalışması gerekiyordu ama kaçtı." Bu kendi idarecisini kızdırmıştı. Aynı kişi olduğuna eminim, sadece benim Bruce'la daha yakın bir ilişkim var. Bana diğerlerinden daha fazla bilgi veriyor ama benim güvenlik yetkilerim diğerlerinden daha yüksek.

"Ama o bizim-" War sözünü kesti ve yemin ederim sırtıttı. Bu War için normal değil ama evlendiğinden beri çok değişti. Tova onun daha insani bir yönünü ortaya çıkarıyor. Cosima beni daha az insan yapıyor. Sikerler beni. "Cosima'yı bırak," diye düzeltiyor, ona kız kardeşimiz demiyor.

"İkiniz Marks yüzünden kavga ettiniz ve ne olduğunu anlamadan onu kıtadan çıkardınız."

"Alışveriş gezisinde her şey ters gittiğinde üçüyle de kavga ettim." Savaş'ın kaşları birbirine çatıldı. "Bu üçü birlikte..." Başını sallıyor.

"Kaos." Hepsi kendi çapında genç ve naif. War hâlâ sinirli görünerek başını sallıyor. Ben de öyleyim. Cosima'nın burada olmasını tercih ederdim ama gidip ağzıma geleni söyledim.

"Şimdi planın nedir?"

"Plan mı?" Masama yaslanıp bacaklarımı açıyorum. Nereye varmaya çalışıyor bu?

"İyi olduğuna emin misin?" Soruma cevap vermiyor, onun yerine kendi sorusunu soruyor.

"Ben iyiyim."

"Sen yoksun. Sert." Omuz silkiyor. "Kendinde değilsin. Üzerinde çalıştığın şey mi yoksa Cosima mı seni bu hale getirdi?"

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum, bu konuya girecek havada değilim. Cosima ve bana hissettirdiği tüm bu duygular hakkında ne halt edeceğime bile karar veremedim. War'a bu aralar kapalı olmamın sebebinin o olduğunu söylemeye hazır olmadığımdan eminim. Kız kardeşini saplantılı bir şekilde takip ettiğimi ve onu becermek istediğimi.

Birden tek düşünebildiğim şey bu oldu. Seks hayatımı yönetmesine izin verdiğim bir şey değil, ama onu almak, ona sahip olmak için içimi kemiren bir güç var. Benim sorunum ne? Konu Cosima'm olduğunda sadece seksle ilgili değil, artık uyurken bile düşüncelerime hükmediyor.

Bundan kaçış yok ve giderek daha da kötüleşiyor. Uzakta geçirdiğim zaman hiç yardımcı olmadı ve beni daha da gerginleştirdi. Ve bundan da öte, bir şeyleri özlüyorum. Ne olduğundan emin değilim ama zihnimin bir köşesinde, ulaşamayacağım bir yerde duruyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa her zaman burada olduğumu biliyorsun." Ona başımı sallıyorum. "O zaman seni yalnız bırakayım," diyor ve odamdan çıkıp beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Bilgisayarına dönüp Cosima'yla ilgili yayınları açıyorum. Uyuyor. Gittiğimden beri bok gibi uyuyorum. Birkaç saat uyuyabildiğimde onu hayal ediyorum ve bu hep aynı rüya oluyor. Uzanıp ekrana dokunuyorum, yanağını okşuyorum. Göğsümü sadece onun yapabileceği şekilde ağrıtıyor.

Yarısı boş viski şişesini bıraktığım yere doğru yürüyorum ve bir yudum almayı düşünüyorum. Neredeyse içiyordum ama kendimi durdurdum, banyoya girip elbiselerimi çıkarıp duş almadan önce şişeyi giderden aşağı döktüm.

Elim sikime gidiyor ve ılık su vücudumdan aşağı akarken gözlerimi kapatıyorum. Kendimi okşamaya başlıyorum, o fantezi rüyasının zihnimde tekrar oynamasına izin veriyorum. Yemin ederim hala aminin tadını ve ne kadar tatlı koktuğunu hatırlayabiliyorum. Benim için boşalırken çıkardığı o küçük sesler.

Taşaklarımın sıkıca yukarı çekilmesi ve boşalmam uzun sürmüyor. Gözlerimi açıyorum ve boşa gitmesini izliyorum. Orgazm benim için hiçbir şey yapmıyor. Haftalardır içimde olan ağrı daha da artıyor. Suyu kapatıyorum, kurulanıyorum.

Ona gitmeliyim. Onunla konuşmamak beni yavaş yavaş delirtiyor. Orada bizzat olmalıyım, sadece benimle konuşmasını sağlamanın tek yolunun bu olduğunu bildiğim için değil, onu görmeye de ihtiyacım olduğu için. Ona dokunmak için.

Telefonumu elime alıp birkaç mesaj atıyorum ve İtalya'ya gitmeye karar veriyorum. Bir uçuş ayarlandığına dair bir mesaj aldım. Bu arada birkaç saat uyumaya çalışmalıyım.

Yüzüstü düşmeden önce düzeltmek için battaniyeleri yatağın üzerine çektiğimde kırmızı bir leke fark ediyorum. Daha iyi görebilmek için yatağın üzerine eğildim. Kan olduğuna şüphe yok. En iyi işimi bilgisayar ekranının arkasında yapıyor olabilirim ama

Bu ellerimi kirletmediğim anlamına gelmiyor. Zaman zaman Ronan ve War'la birlikte ahırda birçok gece geçirdim.

"Bu da ne böyle?" Kendimi kesmiş olsaydım, akşamdan kalma olsam ve buradan çıkmak için acele etsem bile ertesi sabah fark ederdim.

Ben yokken odama kimin girdiğini görmek için bilgisayarımın başına döndüm. Güvenlik nedeniyle kapımda bir kamera bulunduruyorum. Ben yokken odama biri girmiş olsaydı alarm çalardı. Görüntülerde geriye doğru iz sürmeye başladım ama hiçbir şey göremedim. Uyuyana kadar içtiğim geceye kadar geri gidiyorum.

Kendimi tökezleyerek odama girerken izliyorum. Ertesi sabaha hızlıca ilerliyorum ama Cosima'nın kapıma geldiğini gördüğümde duruyorum. Kapıyı çalıyor, dinlemek için başını kapıya doğru eğiyor. O anda bayılmış olmalıydım.

Sonra kapının tokmağını çevirip odama giriyor. Görüntüyü hızlandırıyorum, zamanın ilerleyişini, akıp gidişini ve onun odamdan çıkmayışını izliyorum. Bu da neydi böyle? Sonunda, saatler sonra, aslında ertesi sabah, Cosima odamdan çıkıyor.

Kadrajı dondurup onu yakınlaştırıyorum. Eğer bu, birinin yatak odasından çıkan başka biri olsaydı, hayatım üzerine bahse girerim ki o kişi az önce iyice sikilmişti. Cosima'nın her zaman mükemmel olan saçları darmadağın.

Ne oldu böyle? Görüntüleri izlemeye devam etmeden önce elimi yüzümde gezdiriyorum, ta ki kendimi çantam ve elimdeki notla çıkarken görene kadar.

"Siktir git." Yatağa dönüp bakıyorum, midemde bir çukur oluşuyor. Hayır, bu bir rüyaydı. Hayatımın en güzel rüyası. Tekrar odama girip çıkmasını izlemek için görüntüyü geri sarmak istiyorum ama bunu yapamadan, elinde bir tepsiyle yatak odama doğru geri döndüğünü görüyorum.

Tekrar odama giriyor, bu sefer kapıyı çalma zahmetine girmiyor. Birkaç dakika sonra elinde tepsiyle geri dönüyor, yüzünde sinirli bir ifade var. Sonra gözden kayboluyor. Tahminimce odasına dönecek ve o notu bulacak.

Zihnim yarışmaya başlıyor. Yatağa doğru koşuyorum. "Hayır, hayır, asla olmaz." Çarşafı kapıp daha yakından incelemek için yataktan söküyorum.

Ne yaptım ben böyle?

Chapter Seven

COSIMA

"O Aman Tanrım, bizi öldürecek!" Kendim için bir el havlusu kapıp diğerini Marks'a atarak çığlık atıyorum.

Duman dedektörünü havalandırıp bip sesini kesmeye çalışıyoruz. Şef Marcello'nun bunları hiç öğrenmemesi için dua ediyorum. Eğer öğrenirse, bunu asla unutamam ve beni bir daha asla mutfağa almayabilir.

"Karen bize çok kötü davranıyor." Marks hayranları daha hızlı. Karen bize kötü davranıyor ama huysuz tavırları biraz sevimli. Bize alıştığını söyleyebiliriz. Ayrıca bizi birden fazla kez besledi ve bu da Marks ve benim için bir numaralı yeri kazanmanın hızlı bir yolu.

Sanki bir işaretmiş gibi, duymadığında Karen dediğimiz Norina, kiraladığımız küçük villanın arka kapısından içeri dalıyor.

O kadar hızlı konuşuyor ki neredeyse takip edemiyorum. "Siz ikinizde hep bir şeyler oluyor. Bütün kasabayı yakıp yıkacaksınız. Sizinle ne yapacağım ben?" Gözle görülür bir şekilde derin bir nefes alıyor, bize karşı duyduğu hayal kırıklığını kontrol altına almaya çalışıyor. Duman dedektörünün sesi kesildi.

"Söyledikleriniz arasında sadece yakmak ve kasaba kelimelerini yakaladım." Marks son birkaç haftadır öğrenmeye çalıştığı İtalyanca dışında zerre kadar İtalyanca bilmiyor.

"İkinizle ne yapacağım ben?" Norina başını bize doğru sallayarak Marks'ın dilini İngilizceye çeviriyor.

"Benim bir önerim var." Bir öğretmenin sorusuna cevap vermeye çalışır gibi tek parmağını kaldırıyorum.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye emrediyor Norina.

"Bize yemek yapmayı öğretebilirsin."

"Sence bunun için zamanım var mı?"

"Evet," diye mırıldanıyor Marks. Ona dirsek atıyorum. "Ne, koşuya çıkıyor, kitap okuyor ve bahçede oyalanıyor."

"İşte buna emeklilik denir." Norina sanki emekliliği mahvediyormuşuz gibi bize dik dik bakıyor.

"Emekli olmak için çok gençsiniz," diyorum. Kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum ama bir dönem orduda görev yaptığını biliyorum.

Norina başını bize doğru sallıyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. İkimiz de başı belada iki çocuk gibi sessiz kalıyoruz.

"Bu pisliği temizleyin ve yirmi dakika sonra gelin." Norina dönüp kapıdan dışarı çıkıyor.

"Neden zaten yapmak istediğimiz şeyi yapmamız emrediliyormuş gibi hissediyoruz?" Marks muffin fırın tepsisini alıp lavaboya bırakıyor. Kekler kararmış ve çökmüştü. İkimiz de bu işte nasıl bu kadar kötüyüz?

"Bu onun süper gücü." Duman ve yanmış muffin kokusu midemi bulandırıyor. "Olamaz." Elimi ağzıma kapatıp banyoya doğru koşuyorum, kusmadan önce tuvalete zar zor varıyorum.

Marks bir saniye sonra orada, suyun altına bir bez tutup bana uzatıyor. Ağzıma bastırıyorum.

"Bu hafta üçüncü kez oluyor." Marks kalçasını lavabo tezgahına dayıyor. Başımı hayır anlamında sallıyorum. Üçe kadar saymasına değil ama nereye varmaya çalıştığına. "Bunun ne olabileceğini inkâr etmek onu ortadan kaldırmıyor."

"Bugün değil." Dişlerimi fırçalamak için banyoyu kullanmak üzere odama doğru ilerlemeden önce bezi lavaboya bırakıyorum. Tabii ki Marks da beni takip ediyor.

"Onunla hiç konuştun mu?"

"Hayır, neden konuşayım ki?" Dişlerimi agresif bir şekilde fırçalamaya başladım.

"Tamam, diş etlerin kirazını patlatmadı ve belki de seni hamile bırakmadı. Onlara fazla yüklenme." Bir kahkaha attım, Marks'ın da bunu yapmak istediğine eminim. "Şimdi gidip test yaptırabilir miyim?"

"O zaman bütün kasaba öğrenecek," diye hatırlatıyorum.

Sahildeki şirin bir kasabada çok şirin bir villa bulmuştuk. Çok küçük olduğu için herkes herkesi ve işini biliyor. Buradaki evlerin yarısı tatil evi.

"Benim olduğunu düşünecekler."

"Gidip beni aldattığını düşünecekler." Birkaç yerlinin Marks'la benim bir çift olduğumuzu düşündüğünden eminiz.

"Güzel, dedikodu yapmak için bir şeyler kullanabilirler. Ortılığı karıştırmak hoşuma gidiyor."

"En azından o tencereyi yakamayız," diyorum ve ayakkabılarımı almak için banyodan çıkıyorum.

Kusmuş olabilirim ama yine de kahvaltı için Karen'a gideceğim. O kadın yemek yapabiliyor ve bu kasabada DoorDash ya da fast food yok. Burayı kiralamadan önce bunları düşünmemiştik.

"Bu konuda o kadar emin olma. Hemen hemen her şeyi yakabiliriz."

"Gerçek bu değil mi?" diye mırıldandım. "Ayrıca, tencerenin içindeysen tencereyi karıştırmamalısın."

"Yapamam." Marks ellerini havaya kaldırır. "Bilmem gerek. Hamile kalabilirsin. Sonra ne olacak? Ayakta durman gerekir mi?" Kaşlarım kalktı. Benimle dalga geçtiğinden eminim ama ondan asla emin olamıyorum. "Ne? Bebekler ya da hamilelik hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Tamam, ama önce yemek yiyeceğim." Ona hayır demenin bir anlamı yok. Marks dinleme konusunda benden daha kötü. Gizlice yapar.

"Yemek yiyecek miyiz, yemeyecek miyiz?" Marks bu şovu başlatmaya hazır, bu da Karen'ın bizim için hazırladığı kahvaltıyı bir an önce boğazından aşağı itmesi demek, ki bu da yine başımızı belaya sokacak. Zaten başım yeterince belada.

"Ya hamileysem?" Sonunda kelimeleri yüksek sesle söyledim. Sanırım hamile olup olmadığının cevabını zaten biliyorum ama bu konuda çok fazla düşünmeme izin vermedim. Muhtemelen en kısa zamanda emin olmam gerekiyor. Özellikle de bunu ayakta durmamak için bir bahane olarak kullanacaksam.

"Korktun mu? Bebekler ürkütücü görünür. Özellikle de dışarı çıktıklarında." Yüksek sesle gülüyorum çünkü Marks kesinlikle çok saçma.

"Bebekten korkmuyorum." Her zaman bir ailem olsun istemişimdir.

Ailem tipik olmasa da hepimiz birbirimize yakındık ve babam anneme hayrandı. Bizim dünyamızda bile ilişkileri normal değildi. İlişkilerinin düzenlenmiş doğasına rağmen, birbirlerine derinden aşıklardı. Genelde durum böyle değildi.

Ben de aşk istiyorum ve onların şanslı olduğunu düşünüyorum. Çevremizdeki ailelerde çiftlerin birbirlerine gerçekten aşık olduğu başka bir görücü usulü evlilik bilmiyorum. Bu yüzden kardeşim Savaş görevi devraldığında ona yalvardım.

beni asla evlenmeye zorlamayacaktı. Bana bu sözü vermişti. Ailem yüzünden bir gün böyle bir sevgi ve kendi bebeklerimi istiyorum. Bu bir hayal.

"Bebeği istiyor musun?"

"Evet!" Bunu söylemek için acele ediyorum. Hamile olmama ihtimalinden de korkuyorum. Bu yüzden test bir bütün olarak beni korkutuyor. "Aptalca ya da saçma olduğunu biliyorum ama her zaman kendime ait bir ailem olsun istemişimdir."

"Neden aptalca olsun ki?" Marks soruyor.

Omuz silkiyorum. "Eski moda olduğu için mi? Eğitimimi falan ilerletmek istemem gerekiyor." Elimi sağa sola sallıyorum.

"Bunları yapman gerektiğini kim söyledi? Ben üniversiteye bile gitmedim ve evde eğitim aldım." Marks'ın çocukluğu, bir araya getirdiğim parçalara göre, daha önce bildiklerimden farklıydı.

"Bu da işin bir parçası. Benim geldiğim yerde kızlar üniversiteye gitmez; evlenir ve çocuk sahibi olursunuz ama bana üniversiteye gitme şansı verildi." Ve ben bunu istemedim. Yine de beni meşgul ediyordu ve küçümsemiyordum. Yine de evi özlüyordum ama kalmak zorunda hissediyordum, bu yüzden kaldım.

"Sana bir seçenek sunuldu. Seni okula göndermediler mi?" Böyle söylediğinde kulağa kötü geliyor. Bunun doğru olduğunu biliyorum ama bazı açılardan ağabeylerimin ve babamın beni kendi iş alanlarından uzak tutmaya çalıştıklarını da anlıyorum. Kararı kendim vermeme izin vermelidiler ama beni korumak istedikleri için onları suçlayamam.

"O kadar da kötü değildi ve evdeki okuldan daha iyiydi."

"Demek istediğim, eğer hayaliniz bebek sahibi olmak ve geleneksel bir eş olmaksa, o zaman bunu yapın. Bugünlerde başkaları bunu yapmıyor diye bunu saklamayın. Bu, kadınların istediklerini yapmalarının tüm amacını ortadan kaldırır." Haklı ama bunu Marks'a açıkça söyleyemiyorum. Onun egosunu kontrol altında tutmaya çalışıyoruz.

"Bu hayatı sadece bir kişiyle yaşayabilirim ve o da bunu benimle istemiyor."

"Doğru," diye homurdanıyor Marks. "Adam senin kışının dibinde. Onu telefonundan silmek zorunda kaldım, istersen tekrar kontrol edebilirim."

Telefonumu kontrol etmesini istemiyorum ve bunun nedeni de acınası. Daha önce onun zorba tavırlarına kızıyordum ama şimdi artık bununla bile uğraşmadığını öğrenmenin kalbimi kıracağını biliyorum. Tıpkı hamilelik testi gibi, her iki sonuç da berbat.

"Bir Şey yapmadan 6nce biraz yemek yemeye ne dersin?" Başımı sallayarak onaylıyorum, Şu anda anlaŐabildiĐim tek Şey yemek.

Chapter Eight

Z

I Bir çanta hazırlamam uzun sürmüyor. İhtiyacım olan her şeyi sipariş edebilirim ya da gerekirse oraya vardığımda alabilirim. Ayrıca, orada kendi evim var ve ailemin Avrupa'da birkaç evi daha var. Bütün bunlar meseleler ona ulaşıyor.

Uçakta uyuyacağım çünkü burada kalırsam hiç uyuyamayacağımı biliyorum. Havadayken, en azından ona yaklaştığımı bileceğim. Birkaç saat içinde onunla aynı kıtada olacağım.

Ona ne söyleyeceğim konusunda hâlâ en ufak bir fikrim yok. En kötüsü de o lanet not. Eminim onu bakir amına bir hayvan gibi soktuğum için özür dilediğimi sanıyordur.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu çok kötü. Belli ki sadece kızgın değil, aynı zamanda incinmiş de. Dış görünüşü sert olabilir ama ben onun kalbini biliyorum. Benim yüzümden acı çektiğini düşünmek beni öldürüyor. Yaptığım her şey onu incitmemek, güvende tutmak içindi. Şimdi onu asla geri alamayacağım bir şekilde inciten benim. Ondan değerli bir hediye aldım ve o bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini düşünüyor.

Zihnim bir rüya olduğunu sandığım şeyi tekrarlıyor. Benim neyim var böyle? Uyandığımda hâlâ onun kokusunu ve tadını alabildiğime yemin etmeme şaşmamalı. Delirdiğimi düşündüm, ki bu Cosima söz konusu olduğunda benim için olağan bir durum.

Çarşaflardaki kanı gördüğümde beri sertleşmiş olan sıkımı düzeltiyorum, ki bu da başlı başına berbat bir durum. Onu nasıl kaçırdığım ve ertesi gün nasıl davrandığımı için utanç duymalıyım. Tek kelime etmeden evden nasıl sıvıştığım.

Nasıl olduğu sikimde değil; sadece tekrar tekrar olmasını istiyor. Tamam, sadece sikim değil, sik beni. Cosima'nın ilk seferi tatlı olmalı ve özenle idare edilmeliydi. Mumlar, gül yaprakları falan olmalıydı.

Ama o bütün bunları yapmama izin verdi, benimle kavga bile etmedi ya da beni birden fazla yönden çıldırtan o ağzını açmadı. Beni kızdırdığında bile, beni sertleştiriyor. Onunla ilgili her şey benim için yaratılmış. Benim için mükemmel.

Eşyalarımı kilitliyorum, hatta yola çıkmadan önce sabit disklerimi çıkarıp kasama koyuyorum. Ne kadar süre yok olacağımdan emin değilim ve bildiğim tek şey, Cosima'ya karşı bunca zamandır beslediğim bu hisleri herkes öğrendiğinde geri dönmem istenmeyebilir. Artık bana eskisi gibi bakmayabilirler. Cosima aslında onların kanından, canından biri. Ben sadece acıdıkları için yanlarına aldıkları bir çocuğum.

"Sen." Yatak odamdan çıktığımda Tova'nın gözleri bana dikildi. "Dönmüşsün." Sesi bundan memnun değil gibiydi. Normalde Tova daha yumuşak, daha tatlı, hatta bazen biraz uysaldır.

"Sadece birkaç şey alacağım." Ona göstermek için çantamı kaldırıyorum. "Her neyse." Tova gözlerini deviriyor ve gitmek için dönüyor.

"Hey," diye arkasından sesleniyorum. Eğer bana kızgınsa, Cosima yüzünden olmalı. İkisi yakınlaşmıştı. Tova beni görmezden geliyor ve yürümeye devam ediyor. Ona yetişmek için koşmam gerekiyor. "Bana kızgınsın."

"Cosima'yı sen uzaklaştırdın."

"Biliyorum."

Tova yürümeyi bıraktı. "Yani kabul ediyorsun?"

"Her şeyi berbat ettim ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yapman gereken şey kendini toparlamak. İkiniz didişmeye ve birbirinize kızmaya devam edemezsiniz." Keşke bu kadar basit olsaydı.

"Dahası da var."

"Tamam." Omuz silkiyor. "O zaman onu rahat bırak ve hayatına devam etsin." Tova tekrar yürümeye başlar.

Bunların hiçbirisi olmayacak, *asla*. O benim. O bana masumiyetini verdi, ben de ona masumiyetimi verdim. Gerçi benimki hiç de masum değildi. Ne onun için ne de benim için asla bir başkası olmayacak. Onun hayatına devam etme fikri beni öfkeliendiriyor. Tova'nın peşinden tekrar gitmeden önce nefes alarak elimi yumrukladım.

"Hayatına devam etmiyor."

"Yani devam edecek bir şey mi var?" Tova sırtarak bana doğru bir bakış fırlatıyor.

"Hayatına devam etmekten bahsetmeyi kes," diye homurdanıyorum, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak. Bu benim için hiçbir zaman sorun olmadı. War, Ronan ve ben arasında her zaman daha sakin ve rahat olan ben oldum. Ya da öyle gösterdim ama sadece tepkilerimi gizlemekte daha iyiydim.

"Neden yapayım ki? Seni kızdırıyor, hem de çok kızdırıyor" -merdivenlerin dibine geldiğimizde yüzünü bana dönüp ellerini kalçalarına koydu- "Sana kızgıyım, bu yüzden seni de kızdırdığım için mutluyum."

"O sana söyledi." Tova her zaman yumuşak ve tatlıdır. Onun öfkesine alışık değilim. Yemin ederim o ve War birbirlerine sürtünüyorlar.

"Kimsenin bana söylemesine gerek yoktu." İşte bu da kaçınmaya çalıştığım şeyin bir parçası. Cosima ve ben birlikte sorun yaratacağız. Zaten oluyor. "Ona karşı kardeşlerinden daha baskıcı ve kontrolcüydün."

"Bazı insanlar beni onun kardeşi olarak görüyor." Buradaki birçok sorundan bir diğeri. "Ve senin kız kardeşinle yatmaman gerekiyor."

Tova'nın kaşları kalkıyor, gözleri irileşiyor. "İkiniz seks mi yaptınız?" Vay be. Sanırım bu haberi alan tek kişi ben değilim.

"Bunu sana söylemedi mi?" Tova başını sallıyor, kabul ediyorum, ama yüz ifadesindeki acıyı görebiliyorum. Lanet olsun. Bu işi her yönden berbat ediyorum.

"Yüzüne bağırдың ve sonra da etrafa bir şeyler fırlatmaya başladığın için çekip gittiğini sanıyordum. Herkes sürekli Avrupa'ya dönmesi gerektiğini söylüyor." Tova başını sallıyor. "Orayı sevmediğini hiç düşündün mü? Burada olmak istediğini?"

Cosima'nın kendisi için en iyisinin ne olduğunu bildiğini sanmıyorum. Üstüne çıkmama ve istediğimi yapmama izin verdi.

"Evet, burada olmanın ona ne kazandırdığını gördün mü?" Bir psikopat onu silah zoruyla alıkoydu ve ben de birkaç haftalığına gezegenden ayrılmadan önce gidip üstüne çıktım.

"Yani bunu yapmaya devam mı edeceksin? Onunla kavga edip senden nefret etmesini mi sağlıyorsun?"

İrkildim, bir adım geri çekildim. "Benden nefret mi ediyor?" Tekrar ediyorum. Bu noktada onu suçlayamam. Kendi kıcımlı tekmelemek istiyorum ama benden nefret edebileceğini başkasının ağzından duymak göğsüme bir kazık çakılması gibi geliyor.

"Hey, nefret etmekten bahsetmiyorum." Tova'nın yüzü yumuşuyor. "Bana kızgınsın," diye hatırlatıyorum ona.

"Doğru." Ellerini tekrar kalçalarına koydu. "Ama bu iyi bir şey. İlgisizlikten iyidir."

"Öyle diyorsan öyledir." Göğsümün ortasını ovuyorum, içime bir boşluk sızıyor. Ailemin yokluğunu kabullendiğimde hissettiğim duygunun aynısı, bu boşluk. Yok olduğu günü hatırlıyorum. Rochelle Cosima'yı hastaneden eve getirdiğinde o boşluk hissi kayboldu.

"O da seni seviyor."

"Evet, seni ya da başka birini sevdiği gibi." Cosima şımarık olabilir ama kalbi büyüktür. Aslında, şımarıklık numarasını bir savunma olarak yaptığını düşünüyorum. Onu yatağıma aldığım da hiç de şımarık değildi.

"Şimdi aptallık ediyorsun." Tova sanki bu konuşmayla hiçbir yere varamayacakmış gibi başını sallıyor. "Ciddiyim Z, Cosima'yı gerçekten kaybetmeden ve o da aldığı tekliflerden biriyle evlenmeyi kabul etmeden önce gözlerini aç ve bir şeyler düşün." Bu sözlerle birlikte arkasını dönüyor ve beni bir anlık şokun ardından gelen öfke seliyle baş başa bırakıyor.

Neden bahsediyor bu kadın?

Chapter Nine

COSIMA

W Neden bu kadar uzun sürdü? Bir hamilelik testi almak bu kadar zor olamaz. Yine de Marks'tan bahsediyoruz. Kız ya her şeyde ya da her yerde. Ne olduğumu asla bilemem

onunla birlikte olacağım. Ama ben konuşmayı seven biri değilim; ruh halim ve duygularım saniyeler içinde değişir. Hamile kalırsam daha kötü olacağıma bahse girerim. Bu herkes için eğlenceli olmalı.

Elim karnıma gidiyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Her ne kadar Z ile birlikte olmak istesem de, eğer asla birlikte olamazsak, en azından bizden bir parça var. Ondan küçük bir parça. Z pişman olsa bile, o anın değerini bileceğim. Ona hâlâ kızgın olmadığımından değil. Kızgınlım ama onu her zaman seveceğim. Başından beri hayatımın bir parçasıydı. Hayatımı onsuz hayal etmek çok zor.

Ya zamanla ciddi biriyle çıkmaya başlarsa? Onu eve getirir mi? Bu kişiyi tatillerde ve ailemizdeki diğer tüm önemli olaylarda görmek zorunda kalacağım. Kulağa işkence gibi geliyor. Marks için sonsuzluk gibi gelen bir bekleyiş içindeyken düşüncelerimin farklı yönlere gitmesine engel olamıyorum.

Kardeşlerimin ya da Z'nin flört hayatı ya da sanırım sikiş hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bizim dünyamızdaki erkekler böyle yapar. Metresleri var ve lüks genelevlere ya da seks kulüplerine gidiyorlar. Birden fazla kez Z'nin de bu yaşam tarzına katılıp katılmadığını merak ettim.

Kimse eve birilerini getirmez. Ciddi olmadıkça buna cesaret edemezsin. Bu yüzden hayatlarının bu kısmı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir noktada War'ın asexual olabileceğini düşündüm. Ronan'ın cinsel yöneliminin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu adamı okumak çok zor.

Z'ye gelince, sanırım onu bir flörtçü olarak hayal edebiliyorum. İstemiyorum. Herkesin içinde en sosyal o olabilir. Kişiliği var ve komik. Odayı sakınleştiren ve gerginliği azaltan bir tarzı var. Birkaç kez bunun rol olduğunu, yüzünde bu ifadeyi yakaladığımı düşündüm, ama kim bilir? Z'yi tanıdığımı sanıyordum ama belki de onu hiç tanıımıyordumdur.

"Buonasera," diyor yaşlı bir kadın yanımdan geçerken.

"Buonasera," diye gülümseyerek karşılık veriyorum, kıcıımı acıtmaya başlayan tahta bankta arkama yaslanıyorum.

Burada herkes dost canlısı, yanımdan geçerken selam verip gülümsüyorlar. Marks hayranı değil. Herkesten şüpheleniyor. Büyük bir paranoyası var.

Bir araya getirdiğim parçalardan tahmin etmem gerekirse, bunu babasından alıyor. Babası söz konusu olduğunda bile ağzını sıkı tutuyor ve bunun nedeni babası hakkında konuşmak istememesi mi yoksa onun adına mı böyle davranması bilemiyorum.

Çantamın içinden telefonum çalıyor. Marks'ın hamilelik testlerinden bunaldığını tahmin ediyorum ama öyle değil. Annemden gelen bir arama olduğunu görüyorum. Cevap veriyorum. Açtığımda onun ve babamın yüzleri birlikte beliriyor. Arka plandan eve döndüklerini ama şehirdeki yerlerinde olduklarını anlayabiliyorum. Kardeşim Savaş aile işlerinin sorumluluğunu daha fazla üstlendiğinden beri daha çok seyahat ediyorlar ve ben yurtdışındayken sık sık gelip okulumun yakınında kısa sürelerle kalıyorlar.

"Merhaba," diyorum. Annem bana sıcak bir gülümseme veriyor. Babamın yüzü her zaman statiktir; kıkırdadığında bile öyle kalır.

"Merhaba tatlım," diyor annem. "Valle di Luminara nasıl?"

"Burası çok güzel."

"En sevdiklerimden biri," diye katılıyor annem.

"Bu hafta orada arkadaşlarımız var," diye araya giriyor babam. "Amato ailesi." İsmi hatırlamaya çalışıyorum. Daha önce duyduğumu biliyorum ama babamın herkesi tanıdığına yemin edebilirim.

"Evet, buradaki evlerin yarısının tatil evi olduğunu söylüyorlar."

"Gidip Amatolara merhaba demelisin. Onlara bir hediye götür." Oh, adamım. "Baba." İsmi mızımızca çıkıyor ve ben bunu biliyorum.

"Basta." Ses tonunda kendiminkini kontrol etmemi sağlayan yumuşak bir uyarı var. Babam en azından bana demir yumrukla hükmetmedi. Aynı şeyi kardeşlerim için söyleyemem ama ona büyük saygı duyuyorum ve eğer beni saçmalamayı kesmem konusunda uyarırsa, bunu yapıyorum.

"Onları tanıımıyorum; tuhaf olacak."

"Onlara selam vermemen uygunsuz olur." Bunun bir öneri olmadığını bildiğimden, "Tamam," diye yumuşuyorum.

"Oğulları Salvatore'yi tanıyorsun. Bekâr."

"Anne, hayır." Başımı sallıyorum. "Söyle ona, baba." Ailem bana okulu bitirene kadar biriyle çıkmayı düşünmememi söylemişti, ben de hiç denemedim.

Okulu bitirmedim ama dönmek için de acelem yok. Dönersem hoş karşılanacağımdan da emin değilim. Üniversite olabilir ama Katolik bir üniversite. Kocam olmadan bebek şişliğiyle dolaşmamın imkanı yok. Tabii, yapabilirim. Babama ya da War'a hayır demezler ama yargılama çok sert olur.

Kahretsin, hamile kalırsam ailemin ne düşüneceğini neden hiç düşünmedim? Beni hamile bırakanın Z olduğunu öğrenirlerse. Çifte bok.

"Çok fazla istek alıyorum Cosima," diye başlıyor babam.

"Düşündüm ki-"

"Sana hiçbir şey yaptırmıyorum." Amato ailesini ziyarete gitmek dışında. Annem oğlunun adını söylediğinde, kim oldukları kafamda canlandı. Kardeşimin düğününe gelmişlerdi. Hatırladığım kadarıyla Z ve ben oğulları hakkında kavga etmiştik. Bu aklımdan çıkmıştı ama o gece birkaç şampanyayı fazla kaçırmıştım ve Z'den bir tepki alabilir miyim diye birkaç kişiyle flört ediyor olabilirdim. Etmiştim ama o zamanlar bunun kıskançlık mı yoksa onun korumacı davranması mı olduğundan emin değildim.

Benim açımdan bir anlamı olmadığını biliyordum ama bunu Z'nin dikkati her halükarda benim üzerimde olsun diye de yapıyordum. Düğündeki pek çok kadının da gözünün Z'de olduğu gözümünden kaçmamıştı. Fark etmesin diye onu meşgul ettim ama adamın pek bir şey kaçırdığını sanmıyorum.

"Kimin sorduğunu görmekle ilgilenmiyor musun?"

Hayır, ama Z'yi kızdırmakla ilgileniyorum. Korkunç bir düşünce ama şu anda kendimi oldukça küçük hissediyorum. Ayrıca bekâretimi aldıktan sonra tek kelime etmeden çekip gittiği için egomu okşamaya da ihtiyacım var ve o saçma sapan notu saymıyorum. Ne zaman Z'yi düşünmeye başlasam çıkarmak için çantama sıkıştırdığım bir not. Kendisi artık aramayı ya da mesaj atmayı bıraktı. Beni kızdırmak için yaptığı ya da yapmakta olduğu saçmalıklar listeme eklenecek bir şey daha.

"Belki," diye omuz silkiyorum. "Evde neler oluyor?" Konuyu değiştiriyorum. "Bu akşam War ve Tova ile yemek planımız var."

"Güzel." Daha fazlasını vereceklerini umarak duraksıyorum. "Peki ya diğerleri?" Sabırsızlanmaya başlayarak soruyorum, ki bu benim en büyük sorunlarımdan biri. Eminim bunun dürtülerimi kontrol edemememle bir bağlantısı vardır.

"Ronan Ronan'dır ve Z'den haber alamadım." Annem düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Sen duydun mu?"

"Hayır, ama meşguldü," diye yanıtlıyor babam. Neyle meşgul olduğunu sormamak için kendimi zor tutuyorum. Gerçekten içimde tutmaya çalışıyorum ama biliyorum ki ortaya çıkması an meselesi.

"Ne ile?" Ağzımdan kaçırıyorum. Gah, evet, kontrol yok. "Kişisel şeyler."

"Kişisel mi?" Tekrar ediyorum. Bu da ne demek şimdi? Biz onun ailesi değil miyiz, yani biz onun hayatındaki kişisel şeyleriz. Tabii bizim bilmediğimiz gizli bir hayatı yoksa. Ki bu mümkün. Düşüncelerimin bu yola girmesine izin vermemeye çalışıyorum ama bu imkansız. Ya hayatında özel biri varsa? Gözlerim doluyor ama ailem beni görebildiği için yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum.

"Z sık sık düşer. Gerekirse ona ulaşabiliriz ama ikili bir hayatı olduğundan eminim." Annem gülüyor. Bunu komik bulmuyorum.

"Gerçekten öyle mi?" Bunu bilmiyordum, ama yine de uzun zamandır Amerika'ya dönmemiştım ve döndüğümde de her zaman bir şeyler oluyordu ve herkes oradaydı.

Ben yokken onun şehirde olduğunu varsaymışım. Onun başka bir yerde olduğunu ve benim bundan haberim olmadığını düşünmemişim. Ama nerede olduğumu her zaman bildiğine bahse girerim. Dışarıda her ne halt yiyorsa, her hareketimi izliyor. Ne saçmalık.

"Evet." Annem başını sallıyor. "Belki de baban bir dahaki sefere onu evlendirmeyi düşünmeli."

Pekala, tamam. Bu konuşmayla işim bitti. Ailemi görmenin ve onlarla konuşmanın beni daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm ama onların hiçbir suçu yokken kendimi daha da kötü hissediyorum. Ya gözyaşlarına boğulacağım ya da çılgılık atacağım ki bu da beni ele verecek.

"Telefonumun fazla şarjı kalmadı." Telefonu kapatmanın en hızlı yolu bu.

"Cosima, şarjın dolu olmadan evden çıkma," diye azarlıyor babam beni.

"Özür dilerim, biliyorum." Başımı sallıyorum, telefonumdan rahatsız olmuş gibi yapıyorum.

kendim. "Ama şimdi inip oraya geri döneceğim."

Telefon görüşmesini sonlandırmadan önce *seni seviyorum deyip vedalaşıyoruz*. Marks'ın sonunda elleri boş bir şekilde dükkândan çıktığını görüyorum.

"Bu da ne böyle?" Telefonumu çantama geri bırakarak soruyorum.

"Şşşt," diye beni susturuyor ve yanımdan geçip gidiyor. Tamam o zaman. "Beni takip etmen gerekiyor," diye yarı bağılıyor Marks omzunun üzerinden.

"Doğru." Ona yetişmek için acele ediyorum. "Neler oluyor? Stokları mı tükendi?"

"Hayır, ben hallederim." Marks gömleğinin önünü kaldırıp pantolonunun içine tıktırılmış hamilelik testini göstermeden önce etrafına bakınıyor. Villamıza çıkan tepeye doğru hızlı adımlarla yürüyor.

"Sen mi çaldın?"

"Ben çalmadım." Kesinlikle öyle görünüyor. "Tamam, biraz çaldım
"

"Hızlı yürümek seni suçlu gösterir," diyerek onun yavaşlamasını sağlıyorum. onun adımları. Marks'ın suçlarının çoğunu bilgisayar ekranının arkasında işlemeye alışkın olduğu açık. Bana gelince, çocukken asi bir dönem geçirmiş ve rastgele şeyler çalmış olabilirim. Yakalandığımda başım çok derde girdi.

Bu da kardeşim Ronan'ın bana nasıl daha iyi yapılacağını öğretmesine yol açtı. O zamanlar sadece on yaşındaydım, ama bu çocukluk, ruh bağı anlarını şefkatle hatırlıyorsunuz.

"Bu yüzden mi bu kadar uzun sürdü?" Tepenin yarısına geldiğimizde sordum. "Hep topuklu mu giyersin?" Marks ayaklarıma bakarak soruyor. "Bu arnavut kaldırımı yollarda nasıl takılıp düşmüyorsun?"

"Topuklularla her şeyi yapabilirim." Bunu kanıtlamak için ayağımı bir balerin gibi kaldırıyorum ve bir dönüş yapıyorum.

"Ve sen hiçbir yeteneğin olmadığını düşünüyorsun. Ben olsam bu tepeden aşağı yuvarlanırdım." Gülüyorum ama bu önemli bir beceri değil. Güzel görünmem dışında ve insanların beni sadece bu şekilde gördüğünü düşünmeye başlıyorum. Bunun için kendime bile kredi veremiyorum. Her şeyi annemden öğrendim.

"Testi çalmadıysan neden pantolonunda?" Eğer gizli tutmak isteseydi, onun için bir çantaya koyarlardı.

"Bu kasabayı seviyorum. Çalmak istemedim. Bu yüzden daha pahalı bir ürün aldım, sonra onu geri koydum ve testi çaldım, ama bu çalmak değil çünkü parasını ödedim. Artık kimse senin bir fahişe olduğunu ya da benim hile yaptığımı düşünmüyor."

"Sen çok tatlısın, bunu biliyor musun?" Omzuna kendi omzumla vuruyorum.

"Değilim," diye homurdanıyor Marks. İsteddiği kadar inkâr etsin, saçma sapan

Aldatmak ve fahişe olmakla ilgili son kısım, yaptığı iyi şeyi maskeleyerek içindi.

Arkamıza bakıyorum ve köşede oturan adamın yavaşça tepeye çıktığını görüyorum. Zihnime not ediyorum. Kasabaya gitmek için villadan her ayrıldığımızda onu görüyordum.

Burası küçük bir kasaba ve hiçbir şey olmayabilir ya da bizi izliyor olabilirler. Mesele şu ki, izlediklerinin ben miyim yoksa Marks mı olduğundan emin değilim.

"Çişini yapsan iyi olur," diyor Marks, ben kapımıza girmek için şifreyi girip anahtarımı çıkarırken. İkimiz de pencere pervazlarından sarkan çiçeklerle ilgilenen Karen'a el sallıyoruz.

"İşemem gerekmiyor," diyorum ona. Marks gözlerini deviriyor.

"Lanet olası sınava giriyorsun." Eve birlikte giriyoruz, oturma odasında oturan birini fark edince ikimiz de donakalıyoruz. Herhangi biri değil. Z'ydi ve kızgın görünüyordu. Böylece ikimiz olduk.

Tanrılara şükürler olsun ki Marks hâlâ testi pantolonunun içine sokmuş. Bir seferde sadece bir şeyle uğraşabilirim.

Chapter Ten

Z

I Bu noktada dumanlar üzerinde koşuyorum. Uçakta uyuyabileceğimi düşündüysem, aptalın tekiymişim. Bu, Tova'nın Cosima'nın evlilik teklifleri aldığına dair küçük yorumundan önceydi. Yaptığım şey için kendime kızdığım kadar,

Cosima'yı da tanıyorum ve sırf benimle dalga geçmek için bu fikre sıcak bakabilir.

"Buraya nasıl girdin?" Marks ellerini havaya kaldırdı. "Burayı kilit altına aldım."

"Burası senin yerin değil." Ayağa kalkıyorum. Cosima henüz tek kelime etmedi; sadece bana bakıyor. Rengi solmuştu. Beni görmenin şokundan mı yoksa iyi değil mi? Gözetleme kayıtlarında ya da ona göz kulak olan iki kişinin bana gönderdiği fotoğrafların hiçbirinde renginin değiştiğini fark etmemiştim.

"Kiraladık ama şimdilik bizim," diye karşılık verdi Marks. "Bence gitmelisiniz." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Şu anda size eşlik etmek istemiyoruz." Cosima ona sürtünüyor. "Ya da belki hiç."

"Burası bana ait." Cosima'nın ifadesi nihayet değişiyor, kaşları kalkıyor.

"Hayır, geçmişi araştırdım. Bu ev ilk olarak-"

"1907'de Barbieri ailesi tarafından. Sonra ikinci kızlarına geçti, o da devam etti-"

Marks hemen sözümü kesti. "Bunların hepsini sen uydurdun." Etrafına bakınıyor, nasıl üç adım önde olduğumu anlamaya çalıştığından eminim. Villa hakkındaki tüm hikâyeyi ben uydurmuştum. Marks'ın kiralamayı kabul etmesi için temiz bir geçmişe ihtiyacı vardı.

"Villayla ilgili anlattıklarımın gerçekçi olduğunu bilmek güzel."

"Bu hiç mantıklı değil. Hangi villayla ilgilendiğimizi nereden bilebilirdiniz ki..." Marks uzaklaşıyor. Zihninin çalıştığını görebiliyorum. "Beni hackledin mi?"

"Bunun için mi? Hayır." Onu hackleyebilir miydim? Elbette, hackledim ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Bunun için mi? Bunun için! Bu ne anlama geliyor?"

"Fark etmez." Ellerini uzatan Cosima'ya doğru bir adım atıyorum. Hareketimi sadece onu değerlendirmek için durduruyorum. Eğer ondan başka bir yere gittiğini düşünüyorsa, bir uyanışa hazırlanıyor demektir. Tanrı biliyor ya, benim de başıma geldi.

"Söyle ona, yoksa küçük bir sinir krizi geçirecek." Marks'a bir bok söylemek istemiyorum. "Lütfen." Siktir.

"Seni villaya götürmek için bir şeyler yerleştirdim." Bunu açıklamanın en basit yolu bu. Bu bilgiyi veriyorum çünkü bu kolay bir bilgi ve Cosima'nın gözüne girmemi sağlayacak.

Marks'ın omuzları düşer, hayal kırıklığına uğrar. Yaptığı işte çok iyi ve daha da iyi olacak. "Gençsin ve fikirlere açıksın."

"Duyarlı." Cosima gözlerini devirir. "Neden buradasın?" Omuzlarını geriye itiyor ve duygularıyla savaştığını anlayabiliyorum.

"Burada olma sebebim sensin."

"Seni burada istemiyorum."

"Çok kötü," diye karşılık veriyorum, ona doğru bir adım daha atarak. Onsuz gitmeden önce bu villayı yerle bir edeceğim. Öfkesine ve bana fırlatmak istediği her şeye katlanacağım ama onu bir daha bırakmayacağım.

"Bu hiç adil değil." Cosima kararlılıkla başını sallıyor.

"Ben ne zaman adil oynadım ki?"

"İşte, tam orada!" Cosima'nın sesi yükselmeye başlıyor, yanakları kızarıyor. Ben de kızarmalarını istiyorum ama bambaşka bir nedenle. "Oynuyorsun, oynuyorsun, her neyse. Bu benim için bir oyun değil."

"Benim için de öyle değil." Söz konusu o olduğunda hiçbir şey oyun değildir. Cosima hayatımdaki her şeyden önce geliyor ve bunu herkese göstermeye başlayacağım. "Oyunlardan hoşlanan biri varsa o da sensin." Beni sinirlendirmeye çalışmak onun hobisi. Genellikle bunda da başarılı olur. Bunu benden gerçekten alabilen tek kişi o.

Cosima öfke ve kızgınlığımı kontrol altına almamın tek sebebidir. Pratik yaparak öğrendim. O doğduğunda, hâlâ öfke dolu olursam, War ve Ronan'la sürekli kavga edersem Rochelle ve Dario'nun beni ona yaklaştırmayacağını biliyordum. Değişmem gerektiğini biliyordum ve onun için değiştim.

Bu konuda ustalaştığımı sanıyordum ama şimdi görüyorum ki Cosima sahip olduğumu sandığım kontrolün gücünü elinde tutuyor. Bunu ne kadar kolay kullandığının farkında bile değil.

"Burada kalmıyorsun ve planlarımız var." Cosima çenesini kaldırıyor, kabadayılığını geri kazanmaya çalışıyor, ama hâlâ yerinde değil. Nedenini tam olarak kestiremiyorum ama hissedebiliyorum.

"Öyle mi?" Marks soruyor. Cosima ona bir bakış fırlatıyor. "Yani, yapıyoruz, tabii ki yapıyoruz. Çok yoğun bir sosyal hayatımız var," diyor Marks kesin bir ifadeyle.

"Amato ailesini bensiz ziyaret edeceğini sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir." Cosima'nın ağzı bir açılıp bir kapanıyor. "Burada olduklarını nereden biliyorsun? Bekle, babam burada olduğunu biliyor mu?"

"Burada olduğumu kimse bilmiyor." Bunu öğrenip kaçmaya çalışmasını göze alamazdım. Kaçamazdı ama ona ulaşmam daha uzun sürerdi. "Ve sen buraya geldiğinden beri bu kasabaya gelip giden herkesi tanıyorum."

"Gerçekten mi, Tanrım," diye mırıldandı Marks. "Bu çok fazla. Hatırlıyor musun ya da bir programın var mı? Sanırım bir-"

"İşaretler." Cosima ona bir kez daha sertçe bakar.

"Doğru, senden bir bok öğrenmek istemiyorum." Marks bana ters ters bakmaya çalışıyor ama sanki gözlerine güneş vuruyormuş da göremiyormuş gibi geliyor. "Ahmak," diye ekliyor iyi bir önlem için.

"Biliyor musun?" Bu kez Cosima bana bir adım daha yaklaşıyor. "Neden bana neden burada olduğun konusunda ipucu vermiyorsun? Beni görmek için Avrupa'ya ilk kez geliyorsun."

"Bu doğru değil." Birçok kez geldim. Elbette onu görüyordum ama çoğu zaman onu kendi gözlerimle görme ihtiyacı hissediyordum. Uzaktan da olsa, hatta birkaç kez o kadar da uzaktan olmasa bile. Orada olduğumdan haberi yoktu. Ona dokunacak kadar yakındım. Yurttaki oda arkadaşının okulu bırakması tesadüf değildi; o kişi hiç var olmamıştı. Her şeyi onun kendi odası olacak şekilde ayarlamıştım. Bu, istediğim gibi gelip gitmemi kolaylaştırıyordu. Ona daha yakın olmak ve sadece onun yanında bulunarak ondan faydalanmak için.

"Nasıl doğru olmaz?"

"Seni takip ediyor. Bunu sana söylemiştim. Telefonunla." "Yerinde olsam çok dikkatli olurdum, Marks," diye uyarıyorum onu.

"Onu tehdit etme."

Gözlerimi Cosima'dan ayırmıyorum. "Sen ve diğer herkes, seni ve beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı anlamalısınız." Aramızda kalan boşluğu temizliyorum, elimi çenesine götürüp başını geriye doğru eğiyorum. "Beni anlıyor musun Cosima? *Her şeyi* yaparım." Bu kelimeyi havada bıraktım. "Ve eğer Marks telefonumun içinde oynayabileceğini ve benim de bu iyiliğe karşılık vermeyeceğimi düşünüyorsa-"

"Bu onun telefonu. Seninkine girmeye çalışmadım. O kadar aptal değilim."

"Cosima'ya ait olan her şey bana aittir." Cosima bir nefes çeker.
nefes al.

"Bekle, telefonuma mı girdin?" Marks soruyor. Cevap veriyorum ama dikkatim kız arkadaşımda kalıyor. Artık onu koklayabiliyor ve hissedebiliyorum. Normalde bu beni rahatlatır ama şu anda öyle değil. İçimi tırmalayan başka bir ihtiyaç var.

"Görünüşe göre takip sorunu olan tek kişi ben değilim." Sonunda Marks'la göz göze gelmek için başımı çeviriyorum. "Ve sanırım o kişiye nerede olduğunu söylememi istemiyorsun." Marks'ın yüzünün rengi soldu.

"Ne oluyor be?" Cosima göğsümü itti. Söylediğim çok aptalca bir şeydi, bu yüzden yarım adım geri çekilip elimi yüzünden çektim. "Ona pislik gibi davranmayı bırak. O benim arkadaşım. Kimse yanımda değilken benim yanımda olan sadık bir dost." Cosima'nın sözleri hedefini buldu ve beni en çok acıtacağını bildiği yerden vurdu.

"Marks dönecliğin adil bir oyun olduğunu bilir ve ben de onun neyin peşinde olduğunu bildiğimi bilmesini istiyorum."

"Bu seni ilgilendirmez." Cosima parmağıyla sevimli bir şekilde göğsümü dürtüyor. Tırnakları yumuşak bir pembeye boyanmış.

"Bu sefer öyle ve neden öyle olduğunu biliyor." Cosima'nın kaşları çatılır ve koridora doğru birkaç adım atmış olan Marks'a bakar.

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Bekle, neyi kaçırıyorum?" Cosima'nın gözleri Marks'tan bana kayıyor, kaşları birbirine çarpıyor.

"Önemli bir şey değil." Marks bizden başka her yere bakıyor.

"Z?" Cosima bana soruyor. Yapışkan bir bölgedeyim. Cosima ne demek istediğini bilmek istiyor ama ben arkadaşının bunu bilmesini istediğini sanmıyorum.

"Söyleyeceğim." Omuz silkiyorum. "Ama onun beni istediğini sanmıyorum, o yüzden kararı sana bırakıyorum."

Şimdi Cosima seçimi kendi elinde tutuyor. "Bilmemi istemediğin bir şey mi var?" diye soruyor Marks.

"Kimsenin bilmesini istemiyorum." Bana ters ters bakmaya çalışıyor. Marks bu konuda berbat. Sanırım bir ekranın arkasında çok fazla zaman geçirdi. Cosima'nın kesebilen bir bakışı var; bunu annesinden almış.

"Neden?"

"Hâlâ kendim çözmeye çalışıyorum, tamam mı?"

"Tamam, sorun değil. Bana söylemeyecek." Dikkati tekrar bana dönüyor, istediğim yere. "Tamam mı?"

"Sen sormadıkça sana söylemeyeceğim."

"Hayır." Cosima kararlılıkla başını sallıyor. "Kimseye söylemeyeceksin."

"Cosima-"

"Hayır, söz ver." Tekrar göğsümü dürtüyor ve ben sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. "Tamam, ama işler değişirse sana söylerim ve ne yapılması gerektiğine sen karar verirsin." Yeni küçük arkadaşının kimi takip ettiğinin farkında değil. Bu konuda ne hissedeceğinden emin değilim. Muhtemelen bunu Marks'a karşı kullanmamam gerektiğini biliyorum, ama biri beni takip etse yapmayacağım şey yok.

Cosima'ya giden yolda. Marks'ın bunu anlaması gerekiyor.

"Ne dediğini bile anlamadım ama tamam," diye kabul ediyor Cosima.

"Marks anlıyor ve önemli olan da bu. Değil mi?" Başımı ona doğru eğiyorum ve o da başını sallıyor.

Marks'ın duracağını söylemediğini fark ediyorum ve bir dereceye kadar bunu anlayabiliyorum. Benim Cosima'yı takip etmem, Marks'ın Ronan'a olan hayranlığından çok daha ileride. Ama benim ondan çok daha fazla zamanım oldu.

"Belki de ikinizi konuşmanız için yalnız bırakmalıyım?" Marks birkaç adım daha geri atarak onu koridora çıkardı. "Ben odamda olacağım. Sonra gelin konuşalım," diyor Cosima'ya.

Marks yine yüz yüze konuşurken ipuçlarını saklamakta berbat. Onunla konuşmak istediği bir şey var, sır olan bir şey.

"Peki. Kaç." Cosima iç çeker. "Anlıyorum. Elimden gelse ben de kaçardım."

"İstersen deneyebilirsin," diyorum ona. Çok uzağa gidemez. Birkaç adım bile atamaz.

"Kapa çeneni." Ondan takdire şayan bir hırıltı geliyor.

"Seni kovalamamdan hoşlanmıyormuş gibi davranma." Dudaklarıma değen nane şekerli nefesini hissederek daha da yaklaşıyorum. "Seni buraya kadar kovalamamı istedin."

"Senden kaçmak için koştum."

"Oh, Cosima, bunu hâlâ fark etmedin mi?" Elimi yanağına götürüyorum, başparmağım yumuşak tenini okşayabilsin diye yanağını kavriyorum. "Benden asla kaçamayacaksın."

Chapter Eleven

COSIMA

I Söylediklerini inkâr edemem ama bu denemeyeceğim anlamına gelmez. Onun peşinden koşmasını istedim. Hangi kız sevmez ki?

Marks'ın telefonumu tekrar kontrol etmesine izin vermememin tek nedeni, beni hala kendi yöntemleriyle izlemediğini öğrenmekten korkmamdı, ki bunun fark ettiğimden çok daha derin olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ama anlamadığım şey neden olduğu.

"Bunu neden yapıyorsun? Senden kaçamıyorum ama sen bana bok gibi davranıyorsun." Gözlerinin içine bakabilmek için başımı sonuna kadar arkaya yaslıyorum. Z ilk kez irkiliyor, bana saf yoğunluk dışında bir duygu veriyor çünkü kapıdan girdiğimizden beri hissettiğim tek şey bu.

Elini üzerimden çekmesi için geri adım atıyorum. Başparmağı hâlâ nazikçe yanağımı okşuyor ve o tatlı -tamam, tatlı sayılır- davranırken düşünmek zor. Z kıpırdamama izin vermiyor ama eli yanağımdan çekiliyor, sadece boynumun arkasını kavıyor ve beni sıkıca yerimde tutuyor.

"Seni özledim."

Dişlerimi sıkıp öfkemi kontrol altına almaya çalışıyorum ama bu sadece bir saniye, belki de saniyenin onda biri kadar sürüyor. "Saçmalık."

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

"Sıçtın mı?" Daha yüksek sesle tekrarlıyorum. "Sen sıçtın!" Yani, adam bekâretimi aldıktan sonra bana bir not bıraktı. Bu sıçmaktan daha fazlası sayılmalı.

"Siktir demeyi kes." Ses tonunda bir uyarı var.

Z farklı. Bunu gözlerinde görebiliyorum ve dokunuşlarında hissedebiliyorum. Daha önce hiç görmediğim bir sertlik var onda. Şaka ya da alay yok. İçinde

Aslında, tehditler savuruyordu.

"Neden?" Elimden geldiğince onu dürtmek isteyerek meydan okuyorum. Sadece boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Acıtmıyor ama beni istediği yere getirdiğini açıkça belli ediyor.

"Çünkü bu seni becerecek." Kalbimin göğsümde güm güm atmaya başladığını ve kalçalarımın arasında bir ağrı oluştuğunu hissedebiliyorum. Üzgün olduğumda bile vücudumun ona tepki vermesinden nefret ediyorum.

Yapma Cosima, diye uyarıyorum kendimi ama lanet olsun, kendimle yaptığım savaşı bile kaybedeceğimi biliyorum. Ağzımın benden kaçmak gibi bir huyu var.

"Siktir git." Sözcükler daha ağzımdan çıkmadan Z'ninki sert bir öpücükle benimkine çarpıyor. Göğsünü itiyorum, sadece Z yüzünden değil, kendim yüzünden de kaybedeceğimi bildiğim bir savaş vermeye çalışıyorum. Ona ne kadar kızgın olmak istesem de -ki kızgınlım- bunu da istiyorum.

İsteksiz olsam da dudaklarımı onun için ayırıyorum, Z'nin dili ağzıma giriyor. Parmaklarım gömleğinin önünü kazıyor, artık onunla savaşmıyorum. Hayır, bedenimi onunkine doğru itiyorum, içimdeki sıcaklık sel gibi akıyor, ihtiyaç ve arzu midemin derinliklerinde birikiyor.

Z'nin elleri kırıma gidiyor ve beni ayaklarımdan kaldırıyor. Bacaklarımı ona doluyorum. "Senden nefret ediyorum," diyorum dişlerimi alt dudağına geçirerek. Homurdanıyor ve beni duvara doğru itiyor.

"Dikkat et, tatlım."

"Senden nefret etmiyorum ama etmek istiyorum."

"Biliyorum." Beni tekrar öpüyor. Dilim onunkine değerken parmaklarımı kısa saçlarına gömüyorum. Kalçalarım hareket ediyor ve Z yer değiştirerek sert aletini seksimle aynı hizaya getiriyor. Sikini klitorisime sürtecek şekilde ittiğinde inliyorum. Bedenim içgüdüsel olarak onunkiyle birlikte hareket ediyor, tam olarak kime ait olduğunu biliyor.

"Z." Nefes nefese kaldım. "İhtiyacım var-"

"Ben." Ağzı boynuma gidiyor, yalıyor ve emiyor. "Bana ihtiyacın var." Saçlarını daha sıkı kavriyorum, haklı olduğu için çıldırıyorum. "Söyle."

"Sana ihtiyacım var." Veriyorum, onu memnun etmek istiyorum.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyor kulağıma. Söyleyiş şekli kulağa çok erotik geliyor, ama belki de sadece onun kızı olmayı çok istediğim için öyle geliyordur. Her zaman istedim. Kendimi bildim bileli benim için sadece Z vardı. Yıllarca bu duyguları bastırmaya çalıştım ama onları inkâr etmek mümkün değildi.

Z hareket ediyor, beni villanın içinde taşıyor, ağzı boynumdan hiç ayrılmıyor. Doğruca odama gidiyor, beni yatağa atmadan önce kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor. Tişörtünü başının üzerinden çıkarıp yere bıraktıktan sonra ayakkabılarını çıkarmasını izliyorum. Vay anasını. En son birlikte olduğumuzda manzaranın tadını çıkarma şansım olmamıştı. Neden bu kadar yakışıklı olmak zorunda ki? Onunla ilgili her şey beni tahrik ediyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Seni becereceğim. Yaptığım şey bu." "Hayır, sana kızgıyım." Dudaklarımı yalıyorum.

"Kendini daha iyi hissettirecekse benimle dövüşebilirsin." Sırıttıyor, gerçekten sırıttıyor! Kahretsin, çok da ateşli. "Benimle dövüşmek mi istiyorsun?"

"Belki." Kalçalarımı birbirine bastırıyorum; bu fikir olması gerekenden daha ateşli ol.

"Emin misin?" Yaklaşıyor, yatağın kenarına geliyor. I ona bakmak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum. Ayakta dururken bile üzerimde yükseliyor, otururken bile. Z'nin parmakları saçlarımdan hafifçe kayıyor, sonra bir avuç alıp başımı daha da geriye çekiyor. "Gerçekten emin ol."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki onun da duyabildiğinden eminim. "Siktir git."

Z'nin burnu alevleniyor; eli tekrar, daha sert bir şekilde çekiştiriyor ve nefesimi kesiyor. "Seni tekrar tatlı yapacağım," diyor saçlarımdaki tutuşunu bırakmadan önce. Birlikte geçirdiğimiz gece boyunca bana defalarca "tatlım" dediğini hatırlıyorum.

"Yapabilirsin-" Sözlerim Z'nin beni kalçalarımından tutup, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kolayca yüzüstü çevirmesiyle kesiliyor. "Ne yapıyorsun?" Kıpırdanıyorum, hareket etmeye çalışıyorum ama bir eli belimde, beni yerimde tutuyor.

"Ne istersem onu yapıyorum." Eteğimi yukarı kaldırıyor, külotumu kalçalarımından aşağı çekiyor. "Kıpırdamadan dur," diye emrediyor Z. Belli ki tam tersini yapıyorum ve hareket etmeye çalışıyorum. Beni yatağa doğru çekip domalittiğinde nefesim kesiliyor. Eli kıçıma iniyor. Yüksek sesli bir nefes alıyorum.

"Beni tokatladın." Beni gerçekten tokatladı mı? Daha da önemlisi, neden tekrar yapmasını istiyorum?

"Bacaklarını aç," diye emrediyor, ben daha bir şey yapmadan dizlerini ayırıyor. Eli yine kıçıma iniyor. Bu sefer diğer yanağıma. "Sana bir şey yapmanı söylediğimde yapacaksın."

"Git kendini becer." Z'nin eli şaplak attığı popomu hafifçe okşuyor.

"Kendimi beceriyordum, ama şimdi sen buradasın, bu yüzden seni becereceğim."

"Oh Tanrım." Bacaklarımı tekrar kapatmaya çalışıyorum, onu orada istemediğim için değil. Klitorisim ağrımaya başlıyor ve sürtünmeye ihtiyacım var.

"Kes şunu." Eli tekrar kıcıma iniyor. "Tamam." Hareketsiz durmaya çalışıyorum.

Z'nin eli aşağıya, kalçalarımın arasına doğru kayıyor. "Bu benim için." Cinsel organımı avuçluyor ve ne kadar tahrik olduğumu hissedebildiğini biliyorum. Kalçalarımı kaplıyor. Bir parmağı klitorisime dokunmamaya dikkat ederek cinsel organımın üzerinde geziniyor. Kalçalarımı kaldırmaya çalışıyorum ama bunu yaptığımda eli hareket etmeyi tamamen kesiyor. Bunu uzatıyor. Aynı anda hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

"Tatlım," diye uyarıyor.

"Z, ağrım var," diye yalvarıyorum ona.

"O zaman iyi bir kız ol ve sana söyleneni yap, ben de her şeyi yoluna koyayım." Parmaklarımı yorganın içine sokuyorum. Doğal içgüdülerim ona karşılık vermek yönünde. Yıllardır aramızdaki standart buydu ama bunun bana istediğini getirmeyeceğini biliyorum.

"İyi olacağım," diye fısıldıyorum, kendimi tüm kontrolü ona bırakmaya teslim ediyorum.

Şimdilik.

"Yalancı."

"İyi olmaya çalışacağım." Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun tek dizinin üzerine çöktüğünü görüyorum, dikkati kalçalarımın arasında. Yanaklarıma bir sıcaklık hücumu doluyor. Utanmamalıyım çünkü beni daha önce görmemiş değil.

"Kalçalarını benim için daha geniş aç, tatlım." Parmağı seksimin kıvrımları arasında geziniyor. "Bana ihtiyacı olan bu güzel amcığı göster bana."

İğrenç sözleri karşısında nefesimi tutup bacaklarımı onun için daha da açıyorum. "İşte benim tatlı kızım." Z'nin parmakları kıvrımlarımın arasına girip klitorisimi okşuyor. Kıcım yataktan kalkıyor.

"Özür dilerim, kontrol edemiyorum." Elini kaydırıldığını, en çok ihtiyacım olan yerden çektiğini hissediyorum. "Dedim ki-" Kalçalarımı kavrayıp yüzünü kalçalarımın arasına gömmeden önce beni kısmen yataktan kaldırdığında konuşmayı kesiyorum.

"Kahretsin, tadın çok güzel. Asla doyamayacağım," diye mırıldanıyor seksime karşı, dudakları klitorisimin etrafında kilitleniyor, emiyor, dili ileri geri gidip geliyor. Çok heyecanlıyım. Tutuşuyorum, orgazmım vücudumda patlıyor. Adını haykırıyorum, vücudum sarsılıyor.

Z devam ediyor, her damlasını yalıyor ve emiyor. Dili klitorisimde çalışmaya devam ediyor. Ben tekrar boşalana kadar durmuyor. Vücudum titreyen bacaklarım dışında gevşemeden önce saf zevkten haykırırken yüzümü yorgana gömüyorum.

"Sana ihtiyacım var," dediğini belli belirsiz duyuyorum Z'nin, ben sırtüstü dönerken o da üzerime geliyor. Elbisemin üst kısmını çekiştirerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor, kumaş ona uygun değil. Yırtılma sesi odanın içinde yüksek sesle duyuluyor. Bu sadece benim uyarılmamı arttırıyor.

Z'nin ağzı meme ucuma yapışıyor, dişleriyle sıyrıyor, sonra diğerine yöneliyor. Emerken izliyorum, eli aramızdan aşağı kayıyor, pantolonunu çözüyor.

Meme ucumu serbest bırakıyor, bir kolunun üzerinde yükseliyor, bana doğru yaklaşıyor. Sikini girişime doğru yönlendirirken gözleri benimkilerle kilitleniyor. Vay canına, bu çok ateşli.

"Hayır," diyorum ona, sırtıtmamak için kendimi zor tutarak.

"Artık çok geç. O zaten benim." Z içime giriyor. Aleti beni sonuna kadar doldururken nefesim kesiliyor.

"Çok büyüksün." Omuzlarını kavradım.

"Daracık amcığın her şeyimi alacak." Geri çekiliyor, tekrar güveniyor. "Bu amcık benim sikimi almak için yaratılmış." İçime girip çıkmaya başladı. Vuruşları yavaş ve alaycı. "İşim bittiğinde, sadece benim için şekillenecek."

"Ağzın korkunç," diye yalan söylüyorum, ondan çıkan her kirli kelimeyi seviyorum.

"Bunu söylediğini unutmayacağım," diyor, ağzımı öpücüklere boğuyor, vücudu tamamen içime giriyor. Üstümdeki ağırlığını seviyorum, siki içime girip çıkarken onun her şeyini hissediyorum.

"Z." Öpücük koptuğunda nefesim kesiliyor. Bir duygu dalgası beni ele geçiriyor. "Biliyorum." Ağzını benimkine bastırıyor. "Sen benimlesin."

"Evet," diye inliyorum başka bir orgazmın eşiğinde. "Durma."

"Asla." Karanlık bakışları niyetli, beni altına kilitliyor.

Bir an sonra, salıverilmem beni sertçe vuruyor. Vücudumdan taşan zevk dalgasına binerken onun adını haykırıyorum. Z yüksek sesle inliyor, kalçaları sarsılarak benimle birlikte uçurumun kenarına düşüyor, sıcak salgısı bir kez daha içime akıyor. İkimiz de korunmayı hiç düşünmemiştik bile. Bu noktada önemli olduğundan değil. Sanırım fırında bir çörek var.

Ağır nefeslerimiz odayı dolduruyor. Gözlerim kapanmaya başlıyor. "Tatlım."
Z'nin ağzı kulağımı sıyırıyor. "Seninle işim henüz bitmedi."

"Bitiremem."

"Yapacaksın," diye yemin ediyor ve ben ve bedenim itaat ediyoruz.

Z, ben onun adını haykırıp tatlı merhameti için ona yalvarana kadar ziyafet
çekiyor ve her şeyimi tekrar tekrar tüketiyor.

Chapter Twelve

Z

Ona çok sert davrandım. Cosima'nın altın sarısı saçlarından bir parçayı yüzüne doğru tarıyorum, onu görmek istiyorum. Yanımda huzur içinde uyuyor. Yarın ağrıyacağını biliyorum. Sikimin nasıl sertleştiğini düşündükçe Onu kaç kez boşaltmıştım, kaç kez içine boşalmıştım.

Artık geri dönüş yoktu. Onu yatağa yatırdığımda, ona olan ihtiyacım beni ele geçirdi. Onu ne kadar çok istediğimi göstermeliydim. Ona sahip olmak için yapamayacağım şey yoktu. Onu bir kez daha çok zorladım ve her şeyi tekrar yapmak istiyorum.

Yorgun olduğunu söyleyebilirim - yüzü daha ince; eve döndüğümüzde aramızda olanlar onu çok etkilemişti. Bunu ona ben yapmıştım ve buraya geldiğimde bile ona gerçekte ne olduğunu söylememiştim.

Benim neyim var böyle? Yavaşça doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına attım. Elim yüzümde gezdirdim. Kendimi toparlamam gerekiyor. Olması gereken bu çünkü ondan uzak duramayacağımı biliyorum. Asla gerçekten yapamadım.

"Yine mi koşuyorsun?" Cosima'nın bir dirseğinin üzerine yaslanmış beni izlediğini görmek için geri dönüyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Ve bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum." Cosima yatakta tamamen doğruluyor.

"Özür dilerim."

"Neden-"

İkimiz de aynı anda konuşuyoruz. "Özür dilerim," diyorum tekrar. Cosima dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Tam olarak ne için üzgünsün? Bekâretimi aldığın için mi, sonra kaçtığın için mi?"

"Bekaretini aldığım için üzgün değilim. O her zaman benim olacaktı."

"Sen ukala bir pisliksin. Bunu biliyor muydun?"

"Ve sen de şımarık bir veletsin, bunu biliyorsun."

"Her neyse." Yataktan kalkmaya başlarken başını sallar.

"Hayır." Eğilip onu belinden yakalıyorum ve yatağa geri çekiyorum. Yuvarlanıyorum, onu altımda sabitliyorum. "Sana kalkabilirsin demedim."

"Pardon?" O mavi gözlerini bana dikti.

"Sen de kalktın, tatlım. Şimdi tasmanı kısa tutacağım." "Bunu az önce bana söylemedin." Cosima huffs.

"Söyledim." Bana ters ters bakmaya devam ediyor, ben de onu öpüyorum. Ağzıma aldığı anda benim için eriyor.

"Bu öpücükler konusunda çok kötüsün. Üzerimdeki etkilerini biliyorsun." Sonunda ağzını bıraktığımda nefesi kesiliyor, dudakları kabarıyor.

"Berbatım," diye kabul ediyorum. "Her şeyi berbat ettim." Bu gerçek, ona her zaman vereceğim bir şey.

"Berbattan da ötesin." Cosima gözlerini benden kaçırıyor. Bundan nefret ediyorum. Benden böyle uzaklaşabiliyor ve ben bu konuda fiziksel olarak hiçbir şey yapamıyorum. Bunu düzeltmem gerekiyor. Benim onun için hissettiklerimin onda biri kadar bile bana değer veriyorsa, canının çok yanıyor olması gerektiğini biliyorum.

"Kıyafetlerine ihtiyacım var." Yatağı itip ayağa kalkıyorum. O çıplakken onunla bu konuşmayı yapabilmemin imkânı yok. Cosima tekrar doğruluyor, çarşafı yukarı çekerek görkemli göğüslerini benden saklıyor.

"Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyorsun?" Saçlarını yüzüne doğru savuruyor. "Bu kadar sinsi olmak için fazla büyüksün."

Ben iri bir adamım. İnsanlar beni sadece internetten tanıdıktan sonra yüz yüze tanıştıklarında, bu onları şaşırtıyor. Bilgisayar başında çok zaman geçirmiş olabilirim ama aynı zamanda Ronan ve War ile büyüdüm. Spor salonuna karın kaslarınızla selfie çekmek için gitmezsiniz; karın kasları daha çok bir yan etkiydi.

Spor salonuna eğitilmek için giderdik. Güç ve dayanıklılığa ihtiyacınız var. Neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz ve ben de onlarla birlikte sürdüm. Üçümüz hep birlikte çalıştık.

"Sanırım sen de bıçak kullanmayı aynı şekilde öğrendin."

Cosima çocukluğunda silahları hiç sevmezdi. Onları gürültülü ve sinir bozucu bulurdu ama nasıl kullanılacağını bilirdi. Marino'ların evinde bu bir gereklilikti. Şimdi bir bıçakla oldukça korkutucu olabiliyordu. Öğrenirken onunla hep gurur duyardım. Ta ki onu incitmek isteyen bir adam üzerinde kullanmak zorunda kalana kadar. Öfkemi bastırdım içimden çıkmaya çalışıyor. O gün hayatımın en kötü günlerinden biriydi. "Neden birdenbire sinirlendin? Sadece bir soruydu." Cosima battaniyeyi daha sıkı çekiyor ve ben de lanet yüzümü düzeltiyorum çünkü kızgınlığımı gösteriyor olmalı.

"Sana kızgın değilim."

"Tanrım, kendine mi kızgınsın? Kardeşlerim, ailem ve bunu nasıl yapamayacağımız hakkında bir konuşma mı dinleyeceğim?" Yatağa geri dönmeden önce yerden gömleğimi aldım. Başının üzerinden aşağı çekiyorum, sonra boxer'ımı alıp giyiyorum.

"Oh, bunu yapıyoruz." Mizahsız bir kahkaha attım. "Bu saçmalığı kafandan atmalısın çünkü bu beni kızdıracak."

Onu kolayca yataktan kaldırıp kucağıma oturtuyorum, sırtımı yatak başlığına veriyorum.

"Kafa karıştırıyorsun."

"Sen benim kafamı karıştırıyorsun, o yüzden..."

"Her neyse." Gözlerini devirdi. Kıçına küçük bir şaplak attım. "Sen!" Cosima tıslıyor, yanakları kızarıyor. Oh, şaplaklardan hoşlandığını biliyorum. Bunu kendim de hissettim ve tattım.

Ona şaplak atmayı planlamamıştım ama krizlerinden birini geçirdiğinde bunu kafamda milyonlarca kez yapmıştım. Onu tanıyordum, bu yüzden içgüdülerim bana bundan hoşlanacağını söyledi ve haklı çıktım.

"Tanrım, seni özledim." Başının arkasını kavradım, onu daha yakına çektim ve alnımı onunkine yasladım.

"Ben de, belki birazcık, seni özledim. Ama sadece bu kadar, tamam mı?" Beni ne kadar özlediğini göstermek için parmaklarını birbirine kenetledi. Gerçek şımarıklığıyla, bu hayal edilebilecek en küçük miktardı.

"Pekâlâ." Gülümsemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Bilmiyordum ama bu bir mazeret değil." Cosima geri çekilmeye çalışıyor ama boynunu sıkıca kavriyorum. Rahatlıyorum, sadece birkaç santim bırakıyorum.

"Neden o şekilde gittin? Kızgın olduğunu biliyordum ama bu-"

"Zalimce," diye onun yerini dolduruyorum. "Berbat ötesiydi ve bunun için kendimden nefret ediyorum."

"

"O zaman neden yapıyorsun?" Kaşları birbirine çarpıyor ve duygularıyla savaştığını anlayabiliyorum. Bunu bana yapmasını istemiyorum.

Cosima bir duygu yumağı. Neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz ama o böyledir. Çok önemsiyor ve bunu saklamakta da hiç fena değil. İnsanlar onun patlamalarını şımarıklık olarak görüyor ve beni yanlış anlamayın, o bir şımarık olabilir, ama ben onun her parçasını seviyorum. Tüm bu şeyler onun kim olduğunu oluşturuyor. Altın gibi bir kalbi var ve güvenini kazandığınızda sizi çok seviyor.

"Bana inanacağını sanmıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bana yalan söylemeyeceğini biliyorum. Bu yüzden çekip gittiğini düşündüm. Bana yaptıklarımızdan pişman olduğunu söylemek istemedin." Sebebin bu olduğunu düşünmesine neden olduğum için kendi kıcıımı tekmelemek istiyorum.

"Bu yüzden çekip gitmedim ve yaptığım şeyden kısmen pişmanım." Cosima biraz daha geri çekilmeye çalışıyor. Onu bırakmayacağımı öğrenmesi gerekecek ama yine de bu mücadele hoşuna gidiyor. "Bırak da bitireyim." Onu tekrar kendime çekiyorum ve ağzımı ona değdiriyorum. Bunu yaptığım anda içimde eriyor.

Onun kollarında bu şekilde olmasından aldığım his gibisi yok. Başka hiçbir şeyden alamadığım bir haz bu. Bilgisayarda en iyi olmak bile bana aynı hissi vermiyor çünkü bu bana kolay gelen bir beceri seti. Ama Cosima'yı sadece bir öpücüklerle eritebilmek benim gerçek süper gücüm ve buna sahip olduğum için şanslıyım. Ve bu gücü ihtiyacım olduğunda kullanacağımı itiraf etmekten utanmıyorum.

"İyi, bitir o zaman." Narin omuzlarından biri omuz silkiyor ve gömleğinin kayarak ortaya çıkmasına neden oluyor. Oradaki teni öpme ve okşama isteği duyuyorum. Bu beni nasıl tahrik ediyor? Nedenini biliyorum; bu herhangi bir omuz değil, Cosima'nın omzu ve bunu umursamıyormuş gibi davranmak ve bana sataşmak için kullanıyor. Yani, evet, beni tahrik ediyor.

"Gerçek korkuyu en son ailem öldüğünde hissettim. Çok fazla kan vardı." Bir an için gözlerimi kapatıyorum, o geceyi hatırlamaktan hâlâ nefret ediyorum.

"Benimle bu konu hakkında hiç konuşmuyorsun." Cosima şimdi daha da yaklaşıyor. "Daha önce hiç kimseyle bu konu hakkında konuşmadım."

"Gerçekten mi?" Cosima'nın kaşları kalkıyor ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Gerçekten."

"İstersen benimle konuşabilirsin."

"Biliyorum."

"Öyle mi? Yani, olabileceğimi biliyorum-"

"Hayır, Cosima. Yapma bunu. Nasıl olabileceğini biliyorum ve senin tüm bu yönlerini seviyorum."

Cosima'nın gözleri büyür. "Sevmek mi?"

"Evet, aşkım." Dişleri alt dudağına gömülüyor ve tam bir gülümsemeye karşı koyduğunu biliyorum. Muhtemelen bunun için uygun bir zaman olmadığını düşünüyor. Alt dudağını dişlerinin arasından çekip çıkarıyorum. "Gülümsemeni benden gizleme, tatlım."

"Yanlış hissettim."

"Biz olduğumuzda yanlış değil. Anladın mı?" Başını sallıyor, ben de devam ediyorum. "O gün-"

"Bir adamı bıçakladığımı." Cosima neşelendi. Bundan düşündüğümünden çok daha fazla keyif alıyor ama Cosima ailesini seviyor ve onları şiddetle koruyor. Eminim nedeni budur. O da bir Marino.

"Cosima."

"Ne? Ben yaptım." Bu kez gülümsemesini saklamıyor, bana veriyor.

"Yaptın." Bunu inkâr edemem. Güvenlik kameralarındaki görüntüleri tekrar izledim, kızlara ulaşana kadar yaşananları seyrettim. "Beni o geceye geri götürdü. İçimdeki o his."

"Tanrım." Cosima eliyle ağzını kapattı. "Kan ve benzeri şeylere alışık olduğunu sanıyordum."

"Sorun kan değil Cosima. Sorun sensin. Tüm dünyamı kaybediyor olabileceğim hissi ve bu sefer hayatta kalamayacağımı biliyordum." Cosima bana bakıyor, gözleri kocaman, aklının nereye gidebileceğini zaten biliyorum ve bu benim hatam, o yüzden oraya gitmesine izin vermiyorum. "Sensin Cosima; bunu bana sadece sen hissettirebilirsin. Başka kimse değil."

Marino ailesinden birini kaybetsem bu beni derinden yaralar ama Cosima farklı. Başından beri burada kalmamın sebebi o. Muhtemelen hâlâ hayatta olmamın ve öfke ve hiddetin beni tüketmemesinin sebebi. Onun yerine o tüketti.

"Bu yüzden bana çok kızgındın. Benimle daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştın." Gözleri yaşlarla doldu.

"Kendimi kaybettim," diye kabul ediyorum. "Keşke geri alabilsem dediğim şeyler söyledim."

"Geri almak istediğin şeyler yaptın." Bu kısmı söylerken sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor. Birlikte olduğumuz ilk anısının bu olmasından nefret ediyorum. Hayatımın her gününü onunla yeni anılar biriktirerek geçireceğime dair kendime söz verdim.

"O gece çiftliğe döndüğümde, yanlışlıkla kardeşinin odasına girmeden önce neredeyse bir şişe viski içtim,

seni arıyordum."

"Sarhoş muydun?"

"Sarhoştum. Sonunda şişeyi kardeşinin odasının dışındaki koridorda bulunan bir sanat eserine fırlattım."

"Vay anasını, çok mu kızdı?"

"Pek değil. Ya da en azından ben özür dilediğimde kızmadı. O gece bulanıktı."

"Tova onu biraz yumuşatmış." Gerçekten yumuşattı. Bir insanın sizi bu kadar değiştirebilmesi çok ilginç. "Neden beni arıyordun? Bana tekrar bağırarak için mi?"

"Ne yapardım hiç bilmiyorum ama tahmin etmem gerekirse, muhtemelen seni bağlar, kışına şaplak atar ve sonra da bayılana kadar ağzına sığdırdım."

Cosima sesli bir şekilde yutkunuyor. "Kulağa çok seksi geliyor." Hay sikeyim.

"Ele avuca sığmıyorsun." Sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Sadece benim başa çıkmak istediğim biri."

"Sen havalandığında beni idare etmek zor."

"Daha zor ama imkânsız değil."

"Evet," diyor Cosima kuru bir sesle. "Bambaşka bir kıtadayken perde arkasından ne kadar ipleri elinde tuttuğunu bir araya getiriyorum."

"Bu seni rahatsız ediyor mu Cosima? Yoksa sürekli seni izlemem fikri hoşuna mı gidiyor?" Yanaklarının kızarmasını izliyorum, bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Onu takip etmemden gerçekten hoşlanıyor.

Cosima onu takip etmem fikrinden hoşlanıyor ama bunun ahlaksızlığını tam olarak anladığından emin değilim.

Chapter Thirteen

COSIMA

"Y "Bu beni rahatsız ediyor." Ses tonumdaki ekşiliğe engel olamıyorum; içimden geliyor.
"Çok kötü."

Bir kahkaha atıyorum, bu Z'den ne anlamam gerektiğinden emin değilim. Açıklayamıyorum ama hoşuma gidiyor. Uzun zamandır kendimi ona en yakın hissettiğim an bu. İkimizin de gerçek hislerimiz konusunda bu kadar açık olmasını seviyorum. Ben duygularımın bir kısmını alaycılığın arkasına saklasam da, o beni bunu benden bekleyecek kadar iyi tanıyor. Bunu daha önce kendisi de söyledi.

"Demek istediğim, neden beni bizzat izlemiyorsun?" Saçlarımı omzuma atıp ona sırtıyorum. "Yüz yüze daha iyi değil mi?" Z küçük bir inilti çıkarıyor, siki altımda daha da sertleşiyor. O şeyin hiç inmediğini düşünmeye başlıyorum. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.

"Bundan sonra bizzat izleyeceğim. Özgürlüğünü özleyeceksin." Aynı fikirde olduğumdan emin değilim ama bunu zaman gösterecek. Z tekrar havalanabilir. Eğer hamileysem, bu haber onu korkutabilir ve kaydettiğimiz tüm ilerleme boşa gidebilir.

"Bana hâlâ neden kaçtığını söylemedin, biliyorsun."

"Bekâretini umursamadan seni becerdim." Dişlerini sıkıyor. Bunu öfkesini maskeleyemeye ya da yatıştırmaya çalışırken yapar. "Seni incittim mi?"

"Hayır." Acımadı. Hafif bir sızı vardı ama kendimi ona ve nihayet aramızda olanlara o kadar kaptırmıştım ki başka hiçbir şey umurumda değildi. Onunla geçireceğim o anı hayatımdaki her şeyden daha çok istiyordum.

"Rüya gördüğümü sandım. Bilmiyorum." Başını salladı, yüz ifadesi olanları düşünüyormuş gibiydi. "Hâlâ sarhoş olduğum kesindi. Öyle olmalı. Her şey birbirine karıştı."

Ona bakıyorum, ne dediğini anlıyorum. Midemde bir top oluşuyor. "Aman Tanrım." Hareket etmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor. "Benimle seks yapmak istemedin." Gözlerimi kapatıyorum. "Senden faydalandım."

Z kakhahayı patlatıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen benden faydalanmadın. Bu çok saçma bir düşünce. Bunu ben istedim. Bunu açıkça itiraf edemeyecek kadar çok kez hayal ettim." Kahretsin, bunu istediğini söylediğinde neden bu kadar ateşli oluyor?

"Evet, ama bu konuda bir şey yapacak kadar değil. Eğer o pislik ya da ben odana gelmeseydik, nerede olurdun? Hâlâ benimle kavga mı ediyordun? Beni görmezden mi geliyordun?" Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

"Cosima, beni dinle." Çenemi kavriyor ve bakışlarımı tekrar onunkine çekiyor. "Sen ve ben, *biz olmamız* kaçınılmazdı ve her zaman kaçınılmaz olan bu sonuca *ulaşmamızı* sağlayan da o pislikti. Ertesi sabah o evden kafamı toplamam gerektiğini bilerek çıktım çünkü rüya çok gerçekçiydi ve seni görürsem üzerine atlayabileceğimi biliyordum ve ayıktım, bu yüzden oradan uzaklaştım çünkü sana saldırdığım için hâlâ kızgın olduğumu ve sana sahip çıkmamı hoş karşılamayacağını düşündüm."

"Bana sahip çıkmak mı?"

"Pekâlâ." Sırıttırıyor ve ona ters ters bakmama neden oluyor. "İddiamın farkında olmana izin veriyorum çünkü sana söz veriyorum tatlım. Hayatımda seni hiç görmezden gelmedim."

"Beni görmezden gelmek zordur." Omuzlarımı silkerek ofluyorum.

"Görmezden gelmek imkânsız." Kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Yüzümü boynuna gömüyorum.

"Aptal not." Bu gerçekten de kalbime saplanan bir hançer olmuştu. "Sana bağırdığım için özür diliyordum."

Başımı omzuna koyup öylece uzandım, sırada ne olduğundan emin değildim. "Bunu kabullenmek çok zor."

Z parmaklarını sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Ama artık zamanı geldi. Bu şekilde devam edemem." Sesi acılı geliyor.

"Ben de yapamam. Çok zor oldu. Bu kadar uzun süre beklediğin için kızgınlım." Boynuna küçük bir ısırık atıyorum.

"Şımarıklık yapma."

"Bence şımarıklığım hoşuna gidebilir." Onu kızdırmaktan zevk aldığımı inkar edemeyeceğimi biliyorum.

"Sen yakınımıdayken her şeyden zevk alırım." "Demek beni bu yüzden gönderdin."

"Öncelikle, seni ben göndermedim. Ailen ve sen bir karara vardınız."

"Ve sen de bunu kabul ettin." Başımı kaldırdım.

"Gençtin. Kahretsin, hâlâ gençsin ve bunun ailenin geri kalanı için iyi olmayacağını biliyorsun." Sözleri, onunla birlikte olduğumuz haberine nasıl tepki verecekleri konusunda zaten sahip olduğum endişeleri daha da körüklüyor.

"Benden bir milyon yaş büyükmüşsün gibi davranıyorsun."

"Birçok açıdan öyleyim." Elimini yanağına koyuyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor. Z benim anlayabileceğimden çok daha fazlasını yaşadı.

Ailesini kaybetti. Bunu anlayamıyorum. Annemle babama ve her şeyi bildiklerini sanan huysuz kardeşlerime tapıyorum. Beni pek çok şeyden korudular ve ben onların sevgisiyle ve her zaman yanımda olacaklarını bilerek büyüdüm.

Z bu yüzden onu dışlayacaklarından endişe ediyor mu? Ona sormak istiyorum ama hayatımda bir kez olsun kendimi kontrol edebiliyorum. Bunu neden daha önce düşünmemiştim?

"Kimsenin haberi olmadan birlikte vakit geçirmeye ne dersin? Sadece biz olabiliriz." Gülümseyerek kapıya doğru bakıyorum. "Ve Marks."

"O gitti."

"Ne!" Nefesim kesildi. Kalkmak için kıpırdandım. "Z-"

Yataktan kalkmama izin verdi. Kim bilir ne zaman yere attığım uyku şortumu buldum. "O gitmedi."

Z ayağa kalktı, yatağımdan kalktı. "Saçını düzelt." Bana bakıyor.

"Çok seksi görünüyorsun." Elimini aşağı yukarı sallayarak ona bakıyorum. Tepeden tırnağa muhteşem. Dağınık saçlarından zayıf ama geniş yapısına, kalın kalçalarına kadar her şey beni tahrik ediyor.

"Ve her neyse?"

"Senin egonu okşamıyorum, tamam mı? Sanırım ikimiz de benim güzel, senin de zeki olduğunu biliyoruz."

"İkiniz de öylesiniz ama ben en azından seksi olduğumu düşünüyordum." Z kırılmış gibi yapıyor. "Ve gömleğim sende." Zeki mi? Onunla ve ailemdeki herkesle karşılaştığımda, pek değil. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Doğru." Kendime bakıyorum.

"Ama bunun bir önemi yok. Marks sıçradı."

"Hayır," diye itiraz ediyorum ve odadan çıkıp onunkine doğru koşuyorum. Kapı yarıya kadar açıktı, ben de eşyalarını görmeden içeri girdim. Arkamı döndüğümde Z açık kapı aralığında duruyordu. "Öylece gitti mi? Neden herkes bana bunu yapmaya devam ediyor?"

Z nefesinin altında bir küfür mırıldandı. Yanıma geliyor ve beni kollarıyla sarıyor. "Marks uçarı olabilir," diye beni rahatlatmaya çalışıyor. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Sinir bozucu muyum?"

"Ne? Bunu neden sordun ki?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Kimse burada kalmıyor."

"Tatlım." Z'nin elleri yanaklarımı kavlıyor, başparmakları çenemi yukarı itiyor. "Herkes sana tapıyor. Sen oradayken odada kimse yabancı değil. Bu bir yetenek, ama sanırım bunun bir yan etkisi de insanları ürkütebilmesi. Marks'ın tüm hikayesini bilmiyorum ama tipik olmadığını biliyorum. O yalnız biri."

"Yetiştirilme tarzı normal değildi." Benimkinin de öyle olduğunu biliyorum ama benimki ailemle doluydu. Marks'ın Tova'yla şahsen tanışması yıllar aldı. Sanırım benimle aynı uçağa atlayıp yanımdan ayrılmaması bir şeyler anlatıyor. "Umarım gitmesi gerektiğini düşünmemiştir."

"Marks hiçbir yere gitmiyor."

"Marks'la aranızda ne var? Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Gel hadi. Seni beslemek istiyorum. Ben yemek yaparken konuşabiliriz." Z eğildi, ağzını benimkine bastırdı. "Lanet olsun, bunu artık istediğim zaman yapabilmeyi seviyorum." Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Seni gerçekten çok özledim ve sadece son birkaç haftayı kastetmiyorum."

"Ben de seni özledim."

"Her şey farklı olacak. Senin için hissettiklerimden şüphe duymayacaksın." Yemin ederim burada bir uyarı var.

"Güzel." Bizi asla sorgulamak istemiyorum.

"Marks geri dönecek. İnsanlar seni çekiyor."

"Sen öyle diyorsan." Buna inandığımdan emin değilim. Öyle hissettirmiyor.

"Öyle olduğunu biliyorum." Dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor. Bu seferki sert ve sahiplenici, bunu ayak parmaklarıma kadar hissettiğimden emin.

Chapter Fourteen

Z

"Yardım edebileceğimi biliyor musun?" Cosima mutfak adasındaki yerinden beni izlemeyi teklif ediyor.

"Anladım." Dudakları kıpırdıyor ama bunu hemen gizliyor. Onu ne kadar kolay okuduğumu gerçekten bilmiyor mu? "Bebeğim, gerçekten yardım etmek istiyorsan edebilirsin, ama henüz fark etmediysen, seninle ilgilenmekten zevk alıyorum."

Büyük bir kısmını perde arkasında yapmış olabilirim ama her zaman oradaydım. Belki bir gün onu izlediğim tüm o yolları ona anlatırım ama henüz değil. Onu korkutmak istemiyorum. Şu anda iyi bir yerdeyiz ve şimdilik burada küçük baloncuğumuzda kalmak ve dış dünyayla uğraşmak zorunda kalmadan önce bunun tadını çıkarmak istiyorum.

Cosima takipçiliğimin ya da adına ne dersiniz deyin, sevimli olduğunu düşünüyor olabilir ama bunun ne kadar derin olduğunu bilmiyor. Lisedeki ilk yıllarına kadar uzanan, büyük bir suçluluk duymam gereken pek çok şey var. Yerlerine koymak zorunda kaldığım birkaç pislikten daha fazlası vardı. Okulların her yere kamera koymaya başlaması çok kullanışlı ve yararlı oldu. İnsanların telefonlarını hackleyebilmeniz ve istediğiniz her şeyi dinleyebilmeniz de çok faydalı.

İnternetin derin, karanlık derinliklerine sıkıldığım için girmemiştim. Cosima ve her zaman ona yakın olma ve ne yaptığını bilme ihtiyacı yüzünden başladı. Yaptığım işte bu kadar iyi olmamın arkasındaki itici güç buydu. Hükümet ve diğer özel şirketler ve bireyler neden bilgi almak için beni kullanıyor? Ya da başka hiçbir insanın görmesini istemedikleri ayrıntıları saklamak için.

"Sadece insanların benim bir şeyler yapamayacağımı düşünmelerini istemiyorum."

"Ben hiç öyle düşünmedim." Aslında, çok fazla şey yapıyor. Etrafındaki insanlar için ne kadar gerekli olduğunu gerçekten anlamıyor mu?

Cosima spontane ve şımarık bir enerji yığını olabilir, ama güvenilirdir, özüne sadıktır ve birinin bir şeye ihtiyacı olduğunda her zaman oradadır. Bu, insanlar için, özellikle de genellikle yalnız olan ya da başkalarıyla yakınlaşmalarına izin vermeyen insanlar için anladığından çok daha fazla şey ifade ediyor. En iyi iki arkadaşı buna örnektir.

"Hiç yapmadığını biliyorum ama yardım edemeyeceğimi düşünmeni istemiyorum. Ellerini kirletemeyen bir prenses olduğumu düşünmeni istemiyorum." Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden ileride bunun aşırı farkında olduğumdan emin olmam gerekecek.

"Bana eşlik ederek yardımcı oluyorsun."

"Pekâlâ." Sonunda ondan yumuşak bir gülümseme alıyorum. "Ben burada oturup güzel görüneceğim." Bu sözü ikinci kez söylüyor.

"Sen güzelden de ötesin, tatlım." Mutfak adasının etrafında dönüp parmaklarımı saçlarına batırıyorum. Bir avuç tutup başını geriye yatırıyorum. "Sen benim her şeyimsin," diyorum ona. O büyük, etkileyici mavi gözleriyle bana bakıyor. "Beni duyuyor musun?"

Cosima dudaklarını yalıyor. "Seni duyuyorum."

"Aferin kızıma." Ağzımı hafifçe onunkine değdiriyorum. Cosima yumuşak bir iç geçiriyor. Ona sarılmayı bırakıp omletlerimiz için biber doğramaya geri dönüyorum.

"Sen ve Marks. Ben çay istiyorum." İçecekten bahsetmesi üzerine buzdolabına gidip ona bir bardak portakal suyu getiriyorum.

"Aile işinin dışında da çalıştığımı biliyorsun değil mi?"

"Aile işi." Cosima homurdanıyor. "Böyle söyleyince kulağa komik geliyor ama sanırım aile işi bu."

"Çok fazla özel sözleşme yapıyorum." Gerçi hepsi birbiriyle bağlantılı olabilir. Birçok farklı insan için serbest çalışıyorum ve bu da aileye yardımcı olabilecek iyilikler kazandırabilir. Ayrıca riskleri de olabiliyor. Birçok insanın sırrını biliyorum, bilmemem gerekenleri.

"Evet, birkaç pateniniz ve karanlık, ürkütücü bir ağınız var." Ürkütücü ağ. Keşke sadece ürkütücü olsaydı. Asla görmeden duramayacağın bir yer.

"Hükümet için de çok şey yapıyorum."

"Yapabileceğini düşünmüştüm."

"Marks da yapıyor, canı istediğinde." Ki bu çok sık olmuyor.

"Siz ikiniz birbirinizi böyle tanıyorsunuz."

"Onu daha önceden tanıyordum. Son zamanlarda hayatımıza girmeden önce pek araştırmamıştım." Marks'ı hâlâ yüzde yüz kabullenmiş değilim. Bu dünyadaki onca insan arasından, şimdi baldızım olan Tova ile online bir kitap kulübünde arkadaş olması ve arkadaşlıklarının oradan filizlenmesini gerçekten tesadüfi buluyorum.

Kötü niyetli bir şey olduğuna dair elimde hiçbir kanıt yok. Her şey yolunda görünüyor ve gözlemlediğim kadarıyla Marks hem Tova'ya hem de Cosima'ya karşı korumacı bir tavır sergiliyor. En azından şimdi onları önemseydiğine inanıyorum. Bu şekilde başladığından emin değilim ama bunu zaman gösterecek. Sırların her zaman kendilerini açığa çıkarma gibi bir yolu vardır. Marks'ın hepimizin iyiliği için iyi niyetli olduğunu umalıyım, özellikle de onun iyiliği için.

"İkiniz de çok zekisiniz ama o senin daha iyi olduğunu söylüyor." Cosima dikkatle beni izliyor. Gözlerinin üzerimde olması ve onunla eskiden olduğu gibi rahatça konuşabilmek ne güzel. İkimizin de içinde nasıl başa çıkacağımızı bilmediğimiz bastırılmış duygular olduğu için her zaman birbirimizin boğazına sarılmamak. Elinizden gidene kadar hoşlandığınızı fark etmediğiniz şeyler ilginçtir.

"O hala genç." Asi de.

Marks kendini birkaç zor duruma soktu ve bir keresinde idarecisi onu bu durumdan kurtarmak için yardım etmek zorunda kaldı. Bu yüzden son istediğinde gelmediği için çok kızgın. Hükümete iyilik borçlu olmak istemezsin.

Omleti Cosima'nın önüne koyuyorum. "Evde yemek yapabilen birinin olması güzel. Sanırım yan komşumuz Norina bizi fazla besliyordu." Ben de ona tam olarak bunun için para ödüyordum. Cosima'ya göz kulak olması ve çok belli etmeden mümkün olduğunca ona iyi bakıldığından emin olması için. Yandaki genç kızlara göz kulak olan dost canlısı bir komşu.

"Bu onun işinin bir parçası." Kestiğim meyve kâsesini Cosima'nın tabağının yanına koydum.

"Bekle." Cosima söylediklerimi düşünerek gözlerini kırptırdı. "Norina senin için mi çalışıyor?"

"Evet, Norina benim maaşımla çalışıyor," diye itiraf ediyorum. "Burayı yakmadığından emin olmak istedim."

"Hey!" Cosima huffs. "O sadece bir kez oldu." Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu yalan başkasında işe yarayabilir ama ben onun hakkındaki her ayrıntıyı biliyorum. "Pekâlâ,

İki kez. Burada kameralarınız var mı?" Küçük bir kahkaha atıyor. Ağzıma bir üzüm attım. "Benimle birlikte gülmen gerekiyor."

"Güvenliğiniz ve emniyetiniz konusunda gülmüyorum." Ağzıma bir üzüm daha atıyorum. Sanırım Cosima'ya söz konusu kendisi olduğunda ne kadar çılgın olabileceğimi yavaş yavaş anlatmak en iyisi olacak.

Dediğim gibi, tüm sırlar bir şekilde gün ışığına çıkar. Onu buna alıştıracam. "Sen delisin, bunu biliyor musun?" Gülümseyerek başını sallar.

Gördün mü, şimdiden işe yarıyor.

Chapter Fifteen

COSIMA

H Norina'nın Z tarafından işe alındığını nasıl fark etmedim? O söyleyince kafamda oturdu. Bunu yakalayamadığım için kendi kıcımlı tekmelemek istesem de, ona destek vermeliyim. O iyi.

ve bunun için ona kızamam. Ayrıca, en iyi kahvaltılık sufleleri o yapıyor.

"Üzgün değil misin?" Z boynumdaki saçlarımı tarıyor. Beni oradan öptüğünde başımı eğiyorum.

"Hayır, ama onun kahvaltıları seninkilerden daha iyi." Omletimi ısıırıyorum.

"Velet." Boynumu ısıırıyor ve beni güldürüyor. Bu çok hoş. Marks'ın çekip gitmesinden nefret ediyorum, ki bu konuda onu daha sonra azarlayacağım, ama Z ile baş başa geçirdiğim bu zamanın tadını çıkarıyorum.

"Sufle nasıl yapılır Google'da aramalısın."

"Nasıl yapıldığını biliyorum." Yalandan bir nefes verdim.

"Bunca sinsi sırrın arasında yemek sırrını benden sakladığına inanamıyorum."

"Daha iyisini yapacağım." Sırıtırıyor. Başımı geriye atıyorum, bir öpücük istiyorum. Bana bir tane veriyor. "Ye. Ben duşa gireceğim."

"Belki ben de sana katılabilirim." Z'nin eli kalçalarımın arasından kayıyor ve seksimi avuçluyor.

"Ağrın var mı?"

"İyiim."

"İstediğim bu

değildi." "Birazcık."

"Daha iyi öpeceğim," diyor dudaklarıma karşı. "Yemek yedikten sonra." Z geri çekiliyor. "Kilo vermişsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sorduğum anda hamilelik olayı aklıma geliyor. Nasıl oldu da yine aklımdan çıktı? Tamamen onu suçluyorum. Çok dikkat dağıtıcı olabiliyor.

Yine de, bunu nasıl yapabildim? Tabii ki yaptım. Muhtemelen anne olmamam için sebeplerden biri de bu. Yemek yapamıyorum ve şimdi de bebeği unutuyorum. İyi bir anne olamayacağımı düşündükçe midem bulanıyor.

"Çok değil, ama iyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Git düşün al." Onu dürtüyorum, düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakika istiyorum ama Z kıpırdamıyor. Hatta gözlerini bana dikti.

"Seni okuyabildiğimi biliyorsun, Cosima." Duygularımı biraz daha iyi kontrol etmeyi öğrenmem gerekecek. Ondan bir şeyler saklamak istediğimden değil, ama bunları kimseye açıklamak zorunda kalmaya alışık değilim.

"Kahvaltımı yapmam gerek." Ağzıma kocaman bir lokma attım. Bu kötü bir fikir. Ani bir mide bulantısı dalgası birdenbire bastırıyor. "Aman Tanrım," diyorum ağzım yemekle doluyken, Z'yi yolumdan iterek. Neyse ki beni yerinde tutmuyor, bu yeni alışkanlığı beni kızdırması gerekirken tahrik ediyor.

Onu geçip doğruca yatak odamın banyosuna gitmeme ve orada kusmama izin veriyor. Z tam orada, saçlarımı tutuyor, kahvaltımın geri kalanını kaybederken kolu bana destek olmak için kayıyor.

"Sorun yok, bırak gitsin," diyor cesaretlendirici bir şekilde. Sözleri endişe dolu.

"Bu senin hatan," diye mırıldanıyorum işimin bittiğini düşündüğümde.

"Omletleri kahvaltı listesinden çıkaracağım." Z suyu açıyor, benim için bir bezi ıslatıyor. Ağzıma bastırıyor. "Daha iyi misin?" Başımı sallıyorum. Benim için diş fırçamı alıp macun sürüyor.

Z ve ben sürekli kavga edip birbirimizden kaçarken, o benim gölgem oluyor ve bana narin bir çiçekmişim gibi davranıyor.

"Doktoru arayacağım." "Doktor mu?"

"Kasabada muayenehanesi olan tek bir doktor var." "Ve sen onun kim olduğunu zaten biliyorsun?"

"İrtibat halindeydik." diye omuz silkiyor. Peki o zaman. "Doktora ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

"İyi değilsin ve bir doktora görüneceksin." Sözlerinin kesinliği tartışmaya yer bırakmıyor, ama bu beni ne zaman durdurdu ki?

"Dediğim gibi, doktora ihtiyacım yok." Geri itiyorum.

"Sana neye ihtiyacın olduğunu sormadım." Gözlerimi ona dikiyorum ve duygularımın içimde kabarmaya başladığını hissediyorum. İki saniye önce benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyordu ama şimdi hamile olduğumu öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğinden korktuğum için artık o kadar da çekici gelmiyor.

"Hıyarlık etme."

"Konu seninle ilgilenmek olduğunda ne yapmam gerekiyorsa yaparım."

Tatlı, otoriter bir pislik gibi davrandığında ona kızmayı zorlaştırıyor. Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı. Daha önce duygusal olduğumu düşünüyorsam, bu yepyeni bir seviyenin kilidini açtı.

"Bebeğim." Kendimi ona doğru itiyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum. Onun kokusu ve hissi beni sakinleştiriyor. "Her şey yolunda." Beni kendisine sıkıca bastırıyor. Onun kucağında kendimi narin ve küçük hissediyorum.

"Ya her şey yolunda değilse? Ya kötüyse?" Göğsüne doğru mırıldanıyorum. Z Cosima'yı iyi konuşuyor olmalı çünkü ne dediğimi anlıyor.

"Birlikte halledeceğiz."

"Ya halletmek istemiyorsan?" Başımı geriye atıp ona bakıyorum. Z'nin bu bilgiyi nasıl karşılayacağına dair hiçbir fikrim yok. Evlilik ve bebek gibi konular söz konusu olduğunda hayattan ne istediği hakkında hiç konuşmadı.

"Bebeğim, eğer işin içinde sen varsan, ben halledeceğim." Gözleri yüzümü arıyor. "Cosima, eskiden hayatında her şeyi benim halletmeme kızardın, şimdi birden farklı olacağımı mı düşünüyorsun?" Burnumu çekiyorum. Haklı olduğu bir nokta var. Yüzümü tekrar göğsüne gömüyorum ve derin bir nefes alıyorum. Başımı ileri geri sallıyorum. "Beni mendil olarak kullandığını biliyorum." Bir kahkaha attım, tamamen bozulmuştum.

"Tamam." Nefes alıyorum. "Sanırım hamileyim." Sadece söyledim. Uzatmanın bir anlamı yok. Bütün vücudu kaskatı kesiliyor. "Gördün mü, çıldırıyorsun." Geri adım atmaya çalışıyorum ama Z tarzı, eli enseme kavırıyor, böylece hiçbir yere gidemiyorum. Bu kadar ateşli olmasından nefret ediyorum.

"Bir teste ihtiyacımız var." Bu, onun çıldırdığını belirtmeme bir yanıt değil.

"Testim var ya da Marks'ın vardı. Dün aldı."

"Kasabaya gittiğinde sen bankta otururken o mağazaya girdi." Peki o zaman. O sırada çoktan villaya girmiş olmalıydı. İçimde hissettiğim gerginlik olmasa gülerdim.

"Evet, o aldı."

"Nerede?" diye soruyor ama çoktan benim odamdan çıkıp onun kaldığı odaya doğru ilerliyor. Ben de peşinden gidiyorum. "Nereye koyduğunu biliyor musun?" Z çekmeceleri açmaya başladı. Orada durup her şeyi karıştırmasını izliyorum. Yüzde bin çıldırmış durumda. "Cosima." Yüzünü bana dönüyor. Yüzümü görünce "Kahretsin," diye mırıldandı. "Her şey yoluna girecek."

"O zaman neden korkuyorsun? Bu beni daha çok korkutuyor!"

"Korkman için bir sebep yok." Ne oluyor be? Etrafta koşuşturan ve Marks'ın odasını dağıtan o.

"O zaman neden yapıyorsun?!"

"Yapmıyorum." İfadesini düzeltiyor.

"Oh, gerçekten mi?" Gözlerimi devirerek kuru bir şekilde söylüyorum. "Peki, bulduğunda neden almıyorsun?" Arkamı dönüp Marks'ın odasından çıkıyorum.

Çok uzağa gittiğim söylenemez. Z beni kollarının arasına alırken ayaklarım yerden kesiliyor. Beni duvara yapıştırdı.

"Bacaklarımı sana sarıyorum çünkü bu daha rahat."

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa." Sırıttıyor.

"Bana sırtıma." Ona homurdanıyorum.

"Özür dilerim." Z sırtımayı bırakıyor, yüzü okunmaz hale geliyor. Keşke benim de böyle bir yeteneğim olsaydı.

Chapter Sixteen

Z

C Osima küçük hırıltılarının sevimli olmasını istemezdi ama öyle. Onunla uğraşmanın zamanı olmadığını biliyorum. O bir sinir yumağı ve ben bunun nedenini tam olarak belirlemeye çalışıyorum.

durum daha da kötüleşti.

"Konuş benimle," diye onu cesaretlendiriyorum. Artık iletişimsizlik saçmalığını yapmıyoruz.

"Belki de seninle konuşmak istemiyordum." Küçük bir of çekti, alt dudağı şişti. Eğilip onu emmemek için içimdeki dürtüyle savaşmam gerekiyor. Bu kadın içimde bir seks düğmesini çevirdi ve şimdi ona doyamıyorum.

"Bir şaplak daha yemen lazım."

"Z." Bana tıslıyor, yanakları pembeleşiyor. Kahretsin, belki de öyledir.

"Çocuk istediğini sanıyordum. Evlilik falan."

"İstiyorum," diye fısıldıyor Cosima. "Peki ya sen?"

"Senin içine kaç kez boşaldım? Bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Yanakları daha da pembeleşmeyi başarıyor.

Yaptığım çok sikik bir şeydi ama her seferinde içine boşaldığımda ne yaptığımı biliyordum. Cosima hamile kalırsa benden asla kurtulamayacaktı, bu konuda bir çocuğun önemi olduğundan değil, ama lanet olsun, bebeklerimizin neye benzeyeceğini görmeyi çok isterdim.

"İşte şimdi. O gece daha iyisini bilmiyordun. Bunun bir rüya olduğunu sandın." Bu gerçekten de ona ne kadar takıntılı olduğum konusunda ne kadar saf olduğunu gösteriyor.

"Yani? Kaç gece rüyamda senin hamile olduğunu gördüğümü bildiğini mi iddia ediyorsun?" Gözleri açılıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Tanrıya şükür bunların hiçbirisi onu korkutmuyor.

"Oh, anlıyorum." Çenesini yukarı kaldırarak bana şımarıklık yapmak üzere olduğunu belli ediyor. Gülümsemek zorundayım, ne onun ne de benim anımı mahvetmek istemiyorum. Onun ukalılığından hoşlanıyorum ve bunu bozmayacağım. "Bana bebek tuzağı kurdun."

"Evet." Ona karşı dürüstüm. Sonsuza dek benim olması için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını bilmesi gerekiyor. Cevabımdan hoşlanacağını da biliyorum. Cosima ona olan takıntımdan hoşlanıyor.

"Yani itiraf ediyorsun!"

"Evet." Yüzünü dolu dolu bir gülümseme kaplamaya başlıyor.

İçimdeki gerginliğin gittiğini hissediyorum. Bir an için aklıma hamile kalmak istemediği geldi ama hemen vazgeçtim. Cosima'yı tanırım, bir aile ve çocuk sahibi olmayı her şeyden çok ister.

"Tamam, testi yaptıracam."

"İşte benim kızım." Onu burnunun üstünden öpüyorum, aklım hamile olduğu düşünceleriyle doluyken onu dudaklarından öpersem, yataktan sürünerek çıkmasına izin verdiğimde birkaç saat boyunca testi yaptırmayacağını biliyorum.

Onu ayaklarının üzerine yatırdım. "Testin nerede olduğunu bilmiyorum."

"Hadi gel." Elini tutup onu Marks'ın yatak odasına götürdüm. Bulması çok zor olmadı. Bir yastığın arkasına koydu. Cosima'nın bir noktada onu arayacağını düşündüğümünden eminim ama benim bulmam için öylece bırakılmasını istemedim.

Cosima banyoya doğru ilerliyor, işi bittiğinde çubuğu banyo lavabosunun üzerine koyuyor. Kucağıma oturması için onu aşağı çekiyorum. "İyi misin?"

"Gerçekten iyi misin?" Başını omzuma yaslıyor. "Birkaç hafta öncesine kadar buna karşı çıkıyordun; şimdi hamile olabiliriz."

"Seni çok erken almamak için savaşıyordum, *bizim fikrimiz* için değil. Biz her zaman olacaktık." Başını salladığını hissediyorum.

"Birlikte olacağımızı ne zaman biliyordun?" "Her zaman."

"Hayır." Küçük bir kahkaha atıyor. "Birlikte olmaktan bahsediyorum, arkadaş ya da gençliğimizdeki gibi bir şey değil."

"Dürüst olmak gerekirse." Geçmişini düşünmeye çalışıyorum. "Sen en başından beri benim tüm dünyamdın. Rochelle'in seni eve getirmesi beni öyle bir değiştirdi ki

o zamanlar anlamamıştım. Büyülenmişim ve sana çekilmişim." Çocukluğumu düşünerek gülümsüyorum. Cosima benim için yeni bir başlangıçtı ve o da her zaman hayat doluydu. "Beni sakinleştiren bir yönün vardı. Annemle babam öldüğünden beri ilk kez böyle hissediyordum."

"Gerçekten mi?" Başını kaldırdı. "Seni delirttiğimi sanıyordum."

Boynunun arkasını okşadım. "Delirtiyorsun. Başka türlü olmasını istemezdim." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Ne zaman tamamen tersine döndü bilmiyorum ama sen her zaman benim insanım oldun. Senden başkası asla olmadı ve olmayacak." Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylememiştim. O benim hayatım.

"Bilmiyorum." Kaşları birbirine çarpıyor ve kucagımda kayıyor. Benden uzaklaştığını hissedebiliyorum.

"Konuş benimle."

"Bunların hepsi çok tatlıydı; sadece..." Uzun, derin bir nefes alıyor ve söylemek üzere olduğu şeyin onu çok zorladığını biliyorum. "Her zaman ben olsaydım ve başka hiç kimse olmasaydı, o zaman-" Cosima duraklıyor. Bekliyorum. Gerekirse bunu bütün gün yaparım. "O zaman başkalarıyla birlikte değildin. Flört ya da adına ne dersiniz deyin." Aşağıya bakıyor.

"Öyle olduğumu düşündüren ne?"

"Sadece düşündüm."

"Hayır, Cosima. Asla," diye onu rahatlatıyorum. Söz konusu o olduğunda zorba olabiliyorum ama aptal değilim. İkiyüzlü değilim. Ben rastgele kızları becerirken erkekleri ondan uzaklaştırmak için biraz cüretkâr olmam gerekirdi. Başka biriyle birlikte olmak aklımın ucundan bile geçmedi. Cosima benim için hep öyleydi ve öyle kalacak.

"Gerçekten mi?" Bana şakacı şakacı bakıyor ama ben bunu anlıyorum.

Aklında bu var ve bundan nefret ediyorum. Onu herhangi biriyle düşünmek beni öldürürdü ama o benim de bir noktada öyle olabileceğimi düşünüyor. Sikerim

böyle işi. Çenesinden tutup gözlerimin içini görebileceği şekilde ona yaklaşıyorum.

"Asla. Hiçbir zaman. Başka hiç kimseyle. Anladın mı?"

"Evet." Dudaklarını yalıyor. "Yani, ben varken neden başka bir kız isteyesin ki?" Cosima alaycı bir sırıtış atıyor.

"Kesinlikle, nasıl yapabilirim ki?" Gözleri yaşlarla doluyor. "Hey şimdi."

"Onlar mutlu olanlar. Şaka yaptığımı biliyorum ve senin de bunu bildiğini biliyorum." Biliyorum, ama bu onun tarzı. Kimse bir odadaki gerilimi Cosima'dan daha hızlı azaltamaz. "Ama." Burnunu çekiyor. "Seni seviyorum." Sözlerinin bir an için içime işlemesine izin veriyorum, bana hissettirdikleri hoşuma gidiyor.

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Birbirimize ilk kez seni seviyorum demiyoruz. Cosima hayatı boyunca hep L harfini kullandı ve biz de karşılık verdik ama bu farklı, bunu biliyorum. Bu sefer hepsi benim.

"Belli ki." Yine burnunu çekiyor ve beni güldürüyor. "Oh! Test." Pratik olarak kucağımdan atlıyor ve onu kapıyor. Küçük bir nefes nefese kaldı. "Hamileyim," diye fısıldıyor.

Arkasından yaklaşıp kolumu ona dolayarak elimi karnına koyuyorum. "Biliyor musun, seni gerçekten hamile olarak hayal ettim."

"Gerçekten mi?" Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Her zaman."

Cosima yüzünü bana döndü. "Çok mutluyum ve çok heyecanlıyım."

"Güzel." Cosima ellerini göğsüme koyuyor.

"Sence ailem bunu nasıl karşılayacak?" Kaşlarının arasında bir V harfi oluşuyor. "Babam geçenlerde evlenmem fikrini ortaya attı." Dario'nun onu biriyle evlendirmeye çalışacağı düşüncesi beni geriyor.

Dario okuması zor bir adam. Hiçbir şeyi ele vermez. Davranışlarını doğru tahmin edebilecek tek kişinin karısı olduğuna inanıyorum. Yine de bu konuda onunla savaşağım. İşin o noktaya gelmesini istemiyorum ama bu yola girmeye çalışırsa, ne gerekiyorsa yapacağım. Söz konusu o ve bebeğimiz olduğunda hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim. Cosima ona ait değil; o benim. Bunu herkes ne kadar çabuk anlarsa, hepimiz için o kadar iyi olur.

"Onun seçtiği biriyle evlenmeyeceğim, o yüzden sakın ol." "Ben sakınım."

"Sakin görünüyorsun ama sakın değilsin." Kıkırdıyor, vücudu benimkine karşı titriyor. İşte bu beni sakınleştirdi.

"Onun ne istediği önemli değil. Bu konuda onun söz hakkı yok."

"Babamı tanıyorsun, değil mi?" Onu ondan daha iyi tanıyorum, en azından karanlık tarafını. O adamın bir insana neler yapabileceğini biliyorum. Buna ilk elden şahit oldum. Bunu nasıl yapacağımı bana Dario öğretti. "Büyük bir kavga olmasını istemiyorum. Dediğim gibi, şu anda mutlu ve heyecanlıyım. Son bir ay zor geçti. Her şey bir kez daha karmaşaya dönüşmeden önce bunun tadını çıkarmak istiyorum."

"Bunun aramızda kalmasını istediğini mi söylüyorsun?" Sanırım bunu söylemeye çalışıyor. Cosima başını sallıyor. Benden bunu istemesinden nefret ediyorum. Ona sahip olmak için bir ömür boyu bekledim. Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum.

"Lütfen mi?" İstemiyorum ama bu artık sadece benim ne istediğimle ilgili değil. Herkes kendini kaybetmeden bunu ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız. Cosima benim olabilir ama Dario ve Rochelle'e büyük saygı duyuyorum. Onlar olmasaydı hayatım çok farklı olurdu.

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin?" Ben bir pisliğim ve Cosima'yı elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

"Ne tür bir anlaşma?" Bana şüpheyle bakıyor, bakması gerektiği gibi. Söz konusu o olduğunda, kirli oynamaya hazırım.

Chapter Seventeen

COSIMA

T Onunki zor olacak ama bence bu mümkün. Arabayı süren Z'ye bakıyorum. Vücudundaki gerginliği görebiliyorum. Tamam, belki de değil. Neredeyse gülecektim ama şimdi sırası değil.

"İyi misin?" Elimi kalçasına koyarak ona doğru uzandım. Amerika'ya dönmek çok güzel. Ev gibisi yok. Birkaç dakika önce uçaktan indik ve çiftliğe doğru gidiyoruz.

Babamın Z'ye eve ne zaman döneceğini sorup durduğunu biliyorum. Z hep gelip gider, iki ayrı hayat yaşar. Biri anlamadığım bir dünyada kendine sakladığı, diğeri de ailemizle birlikte yaşadığı hayat. Her iki hayat da ağır bir yük taşıyor.

"İyi olacağım." Yoldaki konsantrasyonu çok şiddetli. Çok şiddetli.

Z her zaman herkes arasında en rahat olanıydı ya da öyle görünüyordu. Şu anda onu gören biri bir şeyler döndüğünü anlar ama şu anda sadece o ve ben olduğumuz için bunu belli etmiyor olabilir. Saçma olduğunu biliyorum ama onu daha savunmasız bir halde görmeme izin vermesi hoşuma gidiyor.

"Emin misin?" Elimi sikine doğru kaydırıp pantolonunun üzerinden sürtüyorum. Bu kadar gergin olmasından nefret ediyorum.

Kaç kez yaptığımızın bir önemi yok, ikimiz de daha fazlası için çoktan hazırız. Ve inanın bana, son birkaç haftadır dünyanın geri kalanını unutarak birbirimizin üzerindeydik.

"Cosima," diye uyarıyor, sanki bu beni durduracakmış gibi.

"Biz evliyiz," diye hatırlatıyorum ona, bunun gerginliği azaltmaya yardımcı olacağını umarak.

Bunu düşünmek delilik. Sadece evli değil, aynı zamanda hamileyim.

Evlenmemiz Z'nin istediği şeydi. Bunun ona huzur vereceğini söylemişti. Elbette ben de istiyordum. Kendimi bildim bileli Z'nin karısı olmayı hayal ediyordum. Aklımda hiçbir soru işareti yoktu, bu yüzden ona bu huzuru vermek kolaydı.

Herkesin bizden haberdar olmasına karar verdiğimizde bunun sürmesini umuyorum. Düğümü attıktan sonra bile hala bu konuda gergin görünüyor. Ailemin bizi ayırmaya çalışacağına gerçekten inanıyor mu? Yapacaklarını sanmıyorum, ama asla bilemezsin.

Aile içinde bir dalgalanma etkisi yaratabilir. Z'nin sonunda onun yanında olacağından emin olmadığını düşündüğüm bir aile. Babam sadakate büyük saygı duyar ve bunu Z'nin ihaneti olarak görebilir.

Düğün hızlıydı ve İtalya'da bir yamaçta gerçekleşti, ama yine de tatlıydı. Bu sadece bize ait.

Sadece ikimiz ve nikah memuru ile eşi evlendik. Marks ve Tova'ya söylemedim. Öğrenirlerse ve öğrendiklerinde çok kızacaklar ama şu anda Z. ile bu anı yaşamak istiyorum. Dışarıdan gelecek fikirler hakkında endişelenmeden hayatımıza birlikte başlamak istiyoruz.

Ayrıca, Tova hamile olduğunu açıkladı. Onun anını çalmayacağım. O ve kardeşim ilgiyi hak ediyor.

"Yüzüğünü çıkarmışsın." Evet, bu konuda pek heyecanlı değildi. Kalbime yakın durması için boynumda, gömleğimin altına sıkıştırdığım bir zincire takıyorum. O da yüzüğünü çıkardığım için aynı derecede rahatsız olmuştu.

Uçakta çıkarırken çok sinirlendi. Bu çok sevimliydi.

"Evliliğimiz bir yüzükten daha fazlası."

"Bunu biliyorum." Bana baktı. "Seni

seviyorum." Omuzları gevşedi.

"Ben de seni seviyorum."

"Ve daha sonra büyük bir düğün yapacağız. War ve Tova'nınki yeni oldu ve şimdi o hamile. Bu onların zamanı."

"War bizi biliyor."

Z'ye bakıyorum. "Bekle, ne zamandan beri?" Bunu nasıl şimdi duyuyorum? Bunu Tova'dan saklıyordum çünkü kardeşim Savaş'ın öğrenmesini istemiyordum! Onu bu duruma sokmak istemedim. Kocasından bir şey saklamak zorunda kalmasındansa, bana kızmasını göze almıştım. Z'den sır saklamak zorunda kalacağım bir duruma düşmek istemeyeceğimi biliyorum.

"Senin peşinden gittiğimden beri. En azından bildiğini bana o zaman söyledi, ama eminim odasına girdiğim o gece ağzımın pek yardımı dokunmamıştır."

"Neden bana söylemedin? Tova'ya kocasından bir şeyler saklamak zorunda kalmasın diye söylemedim ama sanırım kocam benden bir şeyler saklıyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bu bizim ilk evlilik kavgamız mı?" Sırıttıyor.

"Hayır, değil. Larry'yi unuttun mu?"

"Larry'nin erkek olduğunu varsaymamalısın."

"Sen de Larry'nin bir erkek ismi olduğunu varsaymamalısın," diye karşılık verince kıkırdadı. Yaşasın! Gergin olması yerine kıkırdamasını tercih ederim.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Z'nin başka bir yönünü gördüm. Rahat olmayan ve çabuk tepki veren bir yönünü. Daha önce takındığı tavır artık yok. Artık numara yapamayacağını düşünüyorsa bu da huzursuzluğunun bir parçası olabilir.

"Her halükarda, kirpi Larry'yi okşamana gerek yoktu." "Hiç eğlenceli bir şey yapmama izin vermiyorsun."

"Sonra sikimi okşamana izin veririm." Bir kahkaha patlattım. "Sikini kontrol altında tutmalısın."

"Ayrı odalarda uyuyacağımızı sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

"Gizlice odana gideceğim." Şeytani bir plan yapıyormuşum gibi ellerimi ovuşturuyorum.

"Bu ilk kez olmaz."

"Hey, gizlice girmedim. Kapıyı çaldım ve her şeyi yaptım."

Z aniden başka bir yola sapıyor ve kenara çekiyor. Emniyet kemerimi çözüyor, bu sırada koltuğunu geriye itiyor ve beni konsolun üzerinden kucağına kaldırıyor, böylece ben de ona binmiş oluyorum.

"Sorun nedir?"

"Sorun şu ki, neredeyse eve vardık ve artık bunu açıkça yapamadan önce karımı öpmek istiyorum. Ellerimi senden uzak tutmak işkencenin en kötüsü olacak." Onun içinde eriyorum.

"Tamam." Başımı yana eğiyorum. "Beni öpebilirsin. Buna izin vereceğim." Eli boynumun arkasını kavıyor. Artık sık sık yaptığı bir hareket.

Larry varken bile, Z enseme tutarak beni nazikçe uzaklaştırdı. Sahiplenici ve ara sıra sinir bozucu olsa da, hepsi süper

Acayip seksi. Bana bakmayın, vajinamın ya da kalbimin çarpıntısına engel olamıyorum. Ne istiyorlarsa onu istiyorlar.

"Hamile olduğun için kıcına şaplak atmayacağımı sanma." Dudaklarımı yaladım. Şimdi iki şaplak yedim. Eğer beni bir şey yapmaktan caydırmak içinse, işe yaramayacak.

"Meydan okuma kabul edildi," diye kestirip atıyorum.

"Velet," diyor beni kendine çekip ölesiye öpmeden önce. Öpüşmenin ötesine hızla geçiyor. "Elbise takıntını hem seviyorum hem de nefret ediyorum." Z külotumu yana doğru çekiyor. Parmakları seksimin kıvrımlarında kayarken, "Çıkar beni," diye emrediyor.

Kemerine uzanıyorum, hızla çözüyorum ve sikini serbest bırakıyorum. Bir parmağını içime soktuğunda bir inilti çıkarıyorum, elinin avuç içi aynı anda klitorisimi ovuyor. Elbisem belimin etrafında toplanıyor.

"Benim için her zaman hazırsın." Parmağını içime sokup çıkarıyor ve bir tane daha ekliyor. Başımı geriye atıyorum, dokunuşu neredeyse başa çıkamayacağım kadar fazla. "Gözlerini benden ayırma," diye emrediyor ve bakışlarımı hemen ona geri çevirmeme neden oluyor.

"Bana daha fazlasını ver," diye küstahça konuşuyorum, arabadayken benden uzak duramayacağını biliyorum. O da benim için en az benim onun için olduğum kadar çaresiz.

"Kararları sen vermiyorsun Cosima," diyor parmaklarını içimden çekmeden önce.

"Hayır." Şu anda bu saçmalığı yapmasının imkânı yok. Yetkinin kimde olduğunu umursamayacak kadar heyecanlıyım. O beni durduramadan sikini kavradım ve üzerine oturdum.

"Siktir," dediğini duyuyorum Z'nin, siki içime gömüldüğünde. Ne kadar iyi hissettirdiğini anlayamayacak kadar kendimi kaptırmışım.

Ona alıştıktan sonra, onu sürmeye başlıyorum. Elleri hareketlerime yardımcı olmak için kalçalarını kavırıyor.

"Bu çok iyi. Çok iyi hissediyorsun." İçime girerken inliyorum, tam ihtiyacım olan yere vuruyor.

"Bana göğüslerini göster." Hareketlerimi durduruyorum, görmesi için elbisemin üst kısmını aşağı çekiyorum. "Sana sikime binmeyi bırakmanı söylemedim, değil mi?" Sözleri üzerine bir inilti çıkardım ve tekrar hareket etmeye başladım.

Dudaklarının meme ucuma dolandığını ve onu ağzına aldığını hissettiğimde ödüllendiriliyorum. Bu çok fazla. Kendimden geçiyorum, orgazm vücuduma yayılıyor,

zevk beni kavlıyor. Z meme ucumu ağzından çıkarıyor ve sıcak salgısının içimi doldurduğunu hissedene kadar içime girmeye başlıyor.

Beni içine çekiyor, ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken başım omzuna yaslanıyor.

Birkaç saniye sonra Z burnunu bana sokarak ağzımı arıyor. Başımı kaldırıp ona istediğini veriyorum. Bu kez öpüşmemiz yavaş ve tatlı oluyor ve ne olursa olsun sonunda Z ve ben olacağımızı biliyorum.

Yapmamız gerekenlerle yüzleşeceğiz, ama sonuç ne olursa olsun, o benim kocam ve her zaman öyle kalacak.

Chapter Eighteen

Z

W Evin önüne geldiğimizde bir sorun çıkacağını biliyordum. Başkaları için bir sorun olmayabilir ama benim için olacak. Bunu şimdiden hissedebiliyorum. Ayrıca Rochelle ve Dario'nun bu gece burada olacak.

Cosima'nın arkasından eve girdiğimde Savaş, "Tekrar hoş geldiniz," diyor. Cosima'yı havaalanından eve getirmem kimseye garip gelmemeli. O eve geldiğinde bunu sık sık yapardım.

"Selam." Cosima War'un yanına gidip ona sarılıyor. Normalde War sırtını sıvazlardı ama Cosima'yı tamamen kucakladı. Karısının onu değiştirdiğini, yumuşattığını söylemek yanlış olmaz. Aynı şey benim için söylenemez.

Cosima beni daha sinirli ve öfkeli yapıyor. Sadece bunu saklamakta daha da kötüye gidiyorum. Gerçek beni ortaya çıkarıp oynamamı sağlıyor.

"İtalya nasıldı?"

"Eğlenceliydi ama neden beni alması için hep bunu göndermek zorundasın?" Cosima başparmağıyla omzunun üzerinden beni işaret ediyor.

"Şımarıklık

yapma." "Hıyarlık

etme."

Cosima gerçekten etkileyici bir performans sergiliyor. War, Cosima ile İtalya'da olduğumun farkında. İlişkimiz hakkında bildiklerini çok derinlemesine konuşmamıştık. Bu konuşmayı ben saptırdım, bilerek değil.

Bununla birlikte, etrafta dolaşan insanlar var. Adamlardan birkaçı onlarca yıldır burada ve Dario'ya güçlü bir bağlılıkları var. Savaş

onları dışarı atıyor. Onu suçlamıyorum. Ben de evimdeki erkeklerin başkalarından çok bana sadık olmalarını isterdim.

"Bazı şeylerin hiç değişmediğini görmek güzel." War başını bize doğru sallıyor. Cosima'nın şimdilik hakkımızda sessiz kalmak istediği konusunda onu uyarmıştım. Nedenini sormadı; bu pek onun tarzı değil. Hayatını etkilemeyecekse, kendini işin içine sokmaz.

"Bana söylemeyi unuttuğun bir parti mi var?" Cosima sorar.

"Karım sana detayları anlatacak. Başımızın üstünde yerin olduğunu biliyorsun." Tova'ya açıkça karım diyebildiği için içimde oluşan kıskançlık duygusuna engel olamıyorum -zamanla kendime hatırlatıyorum.

Cosima gözlerini tekrar bana çevirirken şakacı bir tavrıyla, "Tabii ki hoş geldin," diyor. "Ama o davetli mi?" Sırıttıyor ama şakacı bir sırıtiş değil bu.

Sanırım o şaplağı gerçekten istiyor. Bu düşünceyle sikim canlanmaya çalışıyor. Bir doktora görünmem gerekebilir. Bu bir sorun haline geliyor.

"Cosima!" War ona cevap verme fırsatı bulamadan Tova ciyaklıyor ama biz cevabı zaten biliyoruz.

"Tova!" Birbirlerine koşup sıkıca sarılıyorlar. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Burada olduğun için çok heyecanlıyım, bu akşamki partiye gelecek misin?"

"Elbette. İyi bir partiyi sevdiğimi biliyorsun." Seviyor. Cosima sosyal bir kelebeektir. Doğasında eğlendirmek vardır. Rochelle de aynı şekilde. Tova bunu benimsemeye çalışıyor ama o daha çekingen. Hepimizin büyüdüğü gibi büyümedi.

Tova insanlara karşılık vermeyi öğrenmedi. Savaş dışında kimse. Duyduğuma göre, Tova onun parası için koşturuyor. Bundan kurtulabilen tek kişi o.

Cosima tatlı bir kızdır, ta ki öyle olmayana kadar. Aslında, ısırtıcı ölümcül olabilir çünkü insanlar genellikle bunun geldiğini görmezler. Pençelerini zorla çıkarana kadar tatlı, masum bir kedi yavrusu gibidir ve bu çizikler iz bırakabilir.

"Savaş hazırlanmama yardım etmesi için birkaç bayan tuttu. Gelin bana katılın." Tova çoktan Cosima'yı kütüphaneye doğru çekmeye başlamıştı bile. Her zaman orada takılırlar. Cosima onunla gidiyor ama bana dönüp bakıyor ve beni sevdiğini söylüyor. Bu beni şimdilik sakinleştiriyor.

"İyi misin?" Savaş soruyor. Başımı sallıyorum ve Cosima'nın Tova'yla birlikte kayboluşunu izliyorum. "Ailem bu gece burada olacak."

"Peki neden bana önceden haber vermedin?" War'a bugün döneceğimizi söyledim. Cosima'nın hamilelikle ilgili bir doktor kontrolünden geçmesi gerekiyordu ve ben bunun burada olmasını istiyordum.

"Gelmeyeceğinizi biliyordum; erteleyecektiniz."

"Burada olmamızı gerçekten bu kadar çok mu istiyordun?" "Tova. Cosima'yı özliyordu."

"Bana hâlâ kızgın mı?"

"Cosima'yı geri getirdin, eminim artık atlatmıştır." Başka seçeneğim olmadığı sürece onunla arkadaşlarının arasına girmek istemiyorum.

Lisenin Cosima için pek de iyi olmadığını biliyorum, zaten en başta İsviçre'ye gitmesinin bir nedeni de buydu. Bu işleri kolaylaştırdı ama orada edindiği arkadaşlar, onları nelere maruz bırakabileceğiniz konusunda endişelenmeden hayatınıza çekebileceğiniz türden değillerdi. Cosima bunu yapmak istemezdi.

Bu yüzden Marks ve Tova iyi çalışıyor. Onların yanında nasıl parladığını görüyorum. Cosima özünde kız gibi bir kız. Kız arkadaşlarıyla çok sıkı fıkı olmak istiyor. İnsanların arasında büyüyor.

"Parti ne için?" Elinde bir kasa şarapla bir teslimatçı geçerken soruyorum, ardından elleri çiçek dolu biri geliyor.

"Birkaç anlaşmayı tamamlıyorum ve babam ev sahipliği yapmamız için bastırıp duruyor." "İstemiyor musun?"

Savaş omuz silkti.

"Kaç kişi?" "Aşağı

yukarı on." "Bana

listeyi gönder."

"Gönderirim ama daha önce buraya gelmemiş biri olmasın." Yine de onları incelemek istiyorum. İnsanlar ve işler bir anda değişir. Aile evimizde, hamile karımın yanında bulunacak herkes üç kez kontrol edilecek. Riskler şimdi daha da yüksek.

"Pekâlâ, duş alıp birkaç şeyi kontrol edeceğim." "Konuşmamız gerek, o yüzden beni bırakıp gitme."

"Cosima hakkında mı?" Sinirlerim tepeme çıktı. Eğer onunla ilgiliyse, bunu şimdi konuşmak istiyorum.

"Hayır."

"Ronan'ın orada olması gerekiyor mu?" "Bunu tercih ederim."

"Bu gece geliyor mu?" Onunla birkaç haftadır konuşmadım.

Bu bizim için alışılmadık bir durum; Ronan pek konuşkan biri olmasa da, birkaç ay önce her şeyin nasıl geliştiğini düşününce meşgul olduğunu varsaymıştım. Ölü polis meselesini halletmesi gerekiyordu, o yüzden meşgul olduğuna eminim. Ronan işleri çıplak elleriyle halletmeyi tercih eder. Genellikle birinden bilgi almanız gerektiğinde ya da bir temizlik yapmak için gönderiliriz.

"Emin değilim; şehirde kalıyor ve satın aldığımız yeni depoları denetliyor."

"Satın aldık." Bir kahkaha attım. Eğer böyle adlandırmak istiyorsa. Sahibi artık ölmüşse bunu yapmak zor değil. Yine de uygun.

Ayrıca, baba ve oğul ölmeden önce bu anlaşmaların gerçekleştiğini göstermek için olayları geriye doğru takip edebilmem de işimize yaradı. Yani, baba öldü ve oğlu kayıp. Asla bulunamayacak. Cesedin nerede olabileceğini bilen tek kişi Ronan.

Eminim orada güzel bir mezarlığı vardır.

"Sana listeyi ve birkaç hesabımızla bizzat ilgilenmeni istediğim birkaç şey daha göndereceğim."

"İşlerin yerini değiştirmek mi istiyorsun?"

"Plan bu. Her şeyin görünmesini istiyorum."

"Yasal," diye ekliyorum, War sanki bu kelimedede acı bir tat varmış gibi davranıyor. Yasal ya da değil, ikisi de umurumda değil, ama War Jones'lar gibi görünmemizi istiyorsa, öyle olsun.

Aslında düşündükçe daha da cazip geliyor. Dikkate almam gereken daha büyük bir resim var ve bu, büyümekte olan ailemle ilgili.

"Evet, yasal."

"Anladım." Elimini omzuna atıp sıkıyorum.

"Eve döndüğüne sevindim." Başımı sallayarak onaylıyorum. "Ve sadece iş için kolaylık olduğu için değil."

"Bana karşı yumuşuyor musun, Savaş?"

Alay ediyorum. "Karım asla yumuşak olmadığımı söylerdi."

Kıkırdıyorum. Bu sorunu yaşayan tek kişi olmadığımı sevindim. "Gerçekten şaka mı yaptın?" Bu onun görmeye alışık olduğum bir yönü değil.

"Evet," diyor Savaş, dikkatini kızların kaybolduğu yere kaydırarak. "Ve o bunu duymadı bile. Benim küçük farem arada bir yaptığımda bundan hoşlanıyor."

"Pekâlâ, dostum. Bana listeyi gönder, ben de sana karın üzerinde deneyebileceğin bir şaka listesi göndereyim," diyorum ve duş almak için odama çıkıyorum. Banyodan çıktığımda bilgisayar sistemlerimi çalıştırarak hızlı bir duş alıyorum.

Giyindikten sonra masamdaki sandalyeye çöküp listeyi açıyorum. Listedeki misafirleri görür görmez dişlerimi sıkıyorum.

Bu geceyi kimseyi öldürmeden nasıl atlatacağım, hiçbir fikrim yok.

Chapter Nineteen

COSIMA

TRina saçını şekillendirirken Ova ayağını yere vuruyor. Neler yaptığım ile ilgili kısa bir sohbet ettikten sonra kitaplar hakkında konuşmaya geçtik. Kitaplar hakkında konuşmayı ne kadar sevsek de, biliyorum ki Tova şu anda tartışmak istiyor. Çayı almak için can atıyor ama beklemek zorunda. Bana soru sormamak için kendini zor tutması neredeyse komik.

Buradaki iki stilistle tam anlamıyla kız kıza konuşamayacağımızı fark ettiğini sanmıyorum. Diğerinin, Abby'nin bana makyaj yapmasına izin veriyorum. Normalde kendim yapmak isterdim ama Tova onları çoktan buraya getirmişti.

Rina kaküllerini ışıltılı bir Dior klipsle yana doğru itmeye başladığında, "Kaküllerini geriye tutturma," diyorum.

"Çok uzunlar." Birkaç teli gözlüğüne takılıyor.

"Kesilmesi gerekiyor." Rina'nın dudakları birbirine yapışıyor ve bir karşılık vermeye çalıştığını biliyorum. "Kocasını kaküllerini çok seviyor. Bu onun imza görünümü."

"Gerçekten mi?" Tova'nın yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

"Evet." Tova'nın yumuşak bir güzelliği ve herkesin başaramayacağı eşsiz bir tarzı var.

Tova Rina'ya bakıyor ve ne söylemek ve yapmak istediğini biliyorum ama kibarlığı onu durduruyor. Mesele kaba olmak değil, kendi adına konuşmak. Tova bunu başarıyor. Sanırım hala bir şeyler hakkında söz sahibi olma konusunda yeni.

Ancak bu beni durdurmuyor.

"Sanırım işimiz bitti." Ellerimi birbirine vurup ayağa kalkıyorum. "Ne?" Abby neredeyse paniklemiş görünüyor.

"Sorun yok. Gerçekten. Eşyalarını bırakabilirsen, daha sonra birinin sana bırakmasını sağlarım. Fazladan ödeme alacaksınız."

"Ama-" Rina geri çekilmeye başlıyor ya da kaşlarının çatılmasından ve gözlerinin kısılmasından bunun geldiğini hissedebiliyorum.

"Buna değeğine söz veriyorum ve dürüst olmak gerekirse" - ona en tatlı gülümsememi veriyorum - "gerçekten istemiyorum." Tova'nın gözleri açılıyor ve yüzünü nötr tutmak için savaşıyor. "Eğer sakıncası yoksa." Kütüphanenin uzun çift kapısına doğru yürüyüp birini açıyorum. Mickey'nin orada durduğunu görüyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

Çenesiyle başını sallıyor, ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum. Mickey yıllardır buralarda, bu yüzden War'ın onu Tova'ya göz kulak olması şaşırtıcı değil.

"Bu güzel hanımlar gidiyor," diyorum ona.

"Doğru," diye homurdanıyor biri, sanırım Rina, ama her neyse.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Arkalarından kapıyı kapatıyorum.

"Tanrım, seni seviyorum." Tova sandalyesinden sıçradı. "Bana bunu nasıl yapacağımı öğretmelisin."

"Zamanla," diye gülüyorum. "Bu yüzden bana ihtiyacın var."

"Sana bundan daha fazlası için ihtiyacım var." Elimi tutuyor. "Şimdi bana neler olduğunu anlat. Ayrıntıları beklerken neredeyse patlayacaktım." Tova beni oturduğumuz sandalyelere geri götürüyor.

"Otur," diyorum ona, kadınların geride bıraktığı eşyaları tarayıp kaküllerini kesmek için bir makas buluyorum.

"Hadi ama. Beni burada öldürüyorsun."

Gülüyorum. "Bildiğin gibi, Z ve ben bir şeyiz."

"Şey, evet." Tova gözlerini deviriyor. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Gözlerini yuvarlama. Kıpırdamadan durmanı istiyorum." Kâküllerini kesmeye başlarken ona emrediyorum.

"Peki," diyor Tova ağzını kıpırdatmadan, tamamen hareketsiz kalarak.

"Neden sana her şeyi anlatmamı beklemiyoruz?" Kaküllerini kesmeyi bitirdiğimde ona söylüyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirip biraz kabartıyorum. Evet, Tova kesinlikle kâküllü.

"Ne, neden?" Yüz ifadesinden yavru köpeğini tekmelediğimi düşünebilirsiniz.

"Daha yeni evlendin ve"-elimi karnına koyuyorum-"içinde bir bebek var. Bu sefer senin için."

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrarlıyor Tova, başını şiddetle sallayarak. "Bu saçmalık. Başkalarına söylemek istemiyorsan, tamam,

ama bana söylemek zorundasın," diyor çok dramatik bir şekilde. "Bu durumdayken beni bu kadar strese soktuğuna inanamıyorum." Eli şimdi karnına gidiyor.

"Sanırım benimle çok fazla takılıyorsun."

"Güzel." Tova sanki bununla gurur duyuyormuş gibi çenesini kaldırıyor. Bu beni çok etkiledi. Dramatizmim insanları rahatsız edebiliyor. Yine de bu yönümü takdir ediyor gibi görünüyor.

"Zamanımız olduğundan emin değilim." "CliffsNotes o zaman."

"CliffsNotes? Gerçekten mi?" Bu onun için işe yaramayacak. Tova ayrıntıları sever; hepimiz severiz. En iyi kısmı bu olabilir.

"Evet, bana borçlusun. Kalkıp ortadan kayboldun ve sonra Marks'la birlikte olduğunu öğrendim. İkiniz orada kanka olmuştunuz ve ben dahil değildim." Gözlerindeki acıyı görebiliyorum ama belli etmemeye çalışıyor.

"Kızgınsın." "Ben biraz-"

"Sen. Kızgınsın." Her kelimenin altını çiziyorum. "Devam et." "Pekala, kızgınım, tamam mı?"

"Doğru ve özür dilerim. Roller tersine dönseydi bu gerçekten duygularımı incitirdi," diyorum ona. Tova ve Savaş'ın birlikte vakit geçirmelerini ve benim dramama kapılmamalarını istiyordum ama onun nereden geldiğini anlıyorum.

"Teşekkür ederim."

"Hayır, ben teşekkür ederim. Sen ve Marks benim için çok şey ifade ediyorsunuz. Arkadaşlığımız çok özel."

"Öyle." Şimdi Tova'nın gözleri yaşlarla dolmaya başladı. Elimde değil; benimkiler de doluyor. "Kusura bakma, hormonlardan mıdır nedir." Küçük bir burnunu çekti.

"Evet, bunu kesinlikle anlıyorum." Ona sürmesi için rimel uzatıyorum.

"Teşekkürler." Benden aldı. Sonra dondu kaldı. Kahretsin, hatamı yüzüme vuracak. Yakalayacağını bilmeliydim. "Bekle. Bunu tamamen anladın mı?" Başımı salladım. Yalan söylemenin faydası yok.

"Aman Tanrım!" Tova oturduğu yerden fırlıyor, kendini bana doğru atıyor ve beni kucaklıyor. Kütüphanenin kapıları açılıyor, Mickey tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için içeri koşuyor.

Tova'nın omzunun üzerinden ona "Biz iyiyiz, sadece kız meselesi," diyorum. Hâlâ bana deli gibi sarılıyor.

"Evet, kesinlikle sorun yok." Bana sarılmasını bırakıyor.

"Bayan Marino?"

"Hayır." Tova maskarayı Mickey'ye doğrultuyor. "Bunlar heyecandan dökülen gözyaşları. Sakın beni ispiyonlamaya kalkma." Mickey doğruyu söylediğini bilsin diye başımla onaylıyorum.

"Peki hanımefendi. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkürler Mickey," diyor Tova kapıları kapatırken. Bana geri dönüyor. "Biz hazırlanırken daha fazla detayla dışarı çık." Ona hayır diyemiyorum, bu yüzden hazırlanırken daha fazlasını döküyorum.

İşimiz bittiğinde, kokteyl kıyafetlerimi giymek için odama çıkıyorum. Giymeye fırsat bulamadığım straplez bir mini elbise seçiyorum. Krem beyazı ve üzerinde dokunmadan duramadığım 3 boyutlu çiçek işlemeleri var. Üst kısmı dar ama bel kısmı genişliyor. Çiçeklerin süslemeleriyle uyumlu taç yapraklı pembe mini topuklu ayakkabılarla eşleştiriyorum.

Aynaya dönüyorum, ilk aklıma gelen Z ve onun kıyafetim hakkında ne düşüneceği oluyor. Elbiseyi ne kadar sevsem de, umarım gece boyunca dayanamaz. Odamdan çıkmadan önce dudaklarıma parlatıcı sürüyorum. Z'nin odasına gidip hazır olup olmadığına bakmayı planlıyordum ama annem koridordan bana doğru geliyor.

"Eve gelmişsin."

"Anne." Beni sıkıca kucaklıyor. Omzunun üzerinden Z'nin odasından çıktığını görüyorum, yüzünde kızgın bir ifade var. Beni görünce yumuşuyor ama sadece bir anlığına. Sorun ne?

"Cosima, beni dinliyor musun?" Annem gülerek beni kucağından bırakıyor.

"Pardon, ne dedin?"

"Uçuşun nasıldı?"

"İyiydi."

"Bu elbiseye bayıldım. Bronx ve Banco'dan mı?"

"Evet, eşyalarına bayılıyorum." Anneme odaklanmaya çalışıyorum ama düşüncelerim Z için endişelenirken bu çok zor.

"Bu gece için mükemmel."

"Ne demek istiyorsun?" Bu basit bir akşam yemeği partisi ya da ben öyle sanıyordum.

"Hadi ama. İnsanlar gelmeye başladı bile ve Tova'yı çok fazla yalnız bırakamayız." Annem kolunu benimkine doladı. "Oh, Z, sen de geldin." Annem Z'nin yanına gitmek için kolunu tekrar benimkinden çekip yanağına bir öpücük konduruyor ve ona sarılıyor. "İyi misin?" diye soruyor ona.

"Hayır, son bir saattir beni hiç kızdırmadı," diye takılıyorum, hâlâ birbirimizi boğazlıyormuşuz gibi davranmaya devam ederek.

"Şımarıklık yapma." Z'nin gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Sonrasını düşündükçe midem bulanıyor. "Ne giyiyorsun?" Bunu bana karşılık vermek için mi söylüyor yoksa elbiseyi gerçekten beğenmedi mi bilemiyorum.

"Siz ikiniz." Annem başını bize doğru sallıyor. "Hadi gelin." Annemin tekrar koluma girmesine izin veriyorum ve onunla birlikte merdivenlerden aşağı iniyorum. Omzumun üstünden baktığımda Z'nin tam arkamızda olduğunu görüyorum, yüzünde hala o bakış var.

Bakışları bile çok seksi. Koyu gri bir pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giydi. Gömleğin içinden koyu renkli dövmelelerinden birkaçını belli belirsiz görebiliyorum. Takım elbise üzerine tam oturuyor, fit fiziğine göre şekilleniyor. Kalçalarımın arasında bir sızı oluşmaya başlıyor, takım elbisenin altında tam olarak nasıl görüldüğünü hayal ediyorum. Eğer bu yolda ilerlemeye devam edersem bu yemeğin tamamını asla atlatamayacağım.

Salona girdiğimizde "Baba," diye sesleniyorum. Odanın kullanıldığı tek zaman bu. Hem yemekten önce hem de sonra misafir ağırlamak için kullanıyoruz. Havasız ve rahatsız mobilyalar var. Kalın pervazları ve büyük şöminesiyle 1920'lerden koparılmış olabilir. Annem bir keresinde bana bunun insanların fazla oyalanmaması için tasarlandığını söylemişti.

"Tatlım." Babam yanımıza gelmemizi işaret etti. Odadaki diğer herkesi gözlemlerken ona doğru yürüyorum.

Yanağını öptükten sonra kulağına "Baba," diye fısıldıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Kızımı görmeye geldim."

"Baba." Bana anlatmaya çalıştığı saçmalıklara inanmadığımı belirten bir bakış atıyorum ona. Bu sadece kısa bir bakış çünkü odada başkaları da var ve onların önünde saygısızlık etmek istemem ama sinirlendiğimi biliyor.

"Gel, kızıma hava atmak istiyorum." Babam elini sırtıma koyuyor, bana fazla seçenek bırakmıyor. Göz ucuyla Z'yi görüyorum. Şimdi neden kızgın olduğunu anlıyorum ve odadaki herkes için endişeleniyorum. Neyse ki War ve Tova salona girer. War hemen Z'ye kilitlendi,

Ama bir odadaki tehditleri seçmekte iyidir.

"Cosima, Bay Amato'yu hatırlarsın," diyor babam yaşlı beyefendiye yaklaşırken.

"Elbette. Sizi tekrar görmek çok güzel Bay Amato." Eğilip beni önce bir yanağımdan, sonra diğer yanağımdan öpüyor.

"Lütfen bana Tullio deyin. Bay Amato beni yaşlı bir adam gibi hissettiriyor." Kibarlık olsun diye gülümsüyorum. "Yemin ederim seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun Cosima. Kesinlikle annene çekmişsin." Bu yorumun babamı kesinlikle rahatsız ettiğini bilerek gülümsüyorum.

"Dikkat et Tullio," diye uyarıyor babam beni kıkırdatarak.

"Cosima, oğlum Salvatore'yi hatırlarsın." Kahretsin. Babamın ne yaptığını biliyorum. Odaya girdiğimde ve burada kimlerin olduğunu gördüğümde anladım.

Z'nin bu kadar sinirlenmesine şaşmamalı. Bu, babamın beni zorlamadan bir koca bulmam için dürtme yöntemi. Zaten bir kocam olduğunu bilmediği için bunların hiçbirine gerek yok.

"Seni tekrar görmek bir zevk, Salvatore." Selamlamak için elimi uzatıyorum, Z'nin Salvatore'un beni öpmesine asla izin vermeyeceğini biliyorum.

"Bana Sal de." Elim tutuyor ve ağzına götürmeye başlıyor.

Bize baktığını anlamak için Z'ye bakmama bile gerek yok. Bakışlarını üzerimde fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyorum. Belki de bu durumda daha çok, bana dokunduğu için Salvatore'un hayatını sona erdirmekle tehdit eden yakıcı bir cehennem gibi.

Elim dudaklarına ulaşmadan büyük bir gürültü kopuyor ve Salvatore elimi bırakıyor. Hepimiz dönüp etrafımıza bakıyoruz ve garsonlardan birinin tepsisini düşürdüğünü fark ediyoruz. Ne kadar da uygun.

Bakışlarım hemen Z'ye gidiyor, o da tesadüfen sunucunun düştüğü yerin yanında duruyor. Z'nin yüzündeki ifade hiç de yanlış değildi. Bu durumu dikkatle idare etmem gerekiyor, yoksa Z bizi ele verecek.

Normalde tüm bunlar hakkında şımarıklık yapıp Z'yi iğnelemeye çalışırdım. Z'nin tüylerini diken diken etmek ve onu kışkırtmak için tüm bu Salvatore olayını ortaya atardım. Eminim bu bana o şaplaklardan birini attırırdı. Ama ben bile böyle şeylerin yeri ve zamanı olduğunu biliyorum. Bu o zaman değil. Başka bir adamın benimle flört etmesi şakaya gelmez. Ayakkabı diğer ayağımda olsaydı bundan hoşlanmayacağıma adım gibi eminim.

Seni seviyorum, dudaklarımı mümkün olan en küçük hareketiyle Z'ye doğru uzatıyorum.

Bu geceki tek planım buradaki herkesin sağ çıkmasını sağlamak.

Chapter Twenty

Z

I kendimi hiç kana susamış biri olarak görmedim. Bu Ronan olabilir ama şu anda kan dökmek için ağzım s u l a n ı y o r ve istediğim tek adam Salvatore Amato değil. Bileğime bağladığım silahı çıkarıp, bu eşeklerden üçünü öldürmek çok kolay olurdu.

gözleri karımın üzerinde.

"Z." War elime bir viski tutuşturdu. "İç şunu," diye emretti. Geri fırlatıyorum. Beni sarhoş etmeye ya da kafamı bulandırmaya yetmez ama beni rahatlatılabilir. En azından War'ın düşünce süreci bu. İşe yaramayacak. Zaten çok gerginim.

"Amato ailesinin Cosima'yla aynı küçük kasabada bulunma ve şimdi burada olma ihtimali nedir?"

"Ben de aynısını merak ediyordum." Şimdi hem Savaş hem de ben, onun sık kendisinden bahsettiği Sal'e odaklanmıştık.

Onun hakkında fazla düşünmemiştim. Amato ailesi yüksek rütbeli ama en tepedekilerden biri değil. Güçlü bağları var ama asla yükselmeyi başaramadılar. Marino ailesiyle bir evlilik onlara bunu sağlayabilir. Cesedimi çiğnemen lazım.

Tüm bu politikalar bu yaşam tarzı için normal, ancak benim gözüme çarpan bir sorun, Cosima'nın İtalya'da nerede olduğunu, kaldığı küçük kasabaya kadar nasıl bildikleri. Bu benim tüylerimi diken diken ediyor.

Bu gece bittiğinde onu ve ailesini araştırıyor olacağım. Tabii ondan önce Sal'i öldürmezsem. Karıma bir daha dokunursa geberir gider. Ailesinin kim olduğu umurumda değil.

Cosima şu anda en iyi davranışını sergiliyor, babasının onu teker teker götürdüğü adamlarla hiçbir sohbete katılmıyor. Tekrar tekrar bana doğru baktığını görüyorum.

"Neden yemek odasına geçmiyoruz? şef Marcello yemeğin hazır olduğunu söylüyor," diye anons ediyor Tova.

"Ronan nerede?" War'a arkada kalarak soruyorum. Cosima gelene kadar bu odadan çıkmayacağım.

"Neden? Senin için kırmızı ahır  kurmasını mı istiyorsun?"

"Bunu memnuniyetle kendim yaparım." Ahır  pek sık kullanmıyoruz. Aslında yıllardır kullanmıyoruz. War bu tür işleri eve getirmek istemiyor. Artık birçoğu okyanus kıyısında bulunan düzinelerce depomuzu kullanıyoruz.

War hafif bir gülümsemeyle, "Orada eski günlerdeki gibi olur," diyor.

Ben başımı sallıyorum. "Dario'nun ne yaptığını biliyorum. Ya sen?" Herkesi odadan çıkıp sadece bu tür etkinlikler için kullanılan resmi yemek salonuna doğru takip ederken War'a soruyorum.

"Davet edilenlerin listesini gördüğümde böyle bir şey olabileceğini düşündüm ama onunla Cosima hakkında çok konuştuk ve onu evlenmeye zorlamayacağımı açıkça belirttim."

Savaş ve Dario hâlâ bir g   mücadelesi içindedir. Dario dizginleri kolay kolay bırakmıyor ama bunun bir önemi yok. War, Ronan ve ben perde arkasında oyunlar oynuyoruz.

Eminim bunu kirli ve el altından yapılmış bir şey olarak görecektir ve belki de öyledir. Ama War'ın bunu neden yaptığını anlıyorum ve ben de neden yaptığımı biliyorum. Günün sonunda karım dışında kimseye borçlu olmayacağım.

Her şey boka sarabilir ve ben yine de ailemi güvende tutmak için sağlam bir zemine sahip olurum. Tüm dünyanızın ne kadar hızlı bir şekilde yok olabileceğini ve sizi hiçbir şeysiz bırakabileceğini herkesten daha iyi anlıyorum. Bunun bana ya da Cosima'ya olmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden Marino ailesi dışında başka projelerde de hep parmağım oldu.

Herkesi yemek odasına kadar takip ediyoruz. Hemen dışarıda durup Mickey'ye yanıma gelmesini işaret ediyorum.

"Tepsiyi düşüren garson." Başını sallıyor. "Ona iyi bahşiş ver." Mickey yine başını sallıyor ve bu işi halledeceğinden eminim.

Sadece işini yapmaya çalışan bir adama yapılan çok adice bir şeydi ama savaşta genellikle kayıplar olur ve bu da benim için şüphesiz bir savaş.

Yemek odasına tam olarak girdiğimde Cosima'nın Sal ve Tova'nın arasında oturduğunu görüyorum. Böyle bir şey olmayacak. Olay çıkarsam da umurumda değil.

"Sal." Ona doğru yürüyorum. "Orası benim yerim."

"Senin koltuğun mu?" Kıkırdıyor. Ona bakıyorum, gülmediğimi ve kıpırdamazsa birkaç saniye içinde gülmeyeceğini bilmesini istiyorum.

"O iyi," demeye çalışıyor Dario. Onu duymamış gibi yapıyorum.

"Kımılda," diye emrediyorum ona.

"Lanet olsun, dostum." Sandalyesinden geriye doğru itiyor. "Kız kardeşine karşı bu kadar korumacı olduğunu bilmiyordum." Sal ayağa kalkıyor ve bu iğnelemeyi bilerek yaptığını biliyorum.

"Dikkat et," diyorum ona, benimle bu yola gerçekten girmek istemediği konusunda uyararak.

"Doğru." Şerefsiz sırtıyor. "Sen bir Marino'sun. Bunu nasıl unuttuğumdan emin değilim." Gözlerindeki o parıltı, bu ifadede kastettiğinden daha fazlası olduğunu gösteriyor. Bu orospu çocuğu gerçekten de bu geceyi nehirde bitirmek istiyor. Belki de War'ın ahırını kullanma teklifini kabul etmeliyim.

"Z," diyor Cosima, dikkatimi çekerek. "Korumaya ihtiyacım yok."

"İhtiyacın var." Sandalyeye çöküyorum.

"Z her zaman Cosima'mıza karşı korumacı olmuştur. Hastaneden eve döndüğünden beri öyle," diyor Rochelle masadakilere.

"Onun büyüdüğünü unutuyor," diye ekliyor Dario.

"Kaç yaşında olduğu önemli değil." Başımı karıma doğru çeviriyorum. "Cosima'ya her zaman göz kulak olacağım." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor.

"Bazen beni deli edebiliyor ama iyi niyetli."

"Böyle bir koca asla bulamazsın," diyor Aldo Gallo, bir yudum almak için şarap kadehini kaldırarak. Bunu görmezden geliyorum.

Tova, "Cosima'nın isterse bir koca bulmakta sorun yaşayacağını sanmıyorum," diye araya giriyor.

Aldo'nun oğlu endişelenmeme gerek olmayan tek kişi. Cosima'ya göz ucuyla bile bakmadı. Adamın zaten gizli tuttuğu bir sevgilisi var. Hangi on yılda olduğu önemli değil. Önceki kuşaklardan bazı eski puştlar inançlarına sıkı sıkıya bağlı ve eşcinsel ilişkilere karşı hoşgörüsüz olmaya devam ediyorlar.

Evet, Gallo ailesinin tüm sırlarını biliyorum. Onları benden saklamak çok zor. Günümüz dünyasında bu özellikle zor. Özellikle de onları arayan ben olduğumda.

Yaşlı adamın her an ölebileceğini düşünüp duruyorum. Aldo'nun oğlunun sevgilisini öldüreceğinden hiç şüphem yok. Neden kendi babasını öldürmediğini anlamıyorum. Ben öldürürdüm.

Ailemden olsun olmasın, Cosima'ya tehdit oluşturduğunu düşündüğümde katletmeyeceğim kimse yoktur. Ona zarar gelmeden ölürler. Bundan emin olurdum.

"İşte bu yüzden eski günleri özleyorum." Aldo iç geçirdi. "Bugünlerde kadınlar evlenmek istemiyor. Bunda babamın parmağı var."

"Kesinlikle katılmıyorum." Bir sırıtişla savaşıyorum; yaşlı puşt şimdi de karımı kızdırdı. "Biz evlenmek istiyoruz; sadece doğru adamlarla evlenmek istiyoruz. Sadakat sahibi biriyle. Hepimiz sadakate önem veririz, değil mi?" Cosima o tatlı gülümsemesini takınıyor ama bu hiç de tatlı değil. Bu gülümseme sikimin hafifçe sertleşmesine neden oluyor.

"Daha da önemlisi"-War kadehini kız kardeşine doğru kaldırıyor-"Kocasını seçme konusunda kız kardeşime güveniyorum, bu yüzden onu isteyen kişi bunu hak etmek zorunda."

"Aynı fikirdeyim." Bir yudum almadan önce ben de kadehimi kaldırıyorum.

Servis görevlisi ilk tur yemeği getiriyor, herkes sohbete dalıyor. Birkaç erkek Cosima'yı tartışmanın içine çekmeye çalışıyor ama o dikkatini Tova'dan ayırmıyor. Masanın altına uzanıp elimi çıplak kalçasına koyuyorum.

Cosima'nın elbisesi bütün gece dikkatimi dağıttı. İhtiyacım olan bir şey. Her zamanki gibi nefes kesici. Kalçasını sıkarak dikkatini bana çektim. El değmemiş yemeğine doğru başımı salladım, bu da gözlerini devirmesine neden oldu.

"Dikkat et," diye uyarıyorum.

"Dikkat etmesi gereken biri varsa o da sensin." Cosima çatalını eline alıp salatasından bir ısırık alıyor.

Karım haksız değil. Öfkemi kontrol altında tutmayı unutmamalıyım. Kimseye bir faydası olmayacak ama yine de içimde kabarıyor. Bu masadaki iki adamın Cosima'yı takip etme niyeti çok açık.

Cosima'yı masaya yatırıp sikmeden önce silahımı çekip beyinlerini uçurmak istiyorum. Bana ait olduğunu bildiği için o gür kalçalarını benim için ayırırdı.

Zaman geçtikçe ve Cosima'nın sadece beni istediğini bildikçe kıskançlığımın azalacağını düşünürdünüz ama azalmadı. Hiçbir şeyin yatıştırabileceğini sanmıyorum. Özellikle de kimse bizi bilmediği için. Evliliğimizi bir sır olarak saklamıyor olsaydık bu biraz azalabilirdi. Ama içinde bulunduğumuz durum bu değil. Hatta babasına ve Cosima'nın hayatında söz sahibi olduğunu düşünmesine karşı giderek düşmanca davranıyorum. Söz sahibi değil. Aslında, bunu uzun zaman önce kaybetti.

Yemeğin geri kalanı herhangi bir sorun olmadan geçiyor. Yine de içimde birikmeye devam ediyorlar. Sal'in tüm tavırları ve daha önce söylediği sözler aklımdan çıkmıyor. Onlardan kurtulamıyorum.

"Başka puro isteyen var mı?" Dario ayağa kalkarak masadakilere soruyor. Bir anlaşma mırıltısı duyuluyor.

"Cosima, benimle mutfağa gelir misin?" Tova'nın ona sorduğunu duyuyorum.

"Bilmem, mutfakla aram pek iyi değildir," diyerek Tova'yı güldürüyor. Onunla aynı anda ayağa kalkıyorum, elim kalçasına gidiyor. Ağzımı kulağına dayıyorum.

"Uslu bir kız ol," diyorum ona. Cosima dudaklarını yalıyor. "Yoksa ne olur? Dayak mı yerim?"

"Bu ve kimse ölmez." Kaşları kalktı. "Z-"

"Şaka yapmıyorum."

"Bu elbise beyaz ve ben onu seviyorum, bu yüzden lütfen yanımda yapma." Cosima gerginliği azaltmaya çalışıyor. İşe yaramayacak ama benim yüzümden strese girmesini istemiyorum.

"O elbise geceyi asla atlatamayacaktı." Küçük bir kıkırdama onu terk ediyor.

Kahretsin, bu sese bayılıyorum. Normalde beni rahatlatır ama bu gece durum öyle değil. Tek düşünebildiğim, bu değerli sesleri benden almakla tehdit eden biri.

Kalçasını serbest bırakıp gitmesine izin veriyorum. War ve Tova dışında herkes yemek odasını terk etmişti. Tova kolunu Cosima'ya dolayarak onu dışarı çıkarıyor.

"İyi misin?" War soruyor.

"Bana bunu sormayı kes."

"Hayır demek işe yarardı." Elimi kafatasıma sürttüm. "Sal-" "Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Konuşmamız gereken şeyler var."

"Daha önce bahsettiğin şey mi? Cosima'yla ilgili olmadığını söylemiştin."

"Daha çok seninle ilgili." Vay be. Bu pek çok şey olabilir.

"Bana söylemeniz gereken bir şey mi var?" Dario açık kapı aralığından soruyor. "Nerede olduğunuz gibi mi?" Dikkati benim üzerimde.

"Çalışıyordum." İnsanları altında kıvrandıran o sert bakışını üzerimde tutuyor.

Ben o insanlardan biri değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Geçmişimin bir rolü olup olmadığından emin değilim ama korku hiçbir zaman varlığıma hükmetmedi. Beni yöneten tek şey Cosima oldu. Son birkaç aydır bu benim için gerçekten bir araya gelmeye başladı. Ona olan takıntımı biliyordum; sadece hayatımdaki her şey için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

"Yakında hepimizin bir toplantı yapması gerekiyor." Dario saatini kontrol etti. "Ronan nerede?"

"Benim için bir meseleyle ilgileniyor," diyor War ve saçmaladığını biliyorum.

Ronan'ın nerede olduğunu bildiğini sanmıyorum. Marks'ın neyin peşinde olabileceğini merak ediyorum. Eminim onun nerede olduğunu biliyordur. Ronan'a ipucu vermem gerekiyor. Bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Zarar vermek istediğini sanmıyorum ama asla emin olamazsın. Ronan'ın öldürölmesi zor bir adam olduğunu da biliyorum. Bu adamın yaptığı ve hakkında konuşmak için yaşadığı şeyler etkileyici. Neredeyse insanüstü diyeceğim.

"Gel, Aldo sahille ilgileniyor."

"Açık olduğum bir konu değil," diye yanıtıyor War.

"Aldo elindeki tüm likit varlıkları sattı," diye bilgi veriyorum ikisine de. "Ve bunu geçen yıl çabucak yaptı."

"Gerçekten mi?" Dario bunu düşünüyor. "Hesaplarını."

"Yasal olanlarda pek bir şey yok. Offshore hesaplarından pek emin değilim. Onları bulmak için araştırmaya hiç gerek duymadım. Herhangi bir nedenle radara yakalanmadı."

"Buraya davet edilmesi için baskı yaptı mı?" War soruyor, zaten ne olduğumu düşünüyor. Cosima'yla evlenmek bu aileye kancayı takmanın hızlı bir yolu olurdu. Kendisi ve oğulları için her türlü fırsat doğacaktı.

Bundan nefret ediyorum. Cosima'ya sahip olmak için her şeyimi verirdim. Bu adamlar onu bir varlık olarak görüyor.

"Biz hep arkadaştık. Keşke bana sorunları olduğunu söyleseydi." Dario ekliyor.

"Çaresiz insanlar çaresiz şeyler yapar," diye hatırlatıyorum herkese.

Böylece Dario'nun kızıyla tanışması için davet ettiği diğeri iki adam elendi ve geriye potansiyeli olan tek kişi olarak Sal kaldı. Gerçi bu hiç gerçekleşmeyecekti.

"Onunla konuşacağım," diyor Dario. "Gelin, kibar olun." Bizi takip etmemiz için başını salladı. War ve ben gitmeden önce birbirimize bir bakış atıyoruz.

Salonun eşiğini geçmeden önce bir kişinin eksik olduğunu fark ediyorum: Sal.
"War-"

"Git." Dönüyorum, Sal'i aramak için değil, en azından henüz değil. nce Cosima'yı görmek istiyorum, sonra gidip onu bulacağım. Pislik herif tuvaleti kullanıyor olsa iyi olur. Mutfağa girdiğimde sadece Tova ve Rochelle ile birkaç çalışanı görüyorum.

İçimde ığ gibi büyüyen bir öfke sistemime pompalanıyor. Yoluma çıkan her şeyin üzerine karanlık kyor.

Chapter Twenty-One

COSIMA

O Banyodan çıkıp Sal'in orada dikildiğini gördüğümde aklımdan geçen tek şey *hayır oluyor*. "Kullanman gerekiyor mu?" Yoldan çekilerek soruyorum.

"Aslında seni bulmaya çalışıyordum." Sal bana dudaklarının bir tarafını yukarı çeken bir gülümseme veriyor.

Kötü görünümlü bir adam değil. Eminim birçok kız onun bu küçük sırtışına bayılırdı ama ben bayılmam. Sal benim için fazla gösterişli. Tarzı kusursuz; benimkine rakip olabilir ve sorunun bir kısmı da burada yatıyor.

Sal'de şu güzel çocuk olayı var ve erkekler hiçbir zaman bana göre olmadı. Öte yandan, Z her zaman benim ilgi alanım olmuştur, ama benim için neyin çekici olup olmadığını biliyorum ve Sal öyle biri değil, her ne kadar bir derginin kapağını rahatlıkla süsleyebilecek biri olsa da.

Birçok kadının yatağını süslediğinden şüphem yok. Kadınlar konuşur ve ben onun adının birden fazla kez geçtiğini duydum. Yaşam tarzındaki çoğu kadın bu tür şeyleri umursamazken, tüm bunlar benim için itici.

Sal babasının kuyruğuna takılıyor, bu iyi bir şey ama benim için saygıdeğer değil. Zamanının çoğunu bilgisayar ekranının arkasında geçiren Z'min bile ellerinde hala bir pürüz var, çenesi boyunca uzanan küçük bir yara izi var. Vücudunda birkaç iz var. Ellerini kirletiyor; iş yapması için adam göndermiyor.

Sal'in aynı şeyi söyleyebileceğini sanmıyorum. Bana sorarsanız, ailesinin bulunduğu seviyede kalmasının bir nedeni de bu. Ailemdeki erkeklerle asla yüzleşemezler, bu yüzden benim için gelmeleri en iyisi. Ben hızlı bir yol olurum

içinde. Sal'in gerçekten peşinde olduğu şeyin bu olduğunu biliyorum. Geleneksel olarak güzel olmamın yardımı olacağına eminim.

Ayrıca sarı saçlarım, mavi gözlerim ve daha yumuşak bir tenim olmasıyla da biraz nadir bir geçmişe sahibim. Bu durum, bazı erkeklerin eşleri yerine metreslerini getirdikleri büyük partiler hariç, bu tür partilerin çoğunda odada dikkat çekmemi sağlıyor.

"Sal, ben koca aramıyorum." Açık ve dürüstüm, bu işi uzatmak ya da Sal'in bir şansı olduğunu düşünmesine izin vermek istemiyorum. Zaten bir kocam olduğunu söylememek için kendimi zor tutuyorum. Bu kesinlikle bu işi bitirirdi.

"Buna bir şans bile vermedin. Beni tanımak için bir şans ver." Yaklaşıyor, benim de aynısını yapmamı sağlıyor ama diğer yöne doğru. Sırtım artık neredeyse duvara dönük. "Biz mantıklıyız."

"Mantıklı olduğu için bir adamla evlenmeyeceğim."

"Z, değil mi? Ve aşırı korumacı bir kardeş rolü üstlendiği için değil."

"Rol mü?" Kardeş yorumuna dokunmuyorum. Birlikte büyüdüğümüz için başkalarının da aynı şeyi düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyorum ama Z'yi hiçbir zaman War ve Ronan'ı gördüğüm gibi görmedim.

"O seni istiyor. Bunu kesinlikle biliyorsun."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Cosima, aptal kız rolü bana göre değil. Hiç de öyle olmadığını biliyorum. Dünyanın en prestijli okullarından birine gittin. Kendini nasıl idare edeceğini biliyorsun."

İyi o zaman. Çenemi yukarı kaldırıp gözlerimi ona diktim.

"Sen kendini nasıl idare edeceğini biliyor musun, Salvatore?"

"Ben biliyorum ama Z biliyor mu?" Bu da ne demek oluyor? Ona sormayacağım, bundan eminim. "Ona dokunmak istemiyor musun? Belki de yapmalısın."

"Sal-"

"Sadece seni uyarmaya çalışıyorum, Cosima."

"Doğru," diye gülüyorum. "Sanırım en iyisi sen-" Sal ensesinden tutulup bir bez bebek gibi koridora fırlatılmadan önce cümlemi bitirmeye fırsat bulamıyorum.

Z'nin koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor. Gözbebekleri o kadar büyük ki neredeyse gözlerinin tüm rengini tüketiyorlar.

"Kımıldama," diye emrediyor. Sesini tanıyamıyorum.

"Z-" Onu durdurmaya çalışıyorum ama çok hızlı, çok hızlı. Daha yeni ayağa kalkmış olan Sal'in üzerine atlıyor. Z onu duvara çarpıyor, çerçeveli eski bir aile resmi yere düşüyor, paramparça oluyor, camlar her yere saçılıyor. "Z!" Sesimin duyulmasını umarak tekrar bağıyorum.

Elini Sal'in boynuna doluyor, iyice yaklaşıyor. Ağzının hareket ettiğini görüyorum ama ne dediğini duyamıyorum. Sal, Z'nin ellerini çekmeye çalışıyor ama çabaları sonuçsuz kalıyor, yüzü kırmızıdan maviye dönüyor.

"Z, dur!" Onlara doğru koşarak yalvarıyorum ama başaramıyorum. Arkamdan bir kol beni sarıyor ve geri çekiyor. Hiç düşünmeden, bana öğretildiği gibi dirseğimi geriye atıp topuğumu ayaklarına indiriyorum. Savaş'ın neredeyse bir bulanıklık içinde yanımdan uçup gittiğini görüyorum.

"Kahretsin," diye homurdanan babamın beni kimin tuttuğunu anladığını duyuyorum. "Baba." Beni bırakması için dirseklerimi kaydırıyorum ama bırakmıyor.

"Hayır," diye havlıyor kulağımın dibinde. "Canın yanacak."

"Bana zarar vermeyecek." Z'yi ve şimdi burada çalışan iki adamın onu Sal'in üzerinden kaldırmaya çalışmasını izlerken babamın elinden kurtulmak için mücadele ediyorum. Savaş elini Z'nin bileğine dolamış, onun elini Sal'in boğazından çekmeye çalışıyor.

"Bir şeyler yap!" Tullio babama bağıyor. Z hayatımda gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen kör bir öfke içinde. Adam oğlunun hayatının tükenişini izliyor.

Neden bilmiyorum ama aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Olabildiğince yüksek sesle çığlık attım. Şok oldum, Z'nin kafası bana doğru döndü ve çığlığım boğazımda düğümlendi. Öksürerek yere yığılan Sal'ı tuttuğu yerden bırakıyor.

"Bırak onu," diye emrediyor babama. Vay anasını. Adam aklını kaçırmış.

"Z," diye uyarıyor babam.

"Bırak onu," diye tekrar söylüyor.

"Ben iyiyim." Ellerimi kaldırıyorum, avuç içlerim dışarıda. Babam beni tutmayı b ı r a k ı y o r .

"Buraya gel." Şimdi bana patronluk taslıyor. En azından bu kısmen normal. İlk kez bana söyleneni yapıp yanına gidiyorum. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır." Bana zarar vermeye yakın değildi, bu yüzden Z'nin tepkisi başka bir seviyede. Bu korkutucu. Benim için değil ama başkaları için. "Ben iyiyim."

"Ona ne yaptı?" diye s o r u y o r babam. Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemiyorum. Yine, benim için normal değil.

Z herkesi görmezden geliyor; tek odağı benim üzerimde. Ben de kendimi kaybetmiş olabilirim çünkü bu durumu neden sıcak buluyorum? Bu tür düşünceler bana ne kadar Marino olduğumu hatırlatıyor.

"Bu delilik. Evinize geliyorum ve siz bize böyle mi davranıyorsunuz? Ben-" diyor Tullio, yüzü neredeyse bir domates kadar kırmızı.

"Dilini tut," diyor Savaş, sesi ürpertici. "Yoksa keserim."

"Her şey çok hızlı gelişti." Bir kahkaha attım. "Erkekler bazen." Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum. "Z, o resmi seviyorum." Eğilip kırık çerçeveyi elime alıyorum. "Belli ki annem ve ben bu ailedeki tek fotojenik insanlarız."

Tova bir kıkırdama çıkarıyor ve hemen eliyle ağzını kapatıyor. Gerginliğin bir kısmının boşalmaya başladığını hissediyorum.

"Cosima," diye fısıldıyor Z usulca adımı.

"Oğlunu al Tullio," diyor War ona.

"Eğer ona bir daha dokunursa, yürüyen bir ölü olur," diye uyarıyor Z.

Babam Tullio'yla konuşarak, sanki Z az önce Sal'i öldürmekle tehdit etmemiş gibi onu yanımızdan geçirerek, "Bu işi halledeceğiz," diye ekliyor. Zekice; Sal'in Z'ye doğru gelmesine gerek yok; hepsi diğer yöne gitmeli.

"Birkaç şeyi düzeltmeye çalışacağım," diye ekliyor annem de yanımızdan geçerken ama Z'nin yanında duraklayarak. "Nefes al tatlım, kimse Cosima'ya zarar vermeyecek." Z anneme küçük bir baş selamı veriyor çünkü yürümeye devam ediyor, War, Tova, Z ve ben hariç herkes koridoru terk ediyor.

"Ne oldu?" War yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra

konuşuyor. "Onu köşeye sıkıştırmaya çalıştı."

"İyi misin?" War bana sordu.

"Evet, ben iyiyim." Köşeye sıkıştırıldığımdan emin değilim ama bunu Z. Eğer o böyle görüyorsa, tamam. "Z, bu akıllıca değil-"

"Umurumda değil." Z kardeşimin sözünü kesti.

"Eğer sen-" Savaş yeniden başlar, ama bu sefer araya giren karısıdır.

"Herkesin biraz ara vermesi gerekiyor. Bu gece bunu konuşmayacağız." Tova'ya gülümsüyorum, sadece gerekeni yaptığı için değil, aynı zamanda adım atıp kontrolü ele almasını sevdiğim için.

"Evin hanımını duydunuz. Onun evi, onun kuralları," diye ekliyorum hemen, ses tonumu şakacı tutarak Z'den yayıldığını hissettiğim öfkeyi azaltmaya çalışıyorum.

"Sen git, ben annemle babamı bu gece şehirdeki evlerine dönmeleri için ikna edeceğim."

"Teşekkür ederim," diyorum War'a. Bana ailemin bu gece kapıyı çalmayacağını ve sabah olmadan Z'yi sakinleştirmemi söylüyor. "Hadi gel." Elimi Z'nin elinin içine sokuyorum.

"Bir daha ona yaklaşırsa onu öldürürüm." Vay anasını. Z dalga geçmiyor.

Bu gece Z'nin daha karanlık bir tarafı ortaya çıktı.

"Biliyorum," diyor War ona. Bu onu yeterince sakinleştiriyor ve benimle gelmesi için Z'nin elini çekiştirmeye başlıyorum. Odasına gitmek niyetiyle onu merdivenlerden yukarı çıkarıyorum, ama tepeye vardığımızda Z beni kollarına alıp yatak odama doğru götürüyor.

"Odama mı gidiyoruz?" Kollarımı sıkıca boynuna doluyor, parmaklarımı birleştiriyorum.

"Evet." Beni uzun koridorda taşıırken gözlerim yüzünü arıyor. Yüz ifadesi okunmuyor. Sanki orada hiçbir şey yokmuş gibi, ama gözleri her şeyi anlatıyor. Z'yi daha önce hiç bu kadar sinirli gördüğümü sanmıyorum. Geçmişte ondan bir tepki almayı amaç edindiğimden beri bu bir şey söylüyor.

Attığı her adımda bir niyet vardı. Z odama giriyor, beni yatağa yatırmadan önce kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor.

"Elbisenin kalmasını istiyorsan soyun," diye emrediyor ve kapıya doğru geri dönüyor. Kilidin tıkırtısı odanın içinde yumuşak bir yankıyla duyuluyor.

Onu gözlemlemekten emrine uyamayacak kadar meşgulüm. "Cosima," diye uyarıyor Z, sanki bu beni harekete geçirecekmiş gibi. Z aşağıda kendini kaybetmiş ve sinirli olabilir ama ben ondan zerre kadar korkmuyorum. Bu dünyada kendim için korkmama neden olacak hiçbir şey yapamaz. Kimin ne dediği umurumda değil, Z'nin kendisi de dahil. Bana zarar verecek bir şey yapmasına imkan yok. Yani, ilk birlikteliğimizde aramızda olanları öğrendiğinde adam kendinden geçmişti.

Z yatağa dönüp soyunmaya başladığında dizlerimin üzerine çökerken topuklu ayakkabılarımın ayağımdan düşmesine izin veriyorum. O ana kadar bir striptiz gösterisinden ne kadar keyif alacağımı hiç bilmiyordum. Gözlerim onu yalayıp yutuyor. Yemin ederim her santimi elle yontulmuş gibi görünüyor.

"Z." Yaklaşmasını izlerken dudaklarımı yalıyorum. Çok ateşli ve tamamen bana ait. Parmakları saçlarıma gidiyor, bir avuç tutuyor ve başımı tamamen geriye çekerek ona bakmamı sağlıyor. Nefes alış veriş ağır. Her nefes alışında göğsünün inip kalkışını görebiliyorum. "Sen-"

Ağzı benimkine çarpıyor, Z'nin dili ağzımın içine giriyor, açgözlülükle istediğini alıyor. Tüm bunların yoğunluğu etrafımızdaki dünyayı değiştiriyor, diğer her şey kaybolup gidiyor.

Göğsümde bir sıcaklık oluşuyor, sonra tüm vücuduma yayılıyor. Bana duyduğu tutku ve aşk dünyadaki hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Onun ve yaptığı her şeyin içine işlemiş. Bu, pek çok kişinin deneyimleyebileceğini sanmadığım bir aşk ve onu korumak için her şeyi yaparım ve Z'nin de aynısını yapacağını biliyorum.

Ağzı benimkinden ayrıldığında nefes nefese kalıyorum ama bedenimi terk etmiyor. Z beni önce çenemden, sonra da boynumdan öpmeye devam ediyor. Dişlerini derimin üzerinde gezdirip emmeye başladığında içimden bir inilti kaçıyor. Boynumdaki her sert emiş darbesi klitorisime kadar iniyor.

"Z." İnliyorum, vücudum ilkel bir ihtiyaçla ağrımaya başlıyor.

"Bununla işim bitti," diyor ben bir çekiş ve ardından bir kopuş hissetmeden önce. Z geri çekiliyor ve taktığım kolye şimdi avucunun içinde duruyor. Kolyeyi kaldırıyor ve yüzüğün serbest kalmasına izin veriyor. Ne istediğini bildiğim için elimi uzatıyorum.

Basit altın yüzüğü parmağıma geçirdi. Bunu hemen almıştık ve Z eve döndüğümüzde benim için bir tane daha olduğunu söylemişti ama ben buna bayılıyorum. Sanırım biraz da benim yaptığım çoğu şey gibi gösterişli ve abartılı olmadığı için. Birlikte yaşadığımız çalıntı bir andı. Bizi temsil ediyor. Aslında başka bir şeye ihtiyacımız yok. Sadece birbirimize ihtiyacımız var ve bu her zaman yeterli olacak.

"Bir daha elini bırakmayacak."

"Asla," diye yemin ediyorum. Z hâlâ saçlarımı sıkı sıkı tutuyor; bir parça gevşiyor. "Elbiseyi çıkar, karıcığım." Tutuşunu bırakıp geri adım atıyor.

"İstiyorum ki izlemek için."

Elbisenin yan tarafına uzanıp gizli fermuarı buluyorum. Fermuarı çekip indiriyorum, elbise düşüyor, dizlerimden aşağı süzülüyor ve beni sadece ipeksi beyaz bir külotla bırakıyor.

Z'nin bana bakışından güç aldığımı hissediyorum. Gözleri sanki doyamıyormuş gibi üzerimde geziniyor. Şu anda kontrolün onda olması gerektiğine hiç şüphem yok ama önce ona bir şey vermek istiyorum. O her zaman benim zevkimi her şeyin önüne koyuyor ve ben de bu iyiliğine karşılık vermek istiyorum ama bunun onun fikri olması gerektiğini biliyorum.

"Bütün gün bakacak mısın yoksa benimle bir şeyler mi yapacaksın?" Akıllı ağzımın büyük olasılıkla istenen sonucu alacağını bilerek soruyorum. Dudaklarımı tekrar yalıyorum, bu sefer doğrudan elindeki sikine bakarken.

Adam bana milyonlarca kez oral seks yapmıştı ama ben bu iyiliğe hiç karşılık vermemiştim. Daha önce kontrolünden endişe ettiğini ve sikini amımın içine sokmak için her zaman açgözlü olduğunu söylemişti.

Yatağa doğru geri adım atmadan önce kendini birkaç kez okşarken "İzle" diyor. Oh, izliyorum. "Ağzını aç." Sikinın başını dudaklarıma doğru yönlendirirken dudaklarımı aralıyorum. İtiraz etmiyorum, onu memnun etmek istiyorum. "Aferin kızıma."

Z sikinin başını ağzımın içine itiyor, eli boynumun arkasına gidiyor ve beni sıkıca yerimde tutuyor. İleri doğru itiyor, siki dilimin üzerinde kayıyor. Vuruşları ilk başta daha yavaş ama ben onu daha fazla ağzıma almaya alıştıkça hızlanmaya başlıyor.

"İşte bu," diye övüyor. Kalçalarını ileri geri sallarken diğer eliyle göğsümü avuçluyor. Bana verdiklerini almaktan başka yapabileceğim bir şey yok ve bunu memnuniyetle yapıyorum. Ona farklı bir şekilde zevk verdiğimi severek.

Meme ucumu küçük bir çekiştirdiğinde sikinin etrafında inliyorum. Zonklayan klitorisime baskı uygulamak için bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama Z yarağın ortasında hareket etmeyi bırakıyor.

"Hareket edebileceğini söyledim mi?" Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Kıpırdama ve ihtiyacım olanı almama izin ver." Vay anasını. Sikinın etrafında inliyorum. Sözlerinin beni tahrik etmesini isteyip istemediğini bilmiyorum; muhtemelen adam vücudumu benden daha iyi tanıyor, ama yemin ederim bana mini bir orgazm yaşıyor.

Dilimle sikini okşayarak şimdilik iyi bir kız olacağımı belli ediyorum. Z bu sefer daha sert bir şekilde ileri doğru itiyor, siki boğazımın arkasına çarpıyor. Rahatlıyorum, alabildiğim kadarını almak istiyorum.

Ondan bir inilti yükseliyor ve ben onu dilimle okşarken emmeye başlıyorum. İtalyanca bir dizi küfür onu terk ediyor. Sikini geri çekip dudaklarımdan kaymasına izin veriyor, sonra da saldırıp beni yatağa sabitliyor. Gözlerindeki o vahşi bakış geri geldi.

"Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum." Çenesini kavrayıp gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. "Benimle misin?" Başını sallıyor. "Güzel, çünkü benim de sana ihtiyacım var. Her zaman."

Z kontrolünü kaybetmiş olabilir ama bu sorun değil çünkü kontrolün bende olduğunu anlamaya başlıyorum. Her zaman öyleydim.

Chapter Twenty-Two

Z

Cosima başını göğsüme yaslayarak hafifçe uyuyor. Parmaklarımı çıplak sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. Ne kadar uyuduğumdan emin değilim ama sanırım bir rüya ya da kâbus beni sarsarak uyandırdı.

Ailemi rüyamda görmeyeli yıllar oldu. Zamanla yok oldular, ya da ben öyle sanıyordum. Kabuslarım yıllar içinde Cosima'nın rüyalarına dönüştü.

Şimdi geri döndüler ama farklılar. Rüyaların anı mı yoksa kendi başlarına yaratılmış kâbuslar mı olduğunu hatırlamak benim için her zaman zor olmuştur. Her seferinde ayrıntılar değişiyordu ama bu sefer daha nettiler. Uyandığımdan beri zihnim, bu son rüyadaki anlardan herhangi birinin gerçeğe dayanıp dayanmadığını çözmeye çalışıyor. Ya da Sal'in dünkü sözleri istedikleri akoru yakalamıştı ve bu yüzden miydi?

Cosima küçük, tatlı bir iç geçiriyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Dün gece kendimi kaybettim. Sal'in Cosima'yı aramaya gittiğini, niyetinin onu yalnız yakalamak olduğunu biliyordum. Bunun olmasına izin verdiğim için kendime mi yoksa duygularımın ve hareketlerimin kontrolünü nasıl tamamen kaybettiğime mi daha çok kızdığımdan emin değilim.

Kendimi kaybettim ve o anda onu öldürmek istedim. Bunu hala istiyorum. Tüm bunlardan ne çıkaracağımı bilmiyorum ama Salvatore Amato ile işimin bitmediğini biliyorum. Cosima'yla aramıza girmeyi planlıyordu. Evli olduğumuzu bilmiyor olabilir ama yaptığı yorumlara bakılırsa ilişkimizde daha fazlası olduğunun farkında. Yine de hamlesini yapmaya çalıştı, beni uçuruma sürükleyen de bu oldu.

Buna izin vermeyeceğim. Aramıza girmeye çalışan her şeyi, ortadan kaldırılması gereken bir tehdit olarak göreceğim. Eski bir kurala aykırı olması umurumda değil. Hiçbiri benim için önemli değil. Hayatım boyunca Cosima'ya sahip olmak için bekledim ve onu asla bırakmayacağım.

Yavaşça yer değiştiriyorum, karımın altından kayıyorum, otururken başının yastıklardan birine geldiğinden emin oluyorum. Hareket ettiğimde, üzerimizi örten çarşafı aşağı çekerek Cosima'nın kıvrımlı küçük vücudunu bana gösteriyor. Göğsünde boğazına kadar uzanan küçük izleri görünce çarşafı daha da aşağı çekiyorum. Bu sefer ona karşı daha serttim.

Kalçalarını görene kadar durmuyorum. Elimi birinin üzerine koyuyorum, içlerini görmek için kaldırıp çekiyorum. İç bacaklarını yaladığımı ve emdiğimi hatırlıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, gözlerim onu bir aşağı bir yukarı tarıyor.

Her yerini işaretledim. Utanmam gerekirdi ama utanmıyorum. Onu bu şekilde görünce sikim yine kalktı. Artık bana ait olduğu konusunda hiçbir şüphe yok. Elimi karnına koyuyorum, eğilip onu oradan öpüyorum. Karnının şişmesi uzun sürmeyecek. O zaman alınıp alınmadığına dair hiçbir soru kalmayacak. O güne kadar sabırsızlanıyorum.

Yorganı tekrar üzerine çekmeden önce ona ve çocuğumuza "Sizi seviyorum," diyorum.

Ya izler yüzünden kıcıımı çiğneyecek ya da onları sevecek. İkisine de bahse girerim. Onu çok zorlamıştım ama Cosima yol boyunca benimleydi, almamı, almamı ve almamı sağladı. Bundan zevk alıyordu ve o anda ihtiyacım olduğunu bildiği şeyi bana veriyordu.

Kendimi yataktan çıkmaya zorlayarak banyoya doğru ilerledim, yolda atılmış giysilerimi topladım. Bütün gün o lanet yatakta kalabilirdim ama dün geceki davranışım için cevaplar almam ve vermem gerektiğini biliyorum.

Dario bunu görmezden gelmiş olabilir ama bu sadece bir yere kadar sürecek. Neler olduğunu ve neden olduğunu bilmek isteyecektir.

Duş aldıktan sonra, Cosima'ya bir öpücük kondurmadan önce dün gece giydiğim pantolonu tekrar giydim. Dinlenmeye ihtiyacı var. Odadan çıkıp kendi odama doğru ilerliyorum ve aynı kıyafetleri giymemek için çabucak üstümü değiştiriyorum.

Doğruca War'ın ofisine gidiyorum ve düşündüğüm gibi Dario ve Ronan'la birlikte orada. Ben içeri girdiğimde hepsi dönüp bana bakıyor.

"Günaydın," diyorum. Dürüst olmak gerekirse söyleyecek başka ne var ki? Nereden başlayacağımdan da emin değilim.

"Günaydın mı?" Dario kızgın bir şekilde başını sallıyor. Böylece ikimiz de sinirlenmiş olduk.

"Cosima'yı evlenmeye zorlamamaya ne oldu?" Sadede gelsem iyi olacak. Lafı dolandırmanın anlamı yok. Hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz.

"Bilmiyorum, sen söyle Zenzo." Birinin ismimi söylediğini duymayalı uzun zaman olmuştu. Dario'ya bakıyorum, onun Cosima'nın babası olduğunu ve kısmen benim de babam olduğunu kendime hatırlatıyorum. "Yaşlanıyor olabilirim ama bunak değilim. Kolyesindeki yüzüğü fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Fark edip etmediğin umurumda bile değil," diyorum ona açıkça. Beni yetiştirmeye yardım etmiş olabilir ama konu Cosima ve benimle ilgili bir şey olduğunda bunların hiçbir önemi yok.

"Pekâlâ." Savaş masasından kalktı ve yumruğunu masaya indirdi. "Sen ve Cosima evli misiniz?"

"Evet." Dışarıdan yalan söylemeyeceğim. Cosima'ya uymaya ve birlikte olduğumuzu saklamaya razıydım çünkü o bunun en iyisi olacağını düşünüyordu ama ben bu fikre hiçbir zaman hayran olmadım. Bunu yüksek sesle itiraf etmek iyi hissettiriyor.

"Sana söylemiştim," diye mırıldanıyor Ronan, ayaklarını masanın üzerine koyarak. Ronan nereden biliyor? Tahmin etmiş olabilir. Bu işlerde iyidir. Bazen ürkütücü oluyor. "Kız kardeşim nerede?"

"Uyuyor."

"Böylece onu evlenmeye zorlayabilirsin." Dario da ayağa kalkar, böylece yüzünü tamamen

Ben.

"Kimse Cosima'yı bir bok yapmaya zorlamadı." Ronan yine konuşuyor. Ne zaman

konuşmaya ne dersin? Dario'ya karşı beni savunmasının beni duygulandırdığını söylemeliyim.

Hayır, onu zorlamadım; daha çok manevra yaptım. Yalan söylemeyeceğim çünkü Cosima'nın kaderinde öyle ya da böyle benim olmak vardı. Belgeleri kendim hazırlamam ve bunları dosyalamak için şehrin tapu dairesine girmem gerekse bile. Ona sahip olmak için hiçbir şeyden kaçınmazdım.

"Cosima her zaman benim olacaktı," diyorum çünkü gerçek bu.

"Dün gece kendini kaybettin. Sal onunla konuşmaktan başka bir şey yapmadı, eğer anlattıkları doğruysa. Doğru mu?" Dario soruyor.

"Niyetinin ne olduğunu biliyorum ve buna müsamaha gösterilmeyecek. Hangi aileden olduğu umurumda değil. Geçmişim ve nereden geldiğim hakkında yorumlar yaptı. Ayrıca benim ve Cosima'nın ilişkisi hakkında. Tam olarak ne yaptığını biliyordu.

ne söylerse söylesin." Dario ellerini ceplerine sokarak War'a baktı. "Hepsi bu mu?"

"Hayır, bu kadar değil," diye homurdanıyor Dario.

War derin bir nefes alarak, "Bu sabah öğrendiğim daha pek çok şey var," diyor. "Herkes oturmaya ne dersin?" Eliyle işaret ediyor.

"Ben oturacağım ama şu anda Cosima'nın karım olarak benimle kalacağını açıkça belirtmek istiyorum."

"Ben olsam ikinizin arasına girmezdim," diyor War sert bir baş hareketiyle.

"Ben de girmezdim." Ronan tekrar söze karışıyor. Ona bir bakış fırlatıyorum; sadece omuz silkiyor. Dario bir şey söylemiyor, ben de oturuyorum.

"İşte ben de bundan endişeleniyordum." Kıcımlı sandalyeye yerleştirdiğimde Dario konuşuyor. "Dün gece kendini kaybettin." Bunu inkâr etmiyorum; sadece Dario'ya bakıyorum, ne söylemesi gerekiyorsa devam etmesini bekliyorum.

"Söyle ona," diye emrediyor Savaş babasına. "Söyleyecektim ama şimdi, dün gecedan ve Sal'in Z'nin geçmişini bildiği haberinden sonra, bunu bilmeyi hak ediyor." War bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Tabii zaten biliyorsan ve bize söylemediysen o başka."

Daha dik oturuyorum. "Geçmişimin hangi kısmı?"

"Sen buraya gelmeden önce," diyor Dario, tekrar konuşmadan önce bir elini yüzünde gezdirerek. "Babanla yakındık; parayla arası çok iyiydi. Midas dokunuşuna sahipti. Aslında adam yaptığı her işte iyiydi. Bok gibi zekiydi." Dario geçmişini hatırlıyormuş gibi başını sallıyor, geçmişten ders çıkarıyor. "Deha ile delilik arasında bir çizgi olup olmadığını hep merak etmişimdir."

Ben de bunu merak etmişimdir. "Deliliğin dokunuşu olmadan büyük deha olmaz." Aristoteles'ten alıntı yaparak konuşuyorum.

"Deha ve delilik babanı tanımlamak için iyi bir yol." Dario ayağa kalkıyor, ıslak bara doğru yürüyor ve kendine bir viski dolduruyor. Kahvaltı yapıldığını bile sanmıyorum. "Onları hiç sormuyorsun." İçkisinden sağlıklı bir yudum alıyor.

"Sormuyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Sence bu tuhaf değil mi?" Dario soruyor. Gözlerimi kapatıp avuçlarımla ovuşturuyorum. Göğsümde bir sızı oluşuyor, Cosima'nın şu anda yanımda olması ihtiyacı içimi kemirmeye başlıyor.

"Bilmek istemiyor olmalıyım," diyorum sonunda.

"Çıkar ağzındaki baklayı; senin çıkarmana ihtiyacı yok," diye araya giriyor Savaş.

"Baban seni ve anneni severdi. Dikkatini odakladığı her şey onu tüketti ve annen tarafından tüketildi." Gözlerimi tekrar kapatıyorum, zihnim o geceye geri dönüyor, parçaları birleştirmeye çalışıyorum.

"Seyahate çıkmıyorduk." Ön kapının yanındaki çantayı hatırlıyorum. Annemin yüzü biraz daha netleşiyor. "Bizi terk ediyordu."

"Gidiyordu," diye onaylıyor Dario. "Annen özgür ruhlu biriydi. Babanı uyarmaya çalıştım ama sanırım onu hamile bırakırsa kalacağına inanıyordu ve bir süreliğine öyle de oldu." Şakaklarımı hafifçe ovmak için alnımı avuçlarımın arasına alıyorum. "Eğer o ona sahip olamazsa, kimse olamazdı."

"Onu öldürdü." Bir anı dalgası üzerime geliyor. Elimi bırakıyorum, bazı detayları hatırlıyorum ama hepsini değil. Hâlâ küçük boşluklar var ama hepsini bir araya getirebiliyorum. "Ve ben de onu öldürdüm."

Kavga ediyorlardı, hep kavga ediyorlardı. Yanlış hatırlamıyorsam annemin başka sevgilileri de vardı, hatta birkaç tane olmuştu. Silah sesini duydum. Gençtim ama sesin ne olduğunu biliyordum ve kendim için nereden silah alacağımı biliyordum. Odaya girdiğimde annemi yerde ölü, babamı da elinde silahla görünce onu öldürdüğünü anladım ve sıranın bana geleceğine dair içimi bir korku kapladı. Yaptığı şey yüzünden dikkatinin dağılmasından faydalandım.

"Baban o gece tüm kontrolünü kaybetti," diyor Dario ve ben onun ne demek istediğini anlıyorum.

"Ve dün gece kontrolümü kaybettim. Bununla nereye varmak istiyorsun?" "Bu seni endişelendirmiyor mu?" Dario sorar.

"Beni endişelendirmiyor," diyor Cosima kapı aralığından. Onu görünce ayağa kalkıyorum. Yüzünde sert bir ifade var ve doğrudan babasını hedef alıyor. "Z'den korkmuyorum. O bana asla zarar vermez."

"Emin misin, tatlım?" Ona soruyorum.

"Hayatım üzerine bahse girerim." Sırıttıyor. Dario bir küfür mırıldanıyor. "Buraya gel ve babanı üzmeyi bırak," diye emrediyorum ona.

"Peki," diye homurdanıyor, gözlerini deviriyor ama yanıma geliyor. Yakalayabileceğim kadar yaklaştığı anda onu kendime doğru çekiyorum ve kucağıma oturtuyorum.

Cosima'nın üzerinde, ona sürdürdüğüm izleri gizlemeyen başka bir elbise var. "Onlara beni incitmeyeceğini söyle." Şimdi o bana emrediyor.

"Cosima'ya asla zarar vermem; eğer benden kaçmaya çalışırsa, evi kilitlemek zorunda kalırım." Cosima küçük bir kıkırdama çıkarıyor. Neyin komik olduğundan emin değilim ama olsun. "Ve Cosima, onlar için kesin bir ölüm olacağını bile bile bir aşık edinmeye çalışmayacak kadar tatlı. İzlemek zorunda kalacağı biri."

"Sen bir psikopatsın." Daha sert gülüyor. "Sanırım birinin ölmesini istiyorsam, onunla ilgileniyormuş gibi yapacağım."

"Eğer bir gün birinin ölmesini istiyorsan, bana söylemen yeterli, tatlım."

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Kıskançlığın biraz ateşli." Cosima başını bana doğru çevirip dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor ve bu dünyaya geldiğinden beri hep inandığım şeyi pekiştiriyor.

O benim mükemmel eşim ve her zaman benim olması gerekiyordu. Benim için önemli olan tek şey bu. Cosima benim tanrım, hayatımı uğruna yaşadığım, taptığım ve beni dizlerimin üzerine çöktürebilecek tek kişi.

Chapter Twenty-Three

COSIMA

E Herkes bizi izliyor. Artık her şeyin açık olması en iyisi, özellikle de babam için. Bunu kendimize saklamamızın herkes için daha iyi olacağını düşündüm.

düğün ve benzeri şeyler. Dün gecedен sonra bunun bir önemi kalmadı. Kocam için iyi değil ve o her şeyden önce gelir.

"İyi misin?" Ne konuştuklarının bir kısmını duyduğum için ona sordum. Evin içinde gizlice dolaşmak ve dinlememem gereken anlarda dinlemek konusunda her zaman oldukça iyi olmuşumdur. Büyürken bilgilerimin çoğunu bu şekilde edindim.

"Sen iyiysen ben de iyiyim," diye cevap veriyor, elini omzuma koyuyor, başparmağı boynumu okşuyor, muhtemelen bıraktığı aşk ısırıklarından birinin üzerinde.

"Ben iyiden de öteyim," diyorum ona, doğrudan gözlerinin içine bakarak. Duyduklarımın beni korkutmadığını görmesini istiyorum. Ona eskisinden daha farklı bakmama neden olmadığını.

"Bence gerisini Cosima duymalı. Ne de olsa her şey onun etrafında dönüyor," diyor Savaş ve babamızla konuştuğunu anlıyorum.

"*Mi dispiace, tesoro mio.*" Babam İtalyanca özür dileyince daha dik oturuyorum.

"Ne yaptın sen?" Z kaskatı kesiliyor ve ayağa kalkmak istediğini hissedebiliyorum. Elimi göğsüne koyuyorum.

"Baba?"

"Hatırlayamayacak kadar küçüktün ve sana hiç söylemedik ama annen bir keresinde benden alındı."

"Hayır, hatırlamıyorum" diye cevap veriyorum ama böyle bir şey olduğunu biliyordum.

Büyürken yavaş yavaş bir araya geldi benim için. Kulaklarım oldukça kusursuz işitir. Annemin kaçırıldığını biliyordum ama onu nispeten zarar görmeden geri getirmişlerdi. Aynı şey Lombardi ailesi için söylenemez.

"Kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrim vardı ama onu bulmak için yanıp tutuşuyordum ve Tullio Amato sayesinde bunu başardık. Eğer o olmasaydı-" Babam başını öne eğiyor, gerisini söylemek istemiyor. Onu suçlamıyorum. Ben de duymak istemiyorum.

"Onu bulmamızda kilit rol oynadı," diye devam ediyor Savaş. Bunun nereye varacağını biliyorum. Her iyilik bir borçtur.

"Onu oğluna mı söz verdin?" Z benden önce soruyor.

"Tam bir evlilik sözü değildi; ben eski kafalı olsam da Rochelle kabul etmezdi, onun yerine zamanı geldiğinde ona kur yapmasına izin vereceğimize söz verdik. Ona bir fırsat vermek için, ama sonuçta bu Cosima'nın seçimi olacaktı."

"İşte bu yüzden karımın İtalya'da nerede olduğunu biliyorlardı. İtalya'da onca yer varken, sonunda onunla aynı kasabaya geldiler," diye suçluyor Z.

"Hayır." Başımı sallıyorum. Babam da benimle aynı tepkiyi verdi. yap.

"Ben olsam yapmazdım." Babam başını eğdi, bu hareketi sık sık her şeyi bir araya getiriyor.

"Bekle." Savaş devreye girer. "Cosima'nın orada olduğu sırada Amato ailesinin de o küçük kasabada olduğunu ve senin onlara Cosima'nın orada kaldığını söylemediğini mi söylüyorsun?"

"Söylemedim," diye onaylıyor babam.

Ronan yüksek sesle dilini şaklatıyor. "Tasadüf değil." Telefonunu çıkarıyor. Ronan'ın gerçekten dikkatliken dikkat etmiyormuş gibi görünmek gibi bir huyu var. Adam hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"O zaman nereden biliyorlar?" Cevap için Z'ye bakıyorum.

"Şüphesiz öğreneceğimden emin olabilirsiniz." Sözlerinin arasına serpiştirilmiş tehdidi gözden kaçırmak mümkün değil. Eğer Z bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorsa, büyük ihtimalle öyledir.

"Ama ikiniz de onların orada olduğunu biliyordunuz," diye belirtiyorum. Aradıklarında babam bana bundan bahsetmişti ve Z de bunu biliyordu. Babam istedi

merhaba demek için onlarla buluşmamı istedi. Yapılması gereken buydu ve Z yanımda o olmadan bunu yapmayacağımı söyledi.

Hepsi aklımdan çıkmış ve hiçbirleriyle buluşamadım. Şimdi Z İtalya'da ortaya çıkmasaydı ne olurdu diye merak ediyorum. Amatoların bir planı mı vardı?

"Tullio oraya gideceğinden bahsetti ama ona senin orada olduğunu söylemedim. Senden ulaşmanı ve merhaba demeni istedim."

"Söylemedi," diyor Z, sanki herkes zaten farkında değilmiş gibi. Eğer Z'nin planı hep birlikte İtalya'dayken Amato ailesini unutmamı sağlamaksa, bunu başarmıştı.

Kocam, itiraz etme şansım olmaması için bana manevra yaptırma konusunda oldukça becerikli. Belki de bunu sinir bozucu bulmalıyım ama bulmuyorum. Çok tatlı bir şey. Ben de biraz deli olabilirim. Kanımda olmalı çünkü bütün bu pislikler kafayı yemiş. Her biri kendi tarzında.

Ayrıca, kendi manevralarımı yapıyorum; sadece daha yüksek sesli olma eğiliminde ve herkes farkında.

"Z'nin öz ailesi arasında gerçekte ne olduğunu bilen çok insan var mı?" Salvatore'un önceki gece Z'ye söylediklerini hatırlayarak soruyorum.

"Bazıları biliyor ama bu hiç konuşulan bir şey değil. O emri uzun zaman önce verdim. Bunun Z'yi hayatının geri kalanında takip etmesini istemedim." Babam cevap veriyor.

"Sal'ın gündeme getirdiği şeylerden biri de buydu. Koridorda benimle bu konu hakkında konuşmuştu. Bazı şeyleri ima etti. Bana Z'nin kim olduğunu ve ona güvenip güvenmemem gerektiğini sorgulatmaya çalışıyordu." Sanırım Sal benim kolayca manipüle edebileceği güzel bir yüz olduğumu düşündü. Z'den şüphe etmemi sağlayabileceğini... Bu dünyada bunu yapabilecek tek bir kişi olmadığını bilmiyordu.

"O yürüyen ölü bir adam."

Elimi Z'nin göğsünün ortasına sürterek öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Kaçıp onu öldüremez, yani öldürebilir ama bu işleri çok karıştırır ve Z bundan daha zeki.

"Hepimiz bir nefes alalım," diyor Savaş herkese. İçimizdeki en mantıklı kişi o, konu kendi karısı olduğunda hariç.

"Burada oturup beklememi mi istiyorsun?" Z, War'a sorar.

"Hayır, en iyi yaptığın şeyi yapmanı istiyorum, kazmanı. Amato'lar ve niyetleri hakkında öğrenebildiğin kadar çok şey öğren."

"Herkesin kazdığı yere çok dikkat etmesi gerekiyor. Etrafı kurcalamak o kadar basit değil. Bu dünyada işler böyle yürümez ve eğer insanlar Z'nin neler yapabileceğini öğrenirse, kafasına bir kurşun yer."

"Baba," diye nefes nefese kaldım.

"Gerçek bu," diye ısıırıyor. "İnsanlar onun yapabildiklerini öğrenmekten hoşlanmayacaktır. Ben bile onun yapabildiği her şeyi bilmiyorum ya da anlamıyorum; bu bazen beni bile rahatsız ediyor. Sırların ortaya çıkması söz konusu olduğunda, insanların onları gömülü tutmak için yapmayacağı şey yoktur."

"Bize zarar vereceğini mi düşünüyorsun?" Babama karşılık veriyorum. Z'ye kendi tepkilerime güvendiğimden daha fazla güveniyorum. Her zaman ateşli bir öfkem vardır. Yaptığım her şey o anın içinde.

"Sorun yok." Z kulağımın kabuğunu öpüyor.

"Sorun değil; sen benim kocamsın." Dikkatimi tekrar babama yönelttim.

"Böyle mi düşünüyorsun? Nerede durduğunu bilmek istiyorum."

Babam başını sallıyor. "Benim duruşum, Z'nin senin onun olarak kalman için ne gerekiyorsa yapacağı yönünde, bu odadaki herkesi öldürmek anlamına gelse bile."

"O bunu yapmaz."

"Saf olma Cosima. Şu anda çok büyük bir güce sahipsin ve bunu anlayan gerekiyor. Z söz konusu olduğunda kontrol sadece sende. O küçük bir çocuk olduğundan beri bu böyle. Onu sadece sen yola getirebilirsin."

Kahretsin, sanırım haklı olabilir. "Z, bu ailede kimseyi öldürmek yok." Burnunun ucuna dokunuyorum. Kardeşim Ronan'ın bir kıkırdamayı bastırdığını görüyorum. "Yani en azından şu anda değil."

"Yaptıklarımın ailenin geri kalanını hedef haline getireceğinden endişeleniyor. Eğer Sal'in peşinden doğru şekilde gitmezsem, o zaman misilleme olacaktır."

"Herkesin güvende olmasının önemli olduğunu bilerek, bunu yapılması gerektiği şekilde yapacağına güveniyorum," diyorum ona. "Ayrıca senin de bu aileyi sevdiğini biliyorum; ben sadece küçük bir seviye üstüyüm." Elimle biraz daha yukarı çıkmasını işaret ediyorum.

Ronan uzanıp elimi tutuyor ve kolumun gidebildiği kadar yukarı kaldırıyor. "Orası diyebilirim." Bir kahkaha atıyorum.

Evet, Z beni ilgilendiren konularda zorlandığında korkutucu olabiliyor ama bu diğer herkesi önemsemediği anlamına gelmiyor çünkü önemsiyor.

"Bunu biliyoruz Cosima," diyor War. "Babam da ben de kendi eşlerimiz için neler yapabileceğimizi biliyoruz; bu yüzden Z'nin neler yapabileceğini biliyoruz ama babamın da dediği gibi, Z'nin başka yetenekleri de var, yakın tutulması gereken yetenekler ve eğer bir anda kendini kaybederse, kendini dışarı atabilir."

Parmağımı kaldırıyorum. "Ölüler masal anlatmaz. Bunu söylemenin karanlık bir şey olduğunu biliyorum ama gerçek bu."

"Umudum, eğer gerek yoksa bir aileyi ortadan kaldırmak zorunda kalmamak. Cevaplar için acelemiz yok," diye ekliyor War. "Adım adım ilerleyeceğiz."

War'ın söylediklerini duyuyorum ama Z'nin aynı zaman dilimine sahip olduğundan pek emin değilim.

Chapter Twenty-Four

Z

C Osima, Dario'yla birlikte War'ın ofis kapısında kayboluyor. Ondan kendisiyle kahvaltı yapmasını istedi. Dario onunla arasını düzeltmek istiyor. Ondan her zaman şüphe duymuştur; ailenin çoğu şüphe duymuştur.

Amato ailesine verdiği sözden dolayı ne kadar kızgın olsam da, anlıyorum. Cosima'yı kurtarmak için ruhumu satarım. Bu konuda Dario ve ben birbirimizi anlıyoruz.

Cosima ile ilgili tüm detaylar babasına açıklandığında çok fazla tepki gösterilmediğini fark ettim. Sanki bunun olacağını biliyor gibiydi.

"Z?" War soruyor.

"Kafama göre takılmayacağım." Karım güvenli bir şekilde saklandığı sürece, fazla değil ama biraz zaman bekleyebilirim. Amatoların neyin peşinde olduğunu bilmemek hoşuma gitmiyor. Cosima'nın zarar görmemesini sağlamanın tek yolu bu.

Sonsuza kadar burada kilitli kalamaz. Bu onu delirtir ve o hamile. Elbette, ihtiyacı olan her şeyin buraya getirilmesi için para ödeyebilirim, ama mesele bu değil. Kimse Cosima'yı tutsak edemez.

Kafamın içinde onun sesini duyunca sırtıtıyorum: *Hayır, sadece sen beni tutsak edebilirsin.* Gözlerini deviriyor ama kendi sırtışını da saklıyordu.

"Sana inanmalı mıyım?" Savaş, kendi gündemim olabileceğinden endişelenerek geri itiyor.

"Hayır." Ronan yüksek sesle P'yi patlatıyor, hâlâ dikkatimi çeken o lanet telefonla uğraşıyor. "Tam gaz gidecek." Bana baktı. "Doğru mu?"

"Doğru," diye kabul ediyorum.

Gerekmiyorsa çok fazla dalga yaratmak istemiyorum. Ayrıca, Dario insanların yapabildiklerini öğrenirlerse pek de mutlu olmayacaklarını söylerken gerçekten iyi bir noktaya parmak basmıştı.

"Babanla bağlantılı olarak Amato ailesinin geçmişi hakkında ne biliyorsun?" Ayağa kalkarak sordum.

"Yakındılar ama çok yakın değillerdi. Onları bir tehdit olarak gördüğünü hiç sanmıyorum." Savaş cevap veriyor.

"Rochelle'i bulmalarına yardım ettikleri için at gözlüğü takmış olabilir mi?" "Bu da bir olasılık." War başını sallıyor, kendi kendine biraz daha düşünüyor.

"Amato ailesi uzun yıllardır durgun. Eğer evlendilerse..." Ronan alçak sesle ıslık çalıyor. Onun akli benimkinin gittiği yere gitmişti.

"Uzun vadeli oynuyorlar," diye ekliyorum, War'ın kaşlarının çatılmasına neden olarak. "Şimdi bana Amato ailesinin Lombardi ailesine ne kadar yakın olduğunu söyle." Aklımda zaten birkaç teori var ama doğru yolda ilerleyip ilerlemediğimi görmek için biraz daha bilgiye ihtiyacım var. Yaptığım araştırma miktarını sınırlandırmaya çalışacaksam, bilinen tüm ayrıntılar bunun için kilit önem taşıyor.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Onları hiç düşünmüyorum çünkü o aile artık yok." Lombardi ismi bir bütün olarak ölmüş olabilir. Geriye kalan herkes dağılmış durumda.

"Ve kimse Tullio'nun Rochelle'i kimin kaçırdığını nasıl bildiğini merak etmedi mi?" Benim de ilk aklıma gelen buydu ve ortalık durulup da karısı sağ salim evine döndüğünde Dario'nun bu konuya geri dönmediğini düşünemiyorum.

"Lombardi ailesi yok olduğunda Amato ailesi için bir kazanç yoktu."

"Ama vardı." War'ın masasına doğru yürüyorum. "Tullio'nun Dario'ya borcu ve iyiliği var."

"Bingo," diye ekliyor Ronan tekrar telefonuna bakmadan önce.

"Bir an önce Sal'i araştırmaya başla. Eğer bir tür uzun oyun oynuyorlarsa, nihai hedeflerinin ne olduğunu bilmemiz gerekir. Görünüşe göre Cosima'yla evlenmek kapıdan içeri adım atmak içindi." Bu söz üzerine bir hırıltı çıkardım. "Cosima'nın artık bir seçenek olmadığını anlarılarsa, başka bir hamle yapabilirler." War, Amato ailesinin planladığı her şeye hazır olduğumuzdan emin olmak istiyor.

Sal'in Cosima'dan vazgeçtiğini düşünemiyorum. Bu bana pek mantıklı gelmiyor ama önyargılı olabilirim.

"Çaresiz insanlar çaresiz şeyler yapar," diye mırıldanıyor Ronan. Telefonunu alıp kontrol etmemek için kendimle savaşıyorum. Neye dalmış böyle?

"Bunu birlikte yapıyoruz," diye hatırlatıyor Savaş bana. Başımı sallayarak onaylıyorum. "Pekâlâ o zaman, karıma yatakta kahvaltı götüreceğim ve umarım bir şey yemez." Cosima'nın hamile olduğunu hâlâ kimseye söylememiştik.

Savaş ofisinden çıkıyor ve Ronan'la beni yalnız bırakıyor. Ayaklarını koyduğu masaya vuruyorum.

"Konuşmamız gerek." Ronan homurdanarak cevap veriyor. "Bir dakika telefonuna bakayım." Sonunda yukarı bakıyor.

"Hayır."

"Hayır mı?" Bunu beklemiyordum. Telefonlarımızı kontrol etmek benim için anormal bir şey değil.

"Hayır."

"Ne bulacağını zaten biliyorsun." Ronan omuz silkti.

İnsanlar genellikle Ronan'ı küçümser. Kafası kalın değildir; sadece ihtiyaç hissetmedikçe konuşmaz. Konuşan ve odaya hâkim olan siz olduğunuzda, ya da siz öyle sandığınızda, sessiz olanlar genellikle daha kontrollü olanlardır.

Onlar hakkında bir bok bilmezsiniz çünkü hiçbir şey söylememişlerdir. Tüm bunlar olurken siz ağzınızı açıp birçok şeyi ele verirsiniz.

"O kızı hafife alma." Ronan'ın teknoloji meraklısı olmadığı tek şey. "Hiç o l m a d ı m ." Ağzında bir gülümseme beliriyor. Onu izliyorum. Can Ronan Marks'ı idare mi ediyor?

Marks'ın arkasında hükümetin eli olan bir işleyicisi var ve onu çoğunlukla takip edemiyor. Buna rağmen Ronan, teknolojiye fazla güvenmeden bireylerin yerini tespit etme becerisine sahip. Her şeyi uygulamalı bir yaklaşımla ele alıyor. Ronan kaba kuvvetten ibarettir ve bu da küçümsenmemelidir.

"Pekâlâ." Söyleyebileceğim hiçbir şeyin fikrini değiştirmeyeceğini bilerek iç çekiyorum.

Birinin onu gözetleme olasılığını kabul etmesi zaten garip. Şu anda bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Hayatımda, adamın telefonunu şu anda kullandığı kadar çok kullandığını hiç görmedim. Geçmişte

yanına almaz ya da arabada bırakırdı. Marks ortaya çıktığından beri bunların hepsi değışti.

"Pekala, eğer bana ihtiyacın varsa" -telefonuna doğru başımı salladım-
"temizleyebilirim." "Telefonuma dokunma." Savunmaya geçti, ayağa kalktı.
Telefonumu tutuyorum.

Ellerimi kaldırıp geri çekildiğimi belli ettim.

"Tamam, ama onu uyarmıştım."

"Sen ne?" Başımı eğip telefonunu arka cebine sokuyor.

Pek mutlu görünmüyor diyelim. "Onu ne hakkında uyardım?"

"Eğer o çizgiyi aşarsa, benim de aşmak zorunda kalacağım konusunda."
Ronan bana doğru bir adım attı.

"Bu ne demek şimdi?" Ses tonundaki saldırganlık imasını kaçırmak mümkün değil.

"Dürüst olmak gerekirse," diye kahkaha atıyorum, "artık bilmiyorum. Onu sana ifşa edecektim ve muhtemelen seni onun peşinden gönderecektim."

"Onu takip etmiyor olsan iyi edersin," diye uyarıyor.

Kahretsin, bu çok ilginç. Ronan'ın ailesi dışında hiç kimse hakkında böyle davrandığını görmemiştim.

"Bir gün benden bunu yapmamı istediğinde bunu hatırlayacağım." İleride benden bunu istemesi gerekebileceğini düşünerek yumuşamasını bekliyorum.

"Küçük tilkiyi nasıl oyuna getireceğimi biliyorum."

"Öyle diyorsan öyledir." Kıkırdıyorum. "Benim de izini sürmem gereken şeyler var."

Sal ve Amato ailesi şu anda listemin en başında yer alıyor. Karımla birlikte hayatımıza tam anlamıyla başlamamızın önünde duran tek şey onlar.

Zaten bunu yapmak için yeterince bekledik. Dediğim gibi, Sal yürüyen bir ölü.

Bir şeylerin peşindeyse umurumda bile değil. Dün gece kaderini belirledi. Tek yapmam gereken bunu olabildiğince temiz yapmak.

Ama sadece karım istediği için.

Chapter Twenty-Five

COSIMA

"Y "Pembe renge olan aşkını bambaşka bir boyuta taşıyorsun." Tova güler. "Teşekkür ederim," diyorum. Pembe her seviyeye götürülmelidir. Eğer bir seviye varsa, üzerinde pembe olmalı.

Pembe tarih boyunca her zaman kadınsı bir renk olarak görülmedi, ama eğer onu çaldıysak, öyle olsun. Yine de erkeklerin dünyasına daha fazlasını geri getirmeye karşı değilim. Şu anda düşündüğüm tek erkek kendi erkeğim ve onun odasında da biraz pembeye ihtiyaç var. Bir milyon bilgisayar ekranının ışıltısı dışında tüm renkler karanlık.

"Bu pembe bir kedi balonu heykeli mi? Ben onları sadece köpek formunda görmüştüm." Tova heykeli Z'nin masasının köşesinden aldı. "Bayıldım buna."

"Bir saniye bekle." Uzak duvara dizdiğim kutuları tarayıp doğru olanı bulmaya çalışıyorum. "İşte!" Kutuya doğru koşuyorum, açıp bir tane daha çıkarıyorum. "Bunu alabilirsin." Tova'ya uzatıyorum. Sıradaki kutulara bakıyor.

"Orada daha kaç tane var?"

"Bir tane daha olabilir," diye itiraf ediyorum. İndirimdeydiler, bu da pek yardımcı olmadı aslında.

"Sen delisin." Tova daha sert gülüyor. "Hâlâ Z'yi dürtüyor musun? Siz ikiniz birlikte olduğunuzdan beri, bunun azalacağını düşünmüştüm."

"Bu hiç bitmeyecek." Şakalaşmamız eğlencenin yarısı. Sanırım bu bizim ön sevişmemiz, ama her şey sekse götürüyor, bu yüzden yüzde yüz emin olamıyorum. "Bekle, bunun Z'yi dürtmek için olduğunu mu düşünüyorsun?" Odasına bir göz attım.

Amerika'ya döneli birkaç hafta oldu. Sal ve Amato ailesi olayının ne olduğundan emin değilim ama hâlâ devam ediyor olmalı çünkü ev hapsindeyim. İlk hafta fena değildi ama artık çıldırmaya başladım. Güvende olduğumu bilmek Z'nin içini rahatlatıyor, biliyorum. Özellikle de Tova ve Marks'la alışveriş gezisinde olanlardan sonra. Eminim aklında hâlâ tazedir, bu yüzden ekstra önlemler aldığı için onu suçlayamam. Benim için berbat olsa da.

"Masasında çok fazla pembe var," diye dikkat çekiyor.

"Gününü aydınlatmak için. Karanlık ağa renk katmaya çalışıyorum."

"Ve bir maskot?" Pembe kedi heykelini kaldırıyor.

"Mascot," diye düzeltiyorum ve onu yine güldürüyorum. Tova'nın benimle birlikte evde olması, eve tıklınmayla çok daha katlanılabilir hale getirdi.

Burayı ne kadar sevsem de, büyüdüğüm ev birkaç aileden daha fazlasını sığdırabilir. Z ile birlikte kendi evime sahip olmaya hazırım. O alanı birlikte yaratmaya.

"Marks'tan bir süredir haber alamıyorum. Ya sen?" Tova soruyor.

"Hayır," diyorum hayal kırıklığımı gizleyemeyerek. "Ben, ah-" Duraklıyorum, kız kurallarını çiğneyip çiğnemediğimden emin değilim ama Tova bir kız ve Marks'la ilk o arkadaşı, belki de ona söylememde bir sakınca yoktur.

"Ne var? Yine benden bir şey mi saklıyorsun?" Tova'nın dudakları aralanıyor, gözleri hüznle doluyor. Bildiklerimi ondan saklamamın imkânı yok. Zaten Marks'la birlikte İtalya'ya kaçmıştım, biliyorum ki bu Tova'nın duygularını incitti. Kendini dışlanmış hissetti ve tekrar böyle hissetmesini istemiyorum.

"Üzülme! Sana anlatacağım." Ağzı bir çizgi oluşturdu. "Anlatacağım, kahretsin. Yüzündeki o ifadeyi silmek için Taco Bell şişisiyle bir ayıyla dövüşürüm."

Homurdanıyor, o hayal kırıklığına uğramış, üzgün ifade kayboluyor.

"Daha çok bir anlık bir şeydi ve şu ana kadar aklımdan çıkmış çünkü hâlâ çok uçarı davranıyor."

"Öyle mi?" Tova'nın kaşları kalktı.

"O ve Z arasında geçti ve Z onun neyin peşinde olduğu hakkında bir sır biliyordu."

"Oh, demek o da sır saklıyor!" Tova ellerini havaya kaldırıyor. Şimdi kaşlarımı kaldırma sırası bende. Bu adamların bizim kurcalamadığımız bir sürü sırrı var. "Evet, tamam. Bunu görmezden gelebiliriz. Şimdilik."

"Z de aynı şeyi söyledi. Sır her neyse, belki de ailemizin etrafındadır; bilmiyorum." Nefesimi tuttum çünkü,

Evet, anlamıyorum.

"Gerçekten mi?" Burnu kırışıyor ve eminim benimki de aynı şeyi yapıyor. "Ope!" Parmaklarımı şıklattım. "Ayrıca sapık da olabilir."

Daha fazlasını hatırlayıp hatırlayamayacağımı düşünmeye çalışıyorum. O sırada hâlâ Z'nin ortaya çıkışına takılıp kalmıştım; zihnim o gün o kadar çok düşünceyle yarışıyordu ki. "Ama Z ona şimdilik çenesini kapalı tutacağını söyledi. Ben sormadığım sürece. Ama benim bilmemi istemediği ya da bu konuda utandığı çok açıktı."

"Utanmak mı? İşaretler mi?"

"İyi bir nokta." Onu utandıran bir şey var mı? Aslında bu onun süper güçlerinden biri. İkimiz de orada durup bunu düşünüyoruz.

"Bekle, kıllı kalçalar aklıma geliyor." Tova'ya bakıyorum çünkü şu anda söyleyebileceği onca şey arasında bunun geleceğini tahmin etmemiştim.

"Kıllı kalçalar mı?" Onu doğru duyduğumu teyit etmek için sözlerini tekrarlıyorum. Tova başını sallıyor. "Yani, kalçalar güzeldir, beni yanlış anlama. Kıllı ya da değil, kabul ediyorum. Z'ninkiler de fena değil, ama kıcı, işte orada. Bagajında bir şeyler var. Tutunmak için iyi."

"Kalçalarımın nesi var?" Arkamı döndüğümde Z'nin kapıda durduğunu görüyorum, kolları kutularla dolu.

"Onlar benim mi?"

"Buralarda alışveriş bağımlılığı olan başka biri var mı?"

Şef Marcello'nun var ama bunu kendime saklıyorum. Onu ifşa etmeyeceğim. Hiçbir şekilde onun kötü tarafında olmak istemem. Onun ev yapımı Pop-Tart'larına bayılıyorum ve kahvaltı ayrıcalığını kaybetmeyeceğim.

"Bu bir bağımlılık değil." Nefes nefese kaldım. "Bize bir yuva yapıyorum." Kollarımı odanın içinde gezdiriyorum. "O paranın bir kısmını da harcamam gerekiyor. Benim harcayabileceğimden daha hızlı bir şekilde yeniden ortaya çıkıyor."

Z bana bir kart verdi ve bunun ortak hesabımız için olduğunu söyledi. Bakiyedeki sıfırların sayısı çılgıncaydı. Karısı olarak birazını harcamam gerektiğini düşündüm, bilirsiniz, ona yardım etmek için. Bir erkeğe ihtiyaç duyulduğunu hissettirmelisin. Değil mi? Bilmiyorum. Aklıma yattı ve şu anda yapacak başka bir şeyim yok. Mesele şu ki, ne kadar harcarsam harcayayım, yeniden ortaya çıkıyor. Bu sihir, gerçekten.

"Eğer bu seni mutlu edecekse, canım," diye kıkırdıyor Z, kutularımı odanın diğer tarafına götürüp güzelce istifliyor. Hatta birkaç tanesini düzeltirken bana da o güzel poposunu gösteriyor.

Evet, ben biraz dağınığım ama o çok düzenli. Z benim dağınıklıktan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Hey, o beni sevmeyi seçti ve tüm dağınıklığım bunun bir parçası.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Z bana ve Tova'ya doğru adım atarken soruyor. Bu adamın yürüyüşü neden bana seksi geliyor ki? Eğilip ağzıma bir öpücük konduruyor.

"Ahem." Tova boğazını temizleyerek bizi gerçekliğe geri döndürüyor. Bir şeyin ortasında olduğumuzu unutmuş olabilirim.

"İkimiz de Marks için endişelendiğimizi söylüyorduk. Son zamanlarda ondan pek haber alamadık." Tova çok iyi. Kocamdan bilgi almak için hiç vakit kaybetmiyor.

"Eminim iyidir. Marks'tan bahsediyoruz; daha önce de böyle uçarı değildi. Muhtemelen bir işi falan vardır." Z, Tova'yı yatıştırmaya çalışıyor. Z'ye sorarsam bana gerçeği söyleyeceğini bildiğimden ve onu bu duruma sokmak istemediğimden çenemi kapalı tutuyorum. Her ne kadar haber almak istesem de.

"Belki." Tova konuyu saptırdığını biliyor. "Ama bence başka bir şeyler dönüyor. O benim en iyi arkadaşım ve ne olursa olsun bu işin aslını öğreneceğim."

"Hey! Neyim ben, burada küçük patates mi?" Ben araya giriyorum. "Sen benim ailemsin. Kız kardeşimsin." Tova gözlerini deviriyor.

"War sana ofisinde olduğunu söylememi istedi." Z, bunun Marks'la ilgili bu soru dizisini sona erdireceğini bilerek Tova'ya yöneltiyor.

"Bu bana kibarca gitmemi söyleme şeklin mi?" Tova ona meydan okur. Hatta ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyor. Ki bu konuda giderek daha iyi oluyor. "Evet," diyor Z ona.

"Hey." Göğsüne bir şaplak atıyorum, elimin arkası acıyor. Bilgisayar başında o kadar zaman geçirip de nasıl hâlâ sert bir vücuda sahip olabiliyor?

"Seninle konuşmaya ihtiyacı var." Z elimi tutup arkasından öpüyor.

"Pekâlâ." Tova perçemlerini yüzünden uzaklaştırıyor. "Görüşürüz," diyor. kapılardan kaybolmadan önce.

"Yani." Topuklarımın üzerinde zıplıyorum. "Ne düşünüyorsun?" Masasını işaret ederek soruyorum.

"Şirin." Başını sallıyor.

"Gerçekten mi? Pembeyi beğendin mi?"

"Bebeğim, bütün odayı pembeye boyayabilirsin. U m u r u m d a değil. Eğer seni mutlu edecekse."

"Biliyorum." Ellerimi göğsünün önünden boynuna doğru kaydırıyorum.

"İyi misin?"

"Evet." Gerçekten ne hakkında şikâyet edebilirim ki? "Sıkıldın mı?"

"Biraz. Şu anki hedefim senin tüm parayı harcamak ama onu bile yapamıyorum." Dramatik bir şekilde iç çekiyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

"Sadece yenilemeye devam edeceğimi biliyorsun."

"Oh." Öfkelenim. "Peki, şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye soruyorum. "Yani, senin dışında. Bunu ancak bu kadar yapabilirim. Vajina ancak bu kadarını kaldırabilir."

"Bu yüzden ağzın var." Kahkahayı patlattım. Z beni kaldırıp kendi etrafında döndürdü. "Bu gece seni dışarı çıkaracağım." Dönmeyi bırakıp beni tekrar ayağa kaldırdı.

"Gerçekten mi?!" Birkaç saatliğine bile olsa buradan çıkmak için can atıyorum. Bunu saklamaya çalışıyordum, muhtemelen pek iyi değil, ama Z'nin Amato ailesiyle ilgili her ne yapıyorsa elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum.

"Şu kutulardan birinde elbise var mı?"

"Elbise mi?" Ona şakacı bir gülümseme verdim. "Eminim bundan çok daha fazlasını bulabilirim. Ne kadar zamanımız var?" Çünkü kocama tam bir moda şovu yapmak üzereyim.

"Senin için her zaman dünya kadar zamanım var." Boynumun arkasını kavıyor ve eğilip beni öpüyor. Ağzının içine doğru inliyorum, her türlü şovu unutup tüm kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Ne de olsa bu, kocamın bende en sevdiği görünüm.

Chapter Twenty-Six

Z

"I Seni çok seviyorum." Cosima, elbisesine uyması için takım elbisemin ceketinin içine koyduğu pembe mendili düzeltirken mutlu bir şekilde iç geçiriyor. Burada olduğumuzu bildiğinden beri ruh halinin ne kadar değiştiğini görebiliyorum.

dışarı çıkıyordum. Son birkaç saatimi onunla sevişerek, benim için hazırladığı moda şovunun tadını çıkararak ve hazırlanmasını izleyerek geçirdim.

Açıkçası eve tıklıp kalmaktan daha çok şikâyet edeceğini düşünmüştüm ama memnuniyetsizliğini bana belli etmedi ki bunu takdir ediyorum. Amato ailesinin nedenlerini anlamanın ne kadar önemli olduğunu biliyor.

"Birazcık pembe için mi?" Başımı sallıyorum. "Şimdiye kadar çıtayı yere koymadım, değil mi?" Ona takılıyorum.

Ona da söylediğim gibi, neyin pembe olup olmadığı umurumda değil. Ben rahat etmek ve bir arada olmak için giyinirim. Eşleşmemizi istiyorsa, öyle olsun. Eğer bu onun yüzüne neşe getiriyorsa, benim için önemli olan tek şey bu. Sürekli olarak diğer insanlar için bunu yapmaya çalışıyor. Cosima, ruh halini düzeltecekse çoğu kişinin utanç verici bulacağı şeyleri yapmakta hızlıdır. Ben de onun için bunu yapabilmek istiyorum.

"Sadece pembe değil. Hepiniz pembesiniz." Mendili okşuyor. "Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Bir akşam yemeği partisi."

Cosima'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ne tür bir akşam yemeği partisi?"

"Birkaç aile orada olacak. Bazıları şehir dışından." Cosima'nın parlak dudakları birkaç şeyi bir araya getirirken mükemmel bir O harfi oluşturuyor.

"Bir şeyler mi oluyor?"

"Bir şeyler oluyor," diye onaylıyorum. "Son partiden sonra Sal'den özür dilemek için bir parti."

"Doğru." Bir kahkaha attı.

"Herkes evliliğimizden de bahsedeceğiz."

Bir taşla iki kuş. Bu akşam için ve planlarım için gerçekten uygun.

"Her ne oluyorsa alkışları duyabilir miyim?" Cosima geri adım atıyor, benim için bir dönüş yapıyor. Elbisesinin alt kısmı dışarı taşıyor. Bana tatlı bir ikramı anımsatıyor ve gecenin sonunda benim tatlım olacağını biliyorum.

"Israr ediyorum." Cosima altın bir şişe alıyor ve sisin içinden geçmeden önce sıkıyor. Bal gibi bir kokusu var. Hızla son rötuşlarını yapıyor. Elini tutup ona aldığım losyonu sürmesine yardım ediyorum. Cosima'nın cildi her zaman ipeksi bir yumuşaklıkta oluyor, bana gül yapraklarını hatırlatıyor. "Şimdi gel de o güzel küçük elbiseni ters çevirip seni o topuklularla becermeyeyim." Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Bu gece hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

"Eğer istersen."

"Hayır!" Söylemek için acele ediyor. "Sürprizleri severim. Herkes gibi ben de şok olmak istiyorum."

Şok olacaklar. Sal'in Cosima'ya göz koyduğunu fark ettiğim andan beri bu planı hazırlıyordum. Tek sorunum bu değildi. Dario'nun, insanlar yapabildiklerimi öğrenirse hedef tahtasına oturtulacağım konusunda söyledikleri üzerinde çok düşünmüştüm.

Hükümetle olan işimden bahsetmiyorum bile. Asla vazgeçmeyeceğimi. Bu bağlantı cebimde olmaması için çok iyi. Sayısız faydası var. Merdivenlerin dibine vardığımızda, War ve Tova'nın çoktan toplanmış olduğu evin önüne doğru ilerliyoruz. War benimle göz göze geldi, Her şeyin yerli yerinde olduğunu anlaması için sertçe başımı sallıyorum.

Planım konusunda biraz tereddütlüydü ama ben planımı anlattıkça o da anladı. Bu sadece Cosima'yla ilgili değil; War'ın da istediğini bildiğim daha büyük bir resimle ilgili.

Cosima, Tova'yı görünce heyecanla, "Demek sen de geliyorsun," dedi.

"War bana akşam yemeği ve gösteri olduğunu söyledi." Tova'nın heyecanı Cosima'ninkiyile eşleşiyor. Kardeşime bir bakış atıyorum ama o sadece omuz silkiyor. Adamın bugünlerde gerçekten şakaları var. Sanırım haksız da değil.

Cosima dramatik bir şekilde, "Gösteri mi dedin?" diye karşılık veriyor. "İyi bir gösteriye bayılırım."

"Bekle, bu düşündüğüm gibi bir gösteri değil, değil mi?" Tova hepimize şöyle bir bakıyor ve sonunda muhtemelen bir tiyatro gösterisine gitmediğimizi anlıyor.

Cosima ona "Sürprizi mahvetme," diyor.

"Tamam, şimdi kafam karıştı."

"Merak etme, küçük fare." Savaş onu evden dışarı çıkarıyor. Biz de arkasından gidiyoruz ama ayrı bir arabaya biniyoruz. Cosima'nın içeri girmesi için arka kapıyı açık tutuyorum.

"Bizimle gelmemize izin veriyorsan bu çok çılgınca olamaz," diyor Cosima, araba yolundan aşağı inip kapılardan çıkıp şehre doğru ilerlerken.

"Herkesin orada olması en iyisi."

Anlayışla başını sallıyor. "Her şeyi hallettiğine inanıyorum." Elini kalçama koyuyor. Kaldırıp öpüyorum.

"O zaman soru sormak yok. Sürprizi mahvetmek istemiyorum." Cosima, planı tamamen uygulamaya koymaya başladığımda beni izliyor. Domino taşları birbiri ardına dizilecek. Karım dışında iyi hazırlanmış bir plandan daha çok sevdiğim başka bir şey yok.

Hiç soru sormuyor. Cosima benim şakacılığım ve alaycılığım alışkındır ama işlerin ne zaman ciddileşeceğini de bilir. Her zaman onun için en iyi olanı yapacağıma güveniyor. Ne pahasına olursa olsun onu koruyacağıma. Bu bile benim için çok tatmin edici.

Karım bu hayatın içine doğdu ve kendi düğmesini çevirebiliyor. Kızlarla çıktığı alışveriş gezisinde tehlikeye atılmasından ne kadar nefret etsem de, o orospu çocuğunu bıçakladığı için gurur duyuyorum. Bu, Cosima'nın yeri geldiğinde kendi başının çaresine bakabileceğini hatırlattı.

Karımın sahip olduğu pek çok yetenekten biri de yüzünde bir gülümsemeyle kan akıtırken hala tatlı ve neşeli kalabilmesidir. Bunun olacağını gerçekten göremezsiniz.

"Sadece kendi başımın çaresine bakabileceğimi bil. Sürpriz her neyse ona odaklanmalısın." Karımın elbisesinin eteklerine uzanışını izliyorum, elbisesini gizlice uyluğunun ortasına kadar çekiyor ve bana jartiyer giydiğini gösteriyor. Bir tanesinin üst kısmına küçük bir bıçak sıkıştırılmış. Bu kadına bayılıyorum.

"Hem göz kamaştırıcı hem de tehlikeli. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Bu beni gülümsetti. Eğilip jartiyerin üst kısmını okşarken ağzına bir öpücük konduruyorum.

"Gerçekten yaptın. Bu gece eve gittiğimizde sana ne kadar şanslı olduğunu göstereceğim." Öpücüğü kesip elbisesini tekrar aşağı çekiyor. "Ama şimdilik, işlerini halletmen gerekiyor."

Çok geçmeden araba herkesin bizimle buluşacağı mekâna yanaşıyor. Eğilip Cosima'nın ağzını son bir kez daha alıyorum. Duygusal bir şeyler söyleme zahmetine girmiyorum çünkü bu gece çok şey tehlikede olsa da diğer taraftan çıkacağımıza hiç şüphem yok.

"Hazır mısın?" Öpüşmeyi keserek soruyorum.

"Gösteri zamanı," diyor Cosima dramatik bir şekilde. Arabadan iniyorum ve elimi tutması için ona uzatıyorum. Dışarıda park etmiş, sürücüleri bekleyen araçlardan çoğunun geldiğini anlayabiliyorum. Gökyüzünde şimşekler çakıyor. "Fırtına geliyor." Ne kadar da uygun. Yanımda eğilip beni dikizliyor.

Cosima bana arsız bir gülümseme veriyor. "Yağmurda dans etmeye bayılırım." Sonsuza kadar karımla dans edeceğim.

Chapter Twenty-Seven

COSIMA

T Eski İtalyan restoranına girdiğimizde zaten bir gerginlik vardı. Ortam beni doğruca İtalya'ya götürüyor. Buraya daha önce hiç gelmediğime şaşıırıyorum. Burası çok güzel bir yer.

"Nasıl oldu da buraya daha önce hiç gelmedik?" Z'ye soruyorum. "Yıllardır kapalı."

"Oh." Masaların üzerinde taze çarşaf lar var. Sadece bir avuç dolusu var. Mekânı boşaltıp özel akşam yemeğı için açmış olabileceklerini düşündüm. "Yani burada öylece duruyor muydu?" İsrâf gibi görünüyor.

"Evet, baban kapattı." Z'ye nedenini sorma fırsatım olmadı. Kimmy beni karşılamaya geliyor. Cornaro ailesinin reisinin ikinci ve çok daha genç karısı. Onun arkadaşlığından her zaman keyif almışımıdır. Bu yaşam tarzında kimin samimi olup olmadığını ayırt etmek zor olabiliyor.

"Sana bir içki getireyim," diyor Z, omzumu öperek. Tova'ya Kimmy'yle tanıştırması için el sallarken başımı sallıyorum. Cornaro'lar onun düğününe gelmemişlerdi. Gelseler bile muhtemelen onunla tanışamayacaklardı çünkü kardeşim War o gece ona karşı aşırı korumacı davranıyordu. Onu kendisine karşı kullanmaya çalışacaklarını düşünerek neredeyse hiç kimseyle tanıştırmamıştı.

"Sen ve Z?" Kimmy sordu.

Hepimiz havadan sudan konuşuyoruz ama gözlerim odanın içinde geziniyor. Burada pek çok güçlü aile var. Sal ve babası kapıdan içeri girdiğinde dikkatimi çeken şey, teknik olarak alt sıralarda yer alan bir aile olmaları. Bir bakıma, onları öne çıkarıyor. Kimmy'nin kaşları bile

onları gördüğünde birlikte. Daha önce masaya hiç davet edilmemişlerdi.

"Z ve Sal birkaç hafta önce bir sorun yaşadı," diye onun yerine ben anlatıyorum.

"Ahh." Kimmy başını salladı. "Oh, bu mantıklı. Sal sana karşı bir şeyler hissediyor."

"Dürüst olalım. Soyadıma karşı bir şeyler hissediyor."

Z. ile evli olduğum için bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacak. O benim için burada; aslında, burada kalmasının nedeni ben olabilirim.

"Bu taraftan geliyor," dedi Tova nefesinin altından. Sal'ın bana doğru geldiğini çoktan fark etmiştim.

"Cosima, her zamanki gibi nefes kesicisin." Sal elimi tutup öperken inanılmaz derecede ukala. Gözleri parmağıma kilitlendi. Bu gece yüzüğümü kolyeye takmıyorum. Z taktığından beri tekrar parmağımda. "Sen evlisin." Elimi geri çekiyorum.

Z'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Evet," diye cevap veriyorum. Z odanın karşısında, War ve diğer birkaç adamın yanında duruyor. Sal yanımda olmasına rağmen yanıma gelip beni ayırmak için hiçbir hamle yapmıyor. İlginç. Z ne planladıysa ona güvenerek akışına bırakıyorum kendimi.

"Z zaman kaybetmez, değil mi?"

"Buna katıldığımdan emin değilim. Bunun için uzun yıllardır bekliyoruz." Kimsenin farklı düşünmesini istemediğim için gerçeği söylüyorum.

"Birlikte büyüdünüz. Bu-"

"Diline dikkat et," diye uyarıyorum. Sal'ın çenesi esniyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. Onunla göz temasını kesmiyorum, ben de ona bakıyorum. Büyürken ateşli bir annem vardı. Bana kendimi savunmayı öğretti. Sal gibi biri için güzel bir yüz, haddini bilmesi gereken bir kız olabilirim ama ben o eski usul kurallara göre yaşamıyorum. Çenemi kapalı tutmayacağım.

"Buraya geçen gece için bir özür gösterisi olarak davet edildim."

"O zaman belki de gidip toplamalısın. Kocam hemen şurada." Bunu ona söylüyorum ama Z'nin elinde bir içkiyle bana doğru geldiğini fark ediyorum. Sal'ın Z'yi içeri girer girmez fark ettiğinden eminim.

"Sal," diyor Z, bana bir bardak uzatırken ona doğru bakmadan. "Z," diye karşılık veriyor Sal, ayaklarının üzerinde kayarak, kabadayılığı sarsılarak. "Yemek başlamadan önce herkese merhaba diyelim," diyor Z bana.

"Elbette." Beni götürmesine izin veriyorum. "Bu gece özür dilemek için mi geldi?" Bir yudum alırken bardağımın arkasından söylüyorum. Z homurdanarak bir yanıt veriyor ve

Daha fazla sormak için zamanımız yok çünkü bizi birkaç kişi daha karşıladı. Sonra annemle babam içeri giriyor.

"Uzun zaman oldu," diyor annem, restorana şöyle bir göz gezdirerek.

"Eskiden buraya gelir miydin?" diye soruyorum.

"En sevdiğim yerlerden biriydi."

"Gerçekten mi? O zaman babam neden kapattı?"

"Buraya son gelişim pek iyi sonuçlanmadı." Annem dudaklarına dokunarak daha fazla sormamamı işaret etti. En azından şimdi değil. Bu başka zaman anlatılacak bir hikâye.

"Herkes," diye anons ediyor Savaş. "İlk yemeği servis etmeye başlayacağız."

Z beni koltuklarımıza götürüyor. Sal ve babasının masamızda olduğunu görünce biraz şaşıyorum. Ortamda yoğun bir gerginlik var ve bunu normal konuşmalarımın yumuşatmaya çalışsam mı diye düşünüyorum. Rahatsız olduklarını söyleyebilirim. Onları suçlamıyorum. Tüm ailemiz ve ikisi. Çok göze batıyorlar.

"Akşam yemeği için ilginç bir yer seçmişsiniz." Birkaç servis elemanı tepsilerle çıkarken Tullio nihayet konuşuyor. "Burayı seçmenizin bir nedeni var mı?" Önce War'a, sonra da babama bakıyor. Babam kolunu annemin sandalyesine doluyor, başparmağıyla omzunu okşuyor.

"Bu benim fikrimdi." Z bardağını kaldırıp bir yudum alıyor. Sal düğmeli gömleğinin yakasını çekiştiriyor, sanki konuşma hoşlanmadığı bir yöne gitmiş gibi bir düğmesini çözüyor.

"O gece sonunda her şey yoluna girdiği için mi?" Tullio anneme gülümsüyor. "Lombardi ailesinin neden bir eşi hedef almanın doğru olduğunu düşündüğünü asla anlayamayacağım. Dario'nun Rochelle'i onlardan aldıktan sonra hepsini öldüreceğini bilmeleri gerekirdi."

"Ama senin sayende onu bulduk," diye yanıtıyor babam.

"Bekle, bu burada mı oldu?" Kendimi durduramadan soruyorum. Evet, dilimi tutma konusunda pek iyi değilimdir. Annemin daha önce sorduğumda neden bu konuda konuşmak istemediği şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bunun babam için hassas bir konu olduğunu biliyordu.

"Akşam yemeği için buraya gelirdim. Bir an yemek yerken, bir an sonra eski bir depoda uyanıyordum." Annem sevimli bir gülümsemeyle Tullio'ya bakıyor ama ben annemi tanıyorum. Onun gözleriyle buluşmuyor. "Ama neyse ki senin yardımınla Dario'm beni bulabildi."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. Stresin yükseldiğini hissedebiliyorum. Gömleğinin bir düğmesini daha çözen ve yüzünde hafif bir ter tabakası beliren Sal da artan gerginlik belirtileri gösteriyor.

"Elbette, yardım edebildiğim için mutluyum," diyor Tullio, bir garson ilk yemeği önümüze koymaya başladığında.

"Kızlarına sahip çıkmaya çalışarak yardım etmek mi?" diyor Z. Bu bir soru değil.

"Bu sadece bir fikirdi. Bundan zarar gelmez." Tullio kayıtsızca omuz silkiyor ama hiç de öyle değil. Diğerleri de gerginliği hissediyor olmalı çünkü odanın etrafındaki konuşmalar sessizleşti, insanlar bize doğru bakıyor.

"Ne Savaş ne de ben buna izin verirdik," diyor Z ona.

"Bu noktada teknik olarak bunun babasına ve War'a bağlı olduğuna inanıyorum." Tullio kaşığı minestrone çorbasına daldırıyor.

Z elini masaya vurur ve her şeyin takırdamasına neden olur. Tullio'nun kaşığı kaseye geri bırakma sesi dışında oda sessizliğe gömülür.

"Kiminle evleneceğimi benden başka kimse seçemez." Yine kendime engel olamıyorum. Yani ben burada oturuyorum ve Amato'lar sanki benim hiçbir söz hakkım yokmuş gibi davranıyorlar. Tova patlamam karşısında gülümsemesine engel olmaya çalışıyor. "Tamam, Z'nin biraz söz hakkı olabilir." Şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

"Tatlım." Z omzumu tekrar öpüyor, insanlarla dolu bir odada bana şefkat göstermekten hiç çekinmiyor. Babam da anneme karşı hep böyleydi. Gerçekten aşık oldukları için bu tür ortamlarda sık sık öne çıkarlardı.

"Kız kardeşim haksız değil." Savaş tüm salonun duyabileceği şekilde yüksek sesle ve net konuştu. "Tullio da haksız değil." Boo, onunla aynı grupta olmak istemiyorum. "Yetki bende." Gözlerini Tullio'ya dikti. "Ve işler değişiyor." Önce Ronan'a sonra da Z'ye bakıyor. "Bu değişiklikler hoşunuza gitmeyebilir ama kardeşlerim ve ben bu şekilde ilerleyeceğiz."

"Dario." Tullio babama sesleniyor, o da başını ona doğru sallıyor. Odada mırıltılar kopuyor. Eminim çoğu kişi bu haberdan memnun değildir.

"Ya değişirsin ya da geride kalırsın," diye ekliyor Z.

"Ya da yapmamız gerekeni yaparız." Ronan ilk kez konuşuyor. Her zaman çok sessiz ama asla gözden kaçmayan kardeşim.

"Bu yüzden burada olduğumuzu düşünmemiştim." Tullio zorlamaya devam ediyor. Sal'a gelince, o da pek iyi görünmüyor. "Bize bunun onun davranışları için bir özür olacağı söylenmişti." Şişman, kısa parmağıyla Z'yi işaret ediyor.

Z, "Buraya sebepsiz yere gelmedik Tullio," diye karşılık veriyor. "Rochelle'i burada uyuşturduğun için buranın oldukça uygun olduğunu düşündüm."

"Ben öyle bir şey yapmadım!" Tullio oturduğu yerden kalkmaya başlar. Ronan ona, "Otur lan yerine," diye emreder.

"Sen yapmamış olabilirsin ama bunun olacağını biliyordun, değil mi?" Z devam eder. Vay anasını. Tullio başını kararlılıkla hayır anlamında sallıyor. "Bundan yararlandın. Aslında istediğin Rochelle değildi. Hayır, Cosima'ya sahip olabilmek için bir iyilik, bir borçtu."

"Ne?" Sal daha fazla terleyerek babasına doğru döndü. Onun nesi var böyle?

"Aptal numarası yapma, Sal. Sen biliyordun. O zamanlar değil ama yıllardır biliyordun." Z, Sal'e saçmaladığını söylüyor.

"Dario, buna inanıyor musun? Onun deli olduğunu biliyorsun. Tıpkı babası gibi." Tullio kendine bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor.

Yemin ederim, elimden gelse jartiyerimden bıçağımı çıkarıp Z hakkında böyle konuştuğu için o adamın dilini keserdim. Ama şu anda kendimi kaybedemeyeceğimi biliyorum. Riskler bu kadar yüksekken olmaz.

"Ona inanıyorum," diyor babam hiç tereddüt etmeden. "Z'nin bana gösterdiği kanıt olmasa bile." Babam takım elbisesinin cebine uzanıyor ve Tullio'ya vermek üzere kâğıtları çıkarıyor.

Tullio onları tarıyor. "Nedir bunlar?" Fısıldıyorum, belki de çok yüksek sesle. "Aralarındaki iletişim." Z, Sal ve Tullio'ya başıyla işaret ediyor.

"Bunlar sizde nasıl bulunuyor?" Sal kâğıtları babasından alıyor.

"Onları hackledim," diyor Z basitçe. "Yiyin, yemeğiniz soğuyor." Tullio çorbasına bir göz atar. "Tarihin tekerrür etmesinden mi korkuyorsun?"

Ben de kendi çorbama bakıyorum. Z, Tullio'nun yemeğine bir şey mi yaptı? Sanırım bu uygun olurdu; bunu annemize de yapmışlardı.

Tova elini ağzına götürmüş, gözlerini kocaman açmış. Gösteriden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamıyorum. Ben de henüz nasıl hissettiğimden emin değilim. Önce sonunu görmem gerek.

Chapter Twenty-Eight

Z

Tullio'nun yüzündeki renk yavaş yavaş kayboluyor. Çorba kasesini kendisinden birkaç santim uzağa itiyor.

"Bizi hacklediniz. Bilgisayar aracılığıyla mı?" Sesi şok olmuş gibi geliyor. Bu eski tüfeklerin çoğu sadece FED'in telefonlarınızı dinlediğini ya da evinizi dinlediğini sanıyor. "Bu işler böyle yapılmaz." Tullio ayağa kalkıyor ve farklı masalardaki diğer ailelerin yüzlerine bakıyor. Sanki bunu yapması bu gecenin sonucunu değiştirecekmiş gibi.

"Bu doğru mu?" diye sorar biri. "Eğer öyleyse, biz işleri böyle yapmayız."

"Z'nin dediği gibi, ya değişirsiniz ya da geride kalırsınız," diyor War onlara. "Eski yöntemler ölüyor. Oyunun kuralları gibi zaman da değişiyor."

Mırıltılar yükselmeye başlar. Tullio'nun kendine güveni artıyor. Herkesle birlikte o da başını sallıyor.

"Hiçbiriniz herhangi bir değişikliği kabul etmiyorsunuz. Son zamanlarda yaptığım her şey geri tepti," diye devam ediyor Savaş.

"Ve sadece siz mi karar veriyorsunuz?" Tullio göğsünü şişiriyor. Cosima gözlerini devirir.

"İşte böyle olacak." War'ın ses tonu uyarı doludur.

"Hepimizin buna izin vereceğini mi sanıyorsun?" Başka biri konuşuyor. Bunun iyi gitmeyeceğini biliyorduk ama sormuyoruz. Söylüyoruz.

Dario'nun haftalar önce bana söylediği, insanlar neler yapabileceğini bilirlerse başıma hedef koyacakları konusunu çok ciddiye aldım. Beni hedef gösterirse, karımı da hedef gösterir. Bunu yapamazdım. Ayrıca hayatımı onların öğrenmesinden endişe ederek yaşamayacağım.

"Bu suçlamalara tahammül etmeyeceğim ve kesinlikle burada oturup bunları kabul etmeyeceğim. Biz gidiyoruz." Tullio artık çok iyi olduğunu düşünüyor ve oğlunu geride bırakarak kapıya doğru ilerliyor.

Odanın dört bir yanındaki telefonlar çalmaya başlar. Susturulmuş olsalar bile geçersiz kılıyorlardı. Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve herkesin sırlarının telefonlarını aydınlattığını görmesini izliyorum.

"Bu da ne böyle?" "Bunu kim gönderdi?"

"Nasıl?"

Telefonlarını kontrol ederken insanlardan soru yağmuru yağıyor. Tullio bir türlü açılmayan kapıyla mücadele ediyor. Elektrikli kilit yerine oturdu.

Eğer insanların benim neler yapabileceğimi bilmesinden ve sırlarını araştırmamdan korkuyorlarsa, ben de bunu yapabilirim. Bir gün bunun yapılma ihtimalinden korkmalarına gerek kalmayacak çünkü ben zaten yaptım. Tüm sırları bende saklı. Gerektiğinde göndermem çok kolay.

"Biri şu kapıyı açsın!" Tullio kapıyı sallayarak bağıyor. "Sal!" diye bağıyor oğluna.

"Herkes otursun," diye emrediyor Savaş. Tullio'nun yüzü giderek kızarıyor ama masaya doğru ilerliyor, dikkati benim üzerimde.

"Evet, Tullio. Çorbanız soğuyor," diyorum kolumu karımın sandalyesinin arkasına atarak.

"Onu zehirledin." Silahını çıkarıp bana doğrulttuğu sırada kaseye bir hamle yaparak yere düşürüyor. "Ben aptal değilim."

Cosima geriliyor, ben de onu yatıştırmak için başparmağımla çıplak omzunu okşuyorum. Bütün oda geriliyor. War eliyle kimsenin silahını çekmemesi için bir işaret yapıyor.

"Aptal olmayabilirsin ama benden daha zeki de değilsin," diyorum ona. "Çorbanı ben zehirlemedim. Sana söylediğim gibi. Zaman değişti. Yemeğini zehirlemeyeceğim." Bunun neresi eğlenceli? Bakışlarımı Sal'e çevirdim.

"Neyin var senin?" Tullio oğluna bakıyor ama sadece bir anlığına; silahı hâlâ bana doğrultmuş durumda ama eli aşağı inmeye başlıyor. Silah çok ağır.

"Karıma bir daha dokunursa, yürüyen ölü bir adam olacağı konusunda onu uyardım," diye hatırlatıyorum.

"Ne-" Sal öksürüyor. "Bana ne yaptın?" "Karımı öptüğünde bunu kendine yaptın."

"Neden böyle söylüyorsun?" Cosima huffs. "Sadece elimdi ve sildim." Peçetesini eline alıp elinin tersini ovuşturuyor.

"Nasıl?" Sal kelimeyi soluk soluğa söylüyor.

"Sırlarını biliyorum. Dijital çağa hoş geldiniz. Tıbbi kayıtlarınız bile parmaklarımin ucunda." Sal'ın gözleri daha fazla öksürmeye başlamadan önce büyür.

"Beni zehirledin," demeyi başarır.

"Sen kendini zehirledin." Ağzını ona dayayan kişi Sal'dı. "Seni uyarmıştım." Cık cık diye bir ses çıkardım. Buraya gelip bana saygısızlık edeceğini sandı ama şaka ona göre.

"Ne yaptın sen? Biri ambulans çağırsın!" Tullio bağılıyor. "Yoksa onu vururum." Alçalmış olan silahı birkaç santim daha yukarı kaldırıyor ama bu uzun sürmüyor. Silah elinden kayarak masaya çarpıyor. Sandalyesine geri düşmeden önce bir adım geriye tökezler.

Cosima elini kaldırıp arkasını kokluyor. "Kabuklu deniz ürünleri," diye onu rahatlatıyorum. Ona asla zarar verecek bir şey sürmedim.

"Gerçekten mi? Güzel kokuyor." Onaylarcasına başını sallıyor. Sal sandalyesinden düşerek yana doğru yığılıyor.

"Biri yardım etsin," diye soluk soluğa bağılıyor Tullio. "Yardım edin." Gözlerini kırptırıyor, silahını masadan alıp haznesini kontrol ederken ve karıma vermeden önce emniyetini tekrar açarken beni izliyor.

"Ah, yapmamalıydın." Kirpiklerini şakacı bir şekilde bana doğru savuruyor. Cosima gerçekten de bir kraliçe olmak için yaratılmıştı.

"Bana ne yaptın?" Tullios soruyor.

"Evet, sen ne yaptın?" Cosima'nın gözleri sanki kendisi de öğrenmek istiyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyor.

"İnsülin pompasını," diyorum ona. Birkaç kişinin nefes nefese kaldığını duyuyorum. Tullio tişörtünü yırtarak ona ulaşmaya çalışıyor ama artık çok geç. Bu görevi tek başıma tamamlayamazdım. Eczane teknisyeninin biraz yönlendirmesi gerekti ama tetiklendiğinden emin oldum. Fentanil şimdi vücuduna pompalanıyor. Tullio, Sal'in yanındaki sandalyeden düşmeden önce gözlerini devirdi.

Herkes sessizlik içinde oturuyor, tüm gözler masamızda. Telefonumu çıkardım ve birkaç kişinin gerilmesine neden oldum. Kapıları açmak için düğmeye basıyorum. Kilitlerin açılma sesi hareketsiz odada yüksek sesle duyuluyor.

"Z'nin bunu ne kadar kolay yaptığını gördün mü?" diyor War sandalyesinden kalkarak. Ses tonu düz ve inatçı. "Bu bir tehdit değil. Bu bir uyarı. Sırlarınız

güvende," diyor onlara. "Şimdilik, ama Z'yi ya da beni öldürdüğünüz için onları saklayacağınızı sanmayın." Tova'nın nefesi kesilir. Savaş eğilip başının üstünü öpüyor. "Ölürken bile seni açığa çıkarabiliriz."

War bunun odada uzun bir süre kalmasına izin verir. Sonra ellerini birbirine vurur. "Şimdi." Gülümsüyor. "Kutlamak için buradayız; karım hamile ve kız kardeşim evlendi."

"Aynen." Cosima bardağını başının üzerine kaldırır. Birkaç kişi sırtıyor.

"Hamile misin?" Rochelle nefes nefese kalır, gözleri heyecanla parlar. Cosima başını sallar.

War iki cesedin kaldırılması için eliyle işaret eder. "Bir sonraki yemeği getirsinler," der.

Cosima, "Evet, artık kimsenin çorbayı yiyeceğini sanmıyorum," der ve birkaç kişi kıs kıs gülererek odadaki gerginliğin biraz olsun azalmasına yardımcı olur.

"Akşam yemeği ve gösteri mi?" Tova War'a ters ters bakıyor, o da karşılık olarak onu öpmekle yetiniyor.

"Bu çok kötüydü." Cosima dönüp bana söylüyor. "Ve benim de bir hatıram var." Silahı havaya kaldırdı.

"Pekâlâ şimdi." Kıkırdıyorum, silahı ondan alıyorum. Dario gülümsüyor ve başını bize doğru sallıyor.

"Size her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim." Dario bunu tüm masanın duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor.

"Sanırım baban emeklilikten sıkıldı. Artık çöpçatanlık yapıyor." Rochelle başını sallıyor ama tamamen gülümsüyor.

"Ben daha çok insanları dürtüyorum. Savaş ayak sürüyordu ve bu iki-"

"Bekle, bunu sen mi planladın?" Cosima soruyor. "Peki ya Sal olayı ne olacak?" Dario tek omzunu silkiyor.

"O anlaşmayı ikinizin arasında neler olduğunu görmeden önce yapmıştım. Ama Sal yine de işe yaradı." Ses tonunda bir kendini beğenmişlik var. Bana göz kırptıyor. İşlerin gidişatından memnun olduğunu söyleme şekli.

"Peki ya şu?" Cosima masanın karşısında yine telefonuyla konuşan Ronan'ı işaret ediyor.

"Her şeyin bir zamanı var." Dario bunu bir söz gibi söylüyor. Haksız olduğunu da sanmıyorum.

Chapter Twenty-Nine

COSIMA

I Z'nin herkesin arasına karışıp onları biraz rahatlatmasını sağlıyor. Her zaman daha rahat biri gibi görünürdü ama şimdi herkes ondan çekiniyor. Yani, öyle olmalılar, ama bu daha çok diğer ailelere bir uyarı atışıydı. Bizimle uğraşıp çizgiyi aşmayın, biz de sizinle uğraşmayalım.

Sen.

Göz kamaştırıcı cazibem ve Z'nin rahatlamasıyla odanın sıcaklığının düşmesi uzun sürmüyor. War bile ekstra konuşkan oluyor. Tova'yla evlendiklerinden beri tavırlarının bu kadar değişmiş olması beni hâlâ şaşırtıyor. Bir de her zamanki gibi soğukkanlı olan Ronan var.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" Tova'ya soruyorum.

"Hayatım üzerine bahse girerim ki bu odadaki hiç kimsenin düşündüğünü düşünmüyorum." Evet, hâlâ o sahnenin etkisinde. "Akşam yemeği ve gösteri." Başını sallıyor ve sonra içinden bir kıkırdama yükseliyor. "Pekâlâ, ne düşünüyorsun?"

"Z'nin herkes hakkında tuttuğu tüm çayları okumamız gerektiğini. Eminim çok ilgi çekicidir." "Bu gece daha fazlasını kaldırabilir miyim bilmiyorum."

"Pekâlâ," diye iç geçirdim. "Belki gelecek hafta sonu. Kızlar gecesi yaparız."

"Doğru," diye bir kahkaha attı. Omzumu onunla çarpıştırıyorum.

"Şu halimize bak, iki evli karı bir de hamile kalmışız. Elbisemden bahsetmiyorum bile. Çok güzel."

"Ellerin kadar değil," diyor Tova.

Parmaklarımı açıyorum. "Bu eller ölümcül." Parmaklarımı oynatıyorum. Tüm bu olanlara hâlâ inanamıyorum. Yine de her şey çok Z'ydi. Adam

Sinsi ve hepimizin hayal edebileceğinden çok daha ileri planlar yapıyor. Bence bu gece kaçacaksanız odadaki en ölümcül şey onun elleri.

"Buradan çıkmaya hazır mısınız?" Z arkamdan yaklaşıp bir kolunu karnıma, diğerini göğsüme doluyor. Ön kolunu kavriyorum, başımı tamamen geriye atıp ona bakıyorum.

"Eğer öyleysen." Dudaklarımı yalıyorum. Bu gece önümde oynanan sahnenin tahrik edici olması gerektiğini düşünmüyorum ama Tanrı biliyor ya, bugünlerde vajinamı neyin tahrik ettiğini kontrol edemiyorum.

"Hazırdan da öte." Beni kollarının arasında döndürüyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. Bu diğer öpücüklerimizden farklıydı. Bunu açıklayamıyorum bile. Sahiplenici ama aynı zamanda özgürleştirici.

İlişkimiz söz konusu olduğunda ilk kez her şey herkese açık. Artık saklanmak zorunda değiliz. Sonunda birbirimize olan sevgimizi açıkça gösterebiliyoruz.

"Beni eve götür." Z hiç vakit kaybetmeden beni kollarına alıyor ve kapıya doğru ilerliyor. Vedalaşma zahmetine bile girmiyoruz. Beni götürürken omzunun üzerinden Warren ve Tova'ya el sallamakla yetiniyorum.

Restorandan çıktığımızda bindiğimiz arabanın bizi beklediğini görmeyi umuyorum ama görünürde yok. Bu da ne böyle?

"Arabayı çağırdın mı?" Beni ayağa kaldırmaya başlayan Z'ye soruyorum.

"Arabayı almayacağız." Kafam karıştı, görüş alanını takip ettim. İşte o zaman motosikletini gördüm. Vay anasını. Z'nin beni motosikletiyle gezdirmesini birçok kez hayal etmiştim. Aslında bunun hayalini kurmuştum.

Z elimi tutup beni ona doğru götürdü. Yardım edemedim ama uzanıp parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Heyecan damarlarımda dolaşıyor. "Küçük bir maceraya hazır mısınız?" Topuklarımda üzerinde zıplıyorum, ekstra heyecanlıyım.

"Hayır. Sonunda birlikte yaşamaya başlamaya hazırım." Z'nin muhtemelen alaycı ya da ukala bir şey söylememi beklediğini biliyorum, bu yüzden onu hayal kırıklığına uğratmıyorum. "Bunlar mahvolursa bana yeni bir elbise ve ayakkabı alacaksın."

"Gecenin sonuna kadar o elbiseyi mahvedeceğim." Koltuğun üzerinde duran kasklardan birini alıp başıma geçiriyor, sonra da giymem için deri bir palto tutuyor. Adam bu geceyi gerçekten planlamış ve planı olan bir erkekten daha seksi bir şey olamaz.

Z bacağını bisikletin üzerinden atıp oturmadan önce kaskını takıyor. Bana elini uzatıyor, binmeme yardım ediyor. Ben de ona sarılıyorum.

o şeyi ateşler ve havalanır.

Şehirde ilerlerken ona sıkıca tutunuyorum ve şaşkınlıkla aile çiftliğine doğru gitmediğini görüyorum. Bir yeraltı otoparkına girdiğinde, şehirdeki evinde olduğumuzu anlıyorum. Sanırım eğer evliyse, artık benim de evim.

İleride dev bir kapının kayarak açıldığını görüyorum ve Z hemen içeri giriyor, kapı arkamızdan kapanıyor. Yarım saniye sonra hareket etmeye başladığını hissediyorum. Bu bir araç için lanet bir asansör. Z kasık roketini kapatıyor ve kaskını çıkarıyor.

"Burayı merak ettiğini biliyorum," diyor Z, kaskımla birlikte bisikletten inmeme yardım ettikten sonra.

"Biraz." Omuz silkiyorum, ikimiz de saçmaladığımı biliyoruz. Z'nin çiftlikte kalmayıp buraya geleceğini öğrendiğimde buradan nefret etmiştim. Bana göre burası bir bekâr eviydi. Artık öyle düşünmüyorum ama yine de görmek istiyorum.

Aile çiftliğini seviyorum. Hepimiz orada büyüdük ama şehri de seviyorum.

"İstediğinizi değiştirmekte özgürsünüz ya da yeni bir yer bulabiliriz." Kapı kayarak açıldı ve doğrudan çatı katına girdik.

"Kutsal Batman." Nefesim kesildi. "Bu kesinlikle harika." Açık kat planına doğru adım atıyorum. Gözlerim doğruca yemek alanı ve mutfaka açılan oturma odasının tüm duvarını kaplayan tavandan tabana pencerelere gidiyor. Her şeyin akıp gitmesine bayılıyorum. "Bu bir balkon mu?" diye soruyorum. Eminim buradan tüm şehri görebiliyorsunuzdur.

"Onlardan biri."

"Bir tanesi!"

Gıcırđıyorum.

"Büyük bir verandası ve bahçe alanı olan bir çatı var. Orada bir havuzum da olabilir." Elimi tutuyor ve bana göstermek için yukarı çıkarıyor. Sonra beni tekrar aşağı indiriyor ve evin geri kalanını gösteriyor. Her dönüşte ya da yeni bir alanda daha da şaşıyorum.

Tüm detaylardan anladığım kadarıyla burası hiçbir şekilde bir bekâr evi değil. Buna hiç yakın değildi. Başından beri, burada bir çift olarak yaşayacağımızı düşünerek inşa etmiş. Z'nin hayatlarımızı önceden dikkatlice planlamış olması beni şaşırtmamalı.

"Ağlama." Yanaklarımı okşuyor.

"Ağlamıyorum; bazen bir kız bunalır." Burnumu çekiyorum.

"Bu iyi çünkü sana göstereceğim bir şey daha var." Sırıtişından anladığım kadarıyla her ne ise, bu büyük final. Nasıl, emin değilim, çünkü ebeveyn odasındaki dolap, özel tasarımlı, başlı başına bir stüdyo.

Kıyafetlerim için dolaplar, ayakkabılarım için teşhir alanları ve bir glam alanı. Kendimi her açıdan görebilmem için aynalarla çevrili bir sahne bile vardı!

Beni, karşısında ince ama uzun bir vurgu masası olan bir duvara götürdü. "Potansiyel olarak bir sanat eseri için kullanılabilir" dedim ve kıkırdamasına neden oldum.

"Eminim bize bir tane bulabilirsin, ama onu ikiye bölmen gerekecek." "Ne?" Gülerek soruyorum.

Z elini masanın altına koyuyor. "Parmağın buraya girecek." Beni oraya doğru yönlendiriyor ve pürüzsüz ve serin bir şey hissediyorum. "Oraya sıkıca bastır." Söylediğini yapıyorum, masa hareket etmeye başladığında geri sıçıyorum, duvarla birlikte ikiye ayrılıyor ve ortaya başka bir duvar çıkıyor. Sadece bu duvar beton ve ortasında bir ekran var.

"Burada dur." Beni yüzüm ekranın tam önünde olacak şekilde hareket ettiriyor. Ekran canlanıyor. Yüzüm ekranda beliriyor ve duvar bir kez daha hareket etmeden önce yüz hatlarımı taramasını izliyorum.

"Bu gerçekten Batman tarzı, ama bodrumda ya da bir mağarada değil."

"Karım bundan nefret ederdi. Böceklerin içeri girebileceğini düşünür."

"Ahh!" Gülüyorum çünkü haksız değil. Silahlı bir adamı yere serebilirim ama bir örümcek beni dışarı atar. Her erkek ve kadın kendi başının çaresine bakar.

Karşımdaki manzaradan o kadar etkileniyorum ki, Tova'ya özgü bir tavırla ellerimi yanaklarıma bastırıyorum.

"Dünyayı buradan mı kontrol ediyorsun?"

"Çoğunlukla senin." Ona dirsek atıyorum. Homurdanıyor, sanki onu gerçekten incitebilirmişim gibi bir gösteri yapıyor. "Gel bakalım." Eli sırtıma gidiyor ve beni dev odaya yönlendiriyor.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum. Bahsettiğim, bir komuta merkezi gibi bir alanı kaplayan dev bilgisayar ekranları değil. Ya da yatak odamdaki gibi benim tarzımda dekore edilmiş inci gibi beyaz bir masanın bulunduğu alan da değil.

Hayır, buraya yerleştirdiği masasını süslemek için son birkaç hafta içinde satın aldıklarımla aynı olan tüm küçük biblolar.

"Her şeyi internetten almışsın."

"Yaptığım her şeyi takip ediyor musun?"

"Evet." Bu beni hiç şaşırtmasa da ona gözlerimi deviriyorum. Beni kontrol etmeye çalıştığını düşünmek geçmişte beni kızdırmıştı ama şimdi bunu gerçekten seksi buluyorum.

"Hey!" Ekranlardan birini işaret ediyorum. "Bu beni takip etmek gibi bir şey mi?"

"Tabii ki." Sorum aptalcaymış gibi alay ediyor. Tamam, olabilir.

ol

ma "Beni rehin mi aldın?"

k. "Evet." Sırtışıma saklayarak başımı çeviriyorum.

"Saklanmak yok, seni t a h r i k ettiğini zaten biliyorum. Eğer sen seni takip etmediğimi öğrendi."

"Belki de." Gözlerimi tekrar devirerek onu güldürüyorum.

"Velet."

"Pislik!"

Nefesim kesilene kadar beni öpüyor.

"Burası çok fena bir yer," diyorum ona. Eli elbisemin altından kıcıma kayıyor ve onu sıkıyor. "Eminim Marks buraya bayılırdı."

"Eminim kendi düzeni vardır."

"Bilmiyorum. Seyahat ediyor."

"Onun için hareket etmek daha güvenli olabilir."

"Gerçekten mi?" Burnumu kıvırdım. "Neden? Sen gezmiyorsun ki."

"Biz gerçekten aynı şeylerle uğraşmıyoruz. İşaretler..." Sözüne kesiyor.

"Ne?"

"Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum. Bazen biraz Robin Hood gibi. Küçük mü?" "Küçük bir Robin Hood!" Çok güldüm. "Oh, bu harika." Tamamen yapabilirim

Onun böyle olduğunu görmek. İşte bu arzulanacak bir şey.

"Önemsiz kısmı kalınlaştırın, vurgulayın ve altını çizip ve insanlar sadece onlardan ya da onların altından çıkmakla kalmayıp bunu sizin yaptığınızın bilinmesine izin verdiğinizde ve aynı zamanda onları başkalarına patlattığınızda gerçekten hevesli oluyorlar."

"Tamam, şimdi o kadar da komik değil." Şimdi gerçekten düşündüğümü söylüyorum. "Birkaç gündür ondan haber alamıyorum, ondan önce de hep uçarı davranıyordu." Z'ye bakıyorum, Marks'a bir şey olduğu endişesi içimi kaplıyor.

"Tatlım, bilmek istediğin şeyi sorman ya da benim bulmam gerekiyor."

"Bana onun iyi olduğunu söyleyebilir misin? Bu beni daha iyi hissettirir."

"Pekâlâ, bir bakalım." Z bilgisayarının başına geçip sandalyesine oturdu. Ben de benimkini kaptım, ters çeviriyorum.

"Bekle, hazır değilim." Aceleyle masama geri dönüyorum. Kahretsin, gerçekten de her şeyi aldığından eminmiş. Sahte gözlüklerimi bulup taktıktan sonra aceleyle geri dönüyorum. "Tamam, şimdi hazırım."

"Mükemmel." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Rolüne uygun görünüyorsun." Başımı sallıyorum çünkü belli ki öyle. Z bilgisayarına tıklıyor. Ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok. "Buraya gel." Beni kaldırıp kucağına oturtuyor, sırtımı göğsüne yaslıyorum. "Sana sandalye almamalıydım."

"Bir şey var mı?" Birkaç saniye sonra sordum.

"Bekle." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Kaşları birbirine yapışmıştı.

"Z?" Bu ifade umurumda değil. "Şu anda

hiçbir şey bulamıyorum."

"Z?" Fısıldıyorum, midemde bir düğüm oluşuyor.

"Hiçbir şey olmayabilir. Kontrol etmeye devam etmem gerekecek ama onu bulamamak anormal değil. Şu anda karanlıkta olabilir."

"Karanlık mı?"

"Sadece tamamen gözden uzakta. Eminim eve gittiğinde ya da ortalıkta görünmemek istediğinde bunu yapıyordur. Ama onu bulacağım."

"Ding mi?" Mesaj atmaktan bahsetmediğini biliyorum.

"Onu bulmaya çalıştığımı açıkça söylüyorum ve bunu kurnazca yapmıyorum, böylece bunu bilecek. O da onunla konuşmam gerektiğini bilecek."

"Çünkü eğer sinsi olmaya çalışsaydın, bilmeyecek miydi?" "Evet, şimdilik." Başını sallıyor.

"Şimdilik mi?"

"Marks'ın potansiyeli olduğunu düşünmemek cahillik olur. "Küçüklük."

Araya giriyorum.

"Küçüklük, bir gün benden daha iyi olmamak." Dudaklarında bir sırıtişla başını sallıyor. Kucağında dönüp ona sarılıyorum.

"Birçok erkek bir kızın onları yenmesinden rahatsız olur, ama sen değil."

"Bütün dünyam senin etrafında dönüyor, Cosima. Biliyorum ve anlıyorum. Bir kadının sahip olabileceği güç. Savaşlar onlar için yaratılır ve yapılır. Ailem için hayatımı ortaya koyarım ama sana kendi hayatımı vermeden önce tüm dünyayı yakarım."

"Buna nasıl cevap verebilirim ki!" Tekrar ağlamamak için gözlerimi

kırpıştırıyorum. "Vermiyorsun. Sadece sana sahip olmama izin ver."

"Belki bunu yapabilirim." Bir omzumu silkiyorum. "Ama arada sırada iyi bir kovalamacayı severim."

"Ben de kaçmana izin veriyormuş gibi

yapmayı seviyorum." "Hey!"

"Buraya gel." Boynumun arkasını kavırıyor, sahiplenici bir tutuş. En sevdiğim türden.

"Buradayım," diyorum dudaklarına karşı. "Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Sevsen iyi olur." Alt dudağını ısıyorum.

"Dikkat et," diye uyarıyor. Kucağında kayıyorum, seksim onun sikine sürtünüyor. "Yoksa ne olur?" Dişlerimi dudağına geçirip inlemesini sağlıyorum.

"Seni tekrar tatlı yapmamı mı istiyorsun?" Başımı sallıyorum, vücudum ısınıyor. Neye ihtiyacım olduğunu her zaman nasıl biliyor? Ben bile düşünmeden önce düşünüyorum. Topuklu ayakkabılarımın ayağımdan düşmesine izin veriyorum. Z beni tutuşunu bırakıyor, kaşlarını sessiz bir meydan okumayla kaldırıyor ya da belki de daha çok bir başlangıç. "Koş."

"Ah!" Kucağından fırlayıp ölü bir koşuya çıkıyorum. Çok geçmeden arkamdan geldiğini duyuyorum. "Evet, başla," diye bağıyorum ama çok geç, her zaman ait olduğum yere, onun kollarına atılıyorum.

"Söz konusu sen olduğunda asla adil oynamam." Güzel, başka türlü süni istemezdim.

Kazanmak için oynuyoruz, bedeli ne olursa olsun.

Epilogue

Z

Yıllar Sonra....

T Bugün nihayet o gün. Bu sırrı nasıl sakladığıma dair hiçbir fikrim yok ama sakladım. En büyük oğlum bile bu haberi vermek için can atıyor ama ağzını sıkı tutuyor. Oğullarımız çoğu gün annelerini çıldırtabilir ama Ayrıca ona karşı çok korumacılar ve üzerine titriyorlar.

Bu evde herkesin Cosima'ya vurulduğunu söylemek yanlış olmaz ama ondan hoşlanmayan pek kimse de yok. Sizi bıçaklamadığı sürece insanları kendine çeken bir tarzı var. O zaman hayranı olmayabilirsiniz ama eğer isterse eminim sizi tekrar kendine çekebilir.

O dünyayı hak ediyor ve ben de bunu elde etmesi için elimden geleni yapıyorum. Cosima her zaman herkesin yüzünde bir gülümseme olmasını sağlamaya çalışır, kendi pahasına bile olsa. Bu yüzden bugün çok önemli. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladım.

"Hey, sen-" Cosima, çocukları ve beni gördüğünde sözünü kesiyor. Sekiz ile üç arasında değişen üç çocuğumuz var. Eros en büyüğümüz ve Cosima onun aşk çocuğumuz olduğunu söylüyor. Sonra Jax ve Damon var.

"Ağlamaman gerekiyor anne!" Damon, en küçüğümüz, ona doğru koşuyor. Cosima eğilip onu yüzünün her yerinden öpüyor. O bizim kucak bebeğimiz. Onu yatağımızdan çıkarmak sonsuza kadar sürdü ama karımla sevişebileceğim yeni yerler bulmak eğlenceliydi.

"Çok iyi görünüyorsunuz. Bunlar mutlu hormonal gözyaşları." Burnunu çekiyor. Partinin temasına uygun olsun diye hepsine pembe tişörtler giydirdim. Bir aydır bunu planlıyordu.

Cosima, stilin herkesin kendi başına yapması gereken bir seçim olduğunu söyleyerek çocukların istediklerini giymelerine izin veriyor, ancak çocuklara annelerinin parti temasına uyma fikrini sunduğumda, bunu yapmak istediklerinden daha fazlasını yaptılar, bu yüzden sanırım seçim yaptılar ve onu seçtiler. Onları suçladığımı söyleyemem. Ben her seferinde onu seçiyorum.

"Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun." Her geçen saniye daha da güzelleşmeyi bir şekilde başaran hamile karıma doğru yürüyorum. Bebeğinin şişliğini vurgulayan çarpıcı pembe bir elbise giymiş.

"Bana daha fazlasını anlat. Hiçbir detayı atlama." Öpmem için ağzını kaldırmadan önce gerçek Cosima tarzıyla benimle alay ediyor. Ben de mecburen.

"Siz hep öpüşmek zorunda mısınız?" En büyüğümüz inliyor.

"Evet," diye yanıtlıyoruz ikimiz de, öpüşmemizi keserek. Onu milyonlarca kez öpebilirdim ve yine de milyonlarca kez daha öpmek isterdim.

"Bence siz pembe içinde benden daha iyi görünebilirsiniz." Cosima parmaklarını Damon'ın saçlarında gezdiriyor. Onun sarı buklelerini almış.

"Asla olmaz." Jax kararlılıkla başını sallar. "Yani ben pembe giyince bu üçünden daha iyi görünüyorum ama sen de güzelsin anne."

"Fazladan bir kek alırsın." Cosima eğilip onu yanağından öpüyor.

"Artık bir tane çalmak zorunda değil," diye mırıldanıyor Eros.

"Şimdi bir tane çalacağım. Kim benimle geliyor?" Cosima, Damon'ın elini tutarak sorar.

"Gördün mü, ben ondan aldım." Jax, son bir saattir hepimizin bulunduğu oyun odasından çıkmakta olan annesine başıyla selam veriyor. Ayak altında kalmasınlar diye çocukları meşgul ediyordum.

"İnan bana, bu tavrını nereden aldığını biliyorum." Cosima omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor ve onu görünce sikim zaten olduğundan daha fazla sertleşiyor. Onu daha sonra kaçırmam gerekecek, böylece kendi kutlamamızı yapabiliriz ve ben de onun kalçalarının arasındaki tatlılığın tadına bakabilirim.

Mutfağa gittiğimizde ilk pembe dalgasını görüyorum. Her şey pembe bir harikalar diyarına dönüşmüştü. Kadın gerçekten de her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüş.

Bu hafta sonu şehirde değiliz. Gidip geliyoruz ama çiftliğin yakınlarında daha çok vakit geçiriyoruz. Teknik olarak, burası hala çiftlik. Burada çok fazla arazi var ama Cosima ikinci çocuğumuza hamile kaldığında buraya bir ev inşa ettik.

Tova'ya daha yakın olmak istedi. Çocuklarımız kuzenden çok kardeş gibiler. Bir evden diğetine gitmek için Gator ya da golf arabası kullanabileceğiniz küçük yollar bile yaptık.

Cosima ile birlikte olduğum sürece nerede yaşadığımız umurumda bile değil. Eğer bu onu mutlu ediyorsa, ben de mutluyum demektir. Eşim başkalarının ne hissettiğine çok önem verir, bu yüzden onun da her zaman iyi bakıldığından emin olurum.

"Kız olacağından nasıl bu kadar eminsin anne?" Jax ona pırıl pırıl pembe kekini uzatırken soruyor.

Sanki gerekli olan tek açıklama buymuş gibi, basitçe, "Tezahür ettiriyorum," diyor. İçten içe gülümsüyorum, hiç değişmemiş olması hoşuma gidiyor.

Tezahür ettirmenin işe yarayıp yaramadığına dair hiçbir fikrim yok, ama ne zaman onun bir şeyi *tezahür* ettirebileceğini keşfetsem, bunun gerçekleşmesini sağlamak için uygun adımları atıyorum. Ancak bu seferki o kadar kolay olmayacak. Karım bir kız bebek sahibi olmak istiyor.

Bu gerçekleşene kadar onu hamile bırakmaya devam edeceğimi söyledim ama o bunun son olacağına yemin ediyor ki bunu anlıyorum. Cosima çok becerikli bir anne ve ondan çok fazla var.

"Manyafestin?" Jax ağzında kekle soru soruyor. Cosima, Jax'in kremaya bulanmış ağzının kenarını siliyor.

"Bazen bir şeyi gerçekten çok istiyorsan, onu var etmeye çalışırsın." Kendi kekinden bir ısırık almadan önce sanki bu kadar basitmiş gibi omuzlarını silkmeden önce doğrudan bana bakıyor.

Önümde cereyan eden sahneye gülümsüyorum. Başkaları için Cosima'nın mantığı hatalı görünebilir ama ben karımı tanıyorum ve bir sonucu gerçekten ortaya koyabilecek biri varsa o da o olurdu. Birkaç küçük dürtme yapabilirim.

Jax bir kek daha almaya giderken, "İnsanlar gelmeye başlıyor," diye hatırlatıyorum onlara.

"Dur bakalım." Cosima elinden kapıyor. Bir of çekiyor; sesi annesinin sesine benziyor. Cosima keki ikiye bölüyor. "Al bakalım." Bir tarafını adama veriyor, diğerini ağzına tıkıyor. İkisi de bunu tek lokmada yapıyor ve beni güldürüyor.

"Havuz." Cosima arka avlu kapısını işaret ediyor. "Siz görene kadar bekleyin."

Bu onun için yeni bebeği kutlamak için bir parti olabilirdi, ama eğlenceli oyunlar ve aklınıza gelebilecek her şeyle oğlanları da şaşırtmak istiyordu. Bu yüzden onları oyun odasında eğlendirdim.

Jax çoktan verandaya doğru uçmaya başlamıştı bile, Damon da onu takip ediyordu. Eros başını sallıyor ama çok geride değil.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Kolumu beline dolayarak onu yanıma çekiyorum.

"Havuz suyunu pembeye boyamış olabilirim."

"Pekâlâ." Kahkahamı tutuyorum. Cosima'nın yüzü buruştu.

"O kadar sert tezahür etmiş olabilirim ki pompayı kırmış olabilirim, yani evet, belki de kimse giremez."

"Ben hallederim bebeğim," diye onu rahatlatıyorum. Pembe havuz fikrini zaten biliyordum ve bu tamamen güvenli. Sonra, sanki bir işaretmiş gibi, gürültülü bir su sıçraması duyuyoruz.

"Jax!" Cosima bağılıyor, havuza kimin atladığını anlamak için görmesine gerek yok.

Jax'in havuzdan çıktığını görmek için aceleyle cam kapıdan dışarı çıkar. Suya çok fazla sıcak pembe boya koymuş olabilirler. Eminim Cosima onlara boyayı atmaya devam etmelerini ve asla yeterince pembe olamayacağını söylemiştir.

"Anne! Köpekbalığı yüzgecine ihtiyacım var; cinayet mahalline benziyor." Jax köpekbalığıymış gibi dişlerini sıkıyor.

Haksız da değil. Gülmemeye çalışarak elimi ağzıma kapatıyorum. Jax'i cesaretlendiremezsiniz çünkü bir çentik daha atacaktır. Eros geri çekildi, üzerine boyalı su bulaşmasını istemiyordu.

"Cinayet mahalli olabilir," diyor Tova, yanımıza gelip Cosima'yı yanağından öperek. Kenara park etmiş golf arabalarını görüyorum. "Bütün o havuz çocuğu olayından sonra."

Kahkahalarım kesiliyor. Cosima bana doğru bir bakış fırlattı. "Sadece nazik davranıyordun." Kibar mı? Buna böyle mi diyoruz?

"Onu mu savunuyorsun?" Belki de onu öldürmeliydim ama Cosima bunu yapmamamı istemişti. Kibarlığımın karşılığı bu işte.

"O eşcinseldi!" Cosima ellerini havaya kaldırdı. Ne olduğu umurumda bile değil. Çok sert bakıyordu.

"Havuzla ben ilgilenebilirim," diyerek hepsine haber verdim. Lanet olası bir havuz çocuğuna ihtiyacımız yok.

"Bundan emin misin?" Savaş havuza bakıyor. O kadar pembe ki dibi görünmüyor. Tamam, kırmızı olabilir ama bunu yüksek sesle söylemeyeceğim. Bu suyun pembe olduğunu söyleyerek öleceğim.

"Evet, kesinlikle eminim." Ona bir bakış fırlatıyorum, evim hakkında endişelenmesine gerek olmadığını ve bu konuda çenesini kapalı tutmasını söylüyorum.

Suyun ne renk olduğunu. Cosima'yı özel gününde üzecek bir şey istemiyorum.

"Kıskançlık konusunda aşırı derecede saçmalıyor." Cosima bunu sanki ona karşı böyle davranmamdan nefret ediyormuş gibi söylüyor ama hepimiz bunun tam tersi olduğunu biliyoruz. Tıpkı daha önce mutfaktaki keki yediği gibi bu boku da yiyor.

"Bu gerilim beni öldürüyor. Bu gösteriyi yola koyabilir miyiz?" Tova soruyor. "Onun bildiğini duydum." Parmağıyla beni suçlar gibi işaret ediyor. "Neden önce onun haberi oluyor anlamıyorum. En iyi arkadaş benim."

"Evet," diye Tova'yı cesaretlendiriyor War. "Karım ne dedi?"

"Ben bile bilmiyorum. Sayılmasın diye ikimizden de saklıyorum."

"Peki, sanırım bu matematik işe yarıyor." Tova iç geçirir.

"Biraz beklememiz gerekiyor. Ebeveynler henüz gelmedi," diye hatırlatıyorum onlara.

Onlardan bilerek geç kalmalarını istemiştim. Güneş çoktan batıyor, arkada yanan ışıklar pembe bir renk veriyor. Diğerleri de gelmeye başlıyor ve ben karımın partide mutlu bir şekilde çalışmasını, herkesi karşılamasını izliyorum. Işıl ışıl parlıyor ve bunun sadece hamilelikten kaynaklanmadığını biliyorum.

"Geldiler!" Rochelle ve Dario arka verandaya çıktıklarında Cosima ellerini çırpıyor. Torunlarıyla birlikte koşuşturuyorlar. Telefonumu çıkarıp bir mesaj gönderiyorum.

"Hazır mısın tatlım?" diye sordum.

"Ben her zaman hazırım." Bana gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

"Şey, bir yere gitmediğimiz sürece. O zaman biraz geride kalabilirim. Saçıma ve Jax'e bağlı." Son kısmı ekliyor. "Benimle eşleşmeyi seviyorsa elimde değil."

"İstediğin kadar geç kalabilirsin." Onu öpüyorum. "Ama zamanı geldi."

"Herkes!" Cosima bağırınca herkes sessizleşti. "Vakit geldi." Bana bakıyor. "Ee?" Açıklama bana bırakılmıştı. Herkesi avluya geri götürüyorum.

"İşte başlıyoruz," diye fısıldıyorum kulağına, tam da arka veranda ve havuzun etrafındaki maytap fiskiyeleri patlarken. Yarım saniye sonra, aklınıza gelebilecek pembenin her tonundaki havai fişekler uzaklarda patlarken gökyüzü de aydınlanıyor.

Cosima nefesini tutmuş, önündeki gösteriyi izliyor. Sonuncusu ve sonuncusu, ateş havuz boyunca kayarak bir anka kuşu çizerken patlar. Anka kuşu

Alevler koyu, koyu pembe. Herkes tezahürat yapıyor, çocuklar zıplıyor.

Karım dönüyor. "Bizim Anka Kuşumuz."

"Bizim Anka Kuşumuz." Bir elimi karnına koyuyorum, diğer elim ensesine gidiyor ve onu orada kavıyor. Eğer küçük bir kızımız olacaksa bu ismi seçmişti.

"Bana gerçekten istediğim her şeyi verdin," diyor Cosima. "Tüm hayallerimi."

"Bize her şeyi veren sensin, tatlım." "Bu benim için çok hoş," diyor burnunu çekerek. "En tatlısı," diye katılıyorum, ağzımı ona bastırarak.

Bu kadın bu ailenin kalbi. Lanet olsun, o benim tüm kalbim. O eve gelene kadar soğumuş ve öfkeyle dolmuş bir kalp.

Şimdi sadece onun için atıyor, o da hepimiz için atıyor.

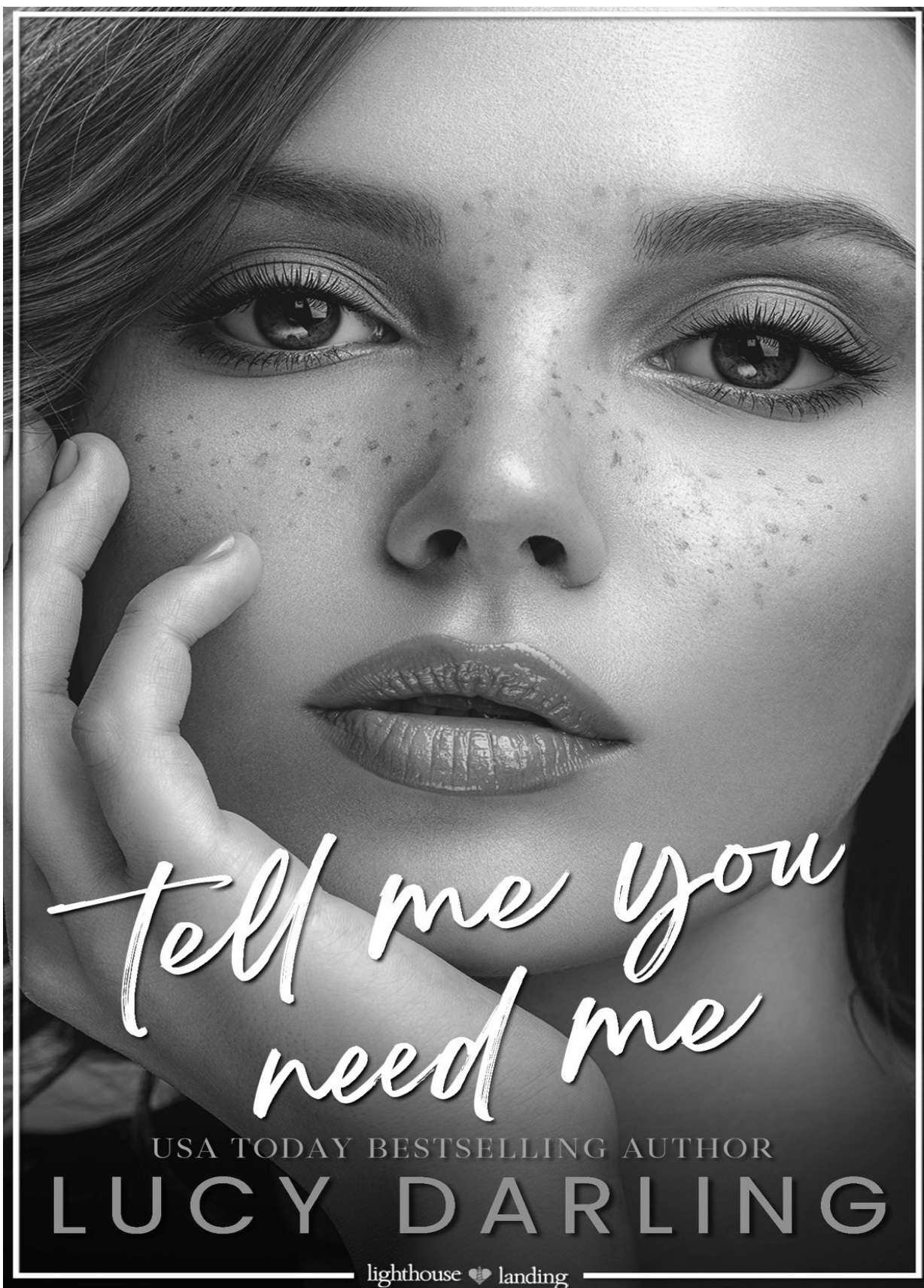
* * *

Umarım Cosima ve Z'nin kitabını sevmişsinizdir. Tova ve Savaş'ı merak ediyor musunuz? Kitaplarını okuyun, [Saplantı Yemini](#), şimdi mevcut!

Sırada Marks ve Ronan'ın kitabı var. Ön sipariş, [Finders Keep Her](#), 30.08.2015'te satışa sunulacak.

Lucy Darling'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? Yeni kitaplar çıktığında haberdar olmak için bültenime katılın. [BURAYA TIKLAYIN!](#)

Lighthouse Landing Serimi okudunuz mu? Birinci kitap [Bana İhtiyacın Olduğunu Söyle](#)'nin tanıtımını görmek için kaydırmaya devam edin!

*tell me you
need me*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY DARLING

lighthouse ♥ landing

Tell Me You Need Me

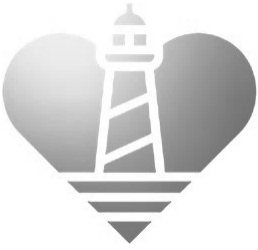
West Haven'ın gitmek istediği son yer eviydi. Sahip olduğunu dűşündűđű tüm ailesini geride bırakarak Lighthouse Landing adasından kaçmıştı. Kardeřinin ölüm haberi ona ulaştığında kayıtsız kalmıştı; ta ki artık varlığından bile haberdar olmadığı ikiz gençlerin vasisi olduğu kendisine bildirilene kadar.

Gönűlsűzce geri dönmeyi kabul etti ama sadece yarım kalan işleri tamamlamak için. Teddy'yi gördűđű ve ona sahip olması gerektiđini anladıđı ana kadar planı buydu.

Yeđeniyle çıkıyor olması önemli değildi. West'ten başkası için yaratılmamıştı. Gülűmsemleri, kahkahaları ve parlak ışığı... hepsini kendisi için istiyordu. Ada ondan yeterince řey almıştı; bunu kanıtlamak için hâlâ yara izleri vardı.... şimdi onun olanı alma sırası onda.

Ne yazık ki beyaz atlı prensten çok bir canavara benziyor. şimdi Teddy'yi sonsuza dek elinde tutmanın yollarını dűşűnűyor. Bu güzelliğin, ışığını parlatmak için en karanlık yerleri aradığını çok az biliyor.

lighthouse landing

Chapter 1

WEST

"Efendim-" Jack'in sesindeki aksaklıktan, bana söylemek üzere olduğu şeyi duymak istemeyeceğimi anlayabiliyorum. D n geceden beri başım hâlâ zonkluyor. En son ne zaman bu kadar çok içtiğimi ya da neden böyle bir ihtiyaç hissettiğimi hatırlayamıyorum.

"Ne oldu?"

Jack ofisime doğru bir adım daha attı. Her zamanki gibi normal pantolonunu giymiş, düğmeli bir gömlek ve her zaman farklı renkte olan bir papyon takmıştı. Evimin şimdiye kadar gördüğü en canlı renk. O olmasaydı, burası bir masa ve yatak dışında bomboş olurdu. İhtiyacım olan tek şey temel şeyler.

"Kardeşin."

"Yapma!" Sandalyemden kalkarak homurdandım. O, hakkında konuşmak isteyeceğim son şey. Aslında onun adını bir daha asla duymamalıyım. O öldüğüne göre artık tek Haven benim. Sonunda ellerimi ailemden ve geçmişimden temizleyebilirdim. Üniversiteye gittiğimde hepsinden uzaklaşmıştım. O hayatı geride bıraktım. İnanın bana, oradan yeterince hızlı çıkamadım.

"Bilmediğın daha çok şey var." Jack tamamen ofisime geldi.

Alnımın ortasından yanağımın yarısına kadar inen yara izi zonklamaya başladı. Sevgili ağabeyimin bir hediyesiydi. Babamın altın çocuğu. Karl Haven babamın imparatorluğunu devralmaya hazırlanıyordu. Umurumda değildi; tek istediğim dışarı çıkmaktı. Bu babamı daha çok kızdırdı. Her şeye kayıtsız kalmam.

"M lke ne olacağı umurumda değil. İstemiyorum." Yalnız bırakılmaktan başka bir şey istemiyorum. Gerçi şu anda, eğer

Ailesi Karl'ın pisliğini temizlemek için buradaydı. Bu konuda iyilerdi. Bir viski daha doldurmak için barıma doğru yürüyorum, öğleden sonra olmasına ve bugün yemek yememiş olmama aldırmadan. Jack kahvaltıyı değiştirdi. dokunulmamış bir öğle yemeği getirmişti.

"Mülkün varisleri var." Bardak dudaklarımda durakladı.

"Ne?" Bardağı tekrar bardağın üzerine bırakıyorum, sıvı dışarı sızıyor.

"Varisler," diye tekrarlıyor.

"Çocuklar gibi mi?"

"Aşağı yukarı." Jack tek omzunu silkti.

"Lanet olası çocukları mı vardı?" Karl'ın çocukları mı vardı? Elimi yüzümde gezdirip hayal etmeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Karl'ın etrafı striptizcilerle çevriliyken kafayı bulacağını düşünmüştüm. Birini hamile bırakmış olabilir mi?

"İki."

"İki!"

"İkizler." Hayatta beni şaşırtan pek fazla şey yok, ama bunun kesinlikle onlardan biri olduğunu itiraf etmeliyim.

Sandalyeme doğru yürüyorum ve bu bilgiyle ne yapacağımdan emin olamadan koltuğuma çöküyorum. "Cenaze töreni yapıldı mı?" Jack'e gitmeyeceğimi söyledim.

"Hayır, efendim. Yarın."

"Kaç yaşında?" Kardeşim benden sekiz yaş büyüktü.

Onu gençliğimden beri görmemiştim. Hayatımı ağabeyimin ve babamınkinden olabildiğince uzak tutmuştum. İş hayatında bile farklı bir yol izlemeye özen gösterdim. Bir süreliğine ülkeyi terk etmiştim ve geri döndüğümde de karşı kıyıya gitmiştim.

İsimlerini bir daha duymak zorunda kalmadım ve onları çoğunlukla unutmuştum. Onları düşünmeden günler geçirebiliyordum. Aynaya her baktığımda görmek zorunda kaldığım yara izi olmasa daha da uzun sürebilirdi. *Ailemin* bana nasıl davrandığının sürekli bir hatırlatıcısı.

"Yakın zamanda on sekiz yaşına girdi."

Tamam, en azından onlar yetişkin. Biraz paraları kalmış olmalı. Hayatlarına başlamak için finansal bir yastıkları olacak.

Kardeşimi anladığım kadarıyla, onun gitmesi onların yararına olabilir. Özellikle de sonu babam gibi olursa. Kontrolcü pislik. Annemizin onun yüzünden intihar ettiğini biliyorum. Ondan kaçamadı ve beni bir piyon olarak kullandı. Sık sık annemin daha uzun süre kalmasını sağlamak için onu benden hamile bıraktığını düşünürdüm.

"Ne düşündüğünü biliyorum ve bu işe yaramayacak." Jack masamın üzerine bir dosya koydu.

"Bunu e-postayla gönderemez miydin?" Dosyayı çevirip açtım. Bir klasörü nereden bulmuş ki? Jack tiyatroyu seviyor. Sorumu duymazdan geliyor.

"Okullarını bitirene kadar paralarına dokunamazlar." "Okul mu?

Üniversite gibi mi?"

"Lise." Kahretsin. "Deniz Feneri Lisesi."

"Karl, Lighthouse Landing'de mi yaşıyordu?" Annem orayı çok severdi. Çocukken okula gittiğim yerd. Ayrıldığımdan beri oraya hiç gitmedim. Babam sık sık şehirde kalırdı. Adaya tek giriş çıkış feribot ya da helikopterle yapılıyordu. Şimdi orada küçük bir havaalanı olabilir.

"Baban mülkü hiç satmadı. Karl ikizlerini oraya geri götürdü." Alnımı kesen yara izini ovuyorum. O adada neredeyse ölüyordum.

"Onu hâlâ bir baba olarak hayal edemiyorum."

"Öyle olduğuna eminim. Bir baba ama baba değil."

Fotoğraflardan birini elime aldım. İkizler birlikte. Bir erkek ve bir kız. "Vay anasını," diye mırıldandım. "Annemize çok benziyor." Sadece bir Annemin birkaç fotoğrafını. Giderken onları da yanımda götürmüştüm. Başka bir şey almamıştım. İstedığım son şey babamla ya da kardeşimle ilgili anılardı. Cehennemde çürüsünler, umurumda değil.

Annem bu dünyadan ayrılmadan önce babama son bir kez siktir çekmişti. Bana iyi bakıldığından emin oldu. Kendime bir hayat kurmak için yeterli param vardı ve ben de tam olarak bunu yaptım. İtiraf etmekten nefret ediyorum ki bu dürtümün bir parçası da babama ve kardeşime onlara ya da onların kirli paralarına ihtiyacım olmadığını kanıtlamaktı. İkisi de on sekiz yaşına geldiğimde bana kalan mirası tüketeyeğime ikna olmuşlardı. Hakkında hiçbir şey bilinmeyen para. Bir avukat kapımı çalana kadar annemin benim için ne yaptığının farkına varmamıştım.

Annemin yaptığı çok akıllıcaydı. Babam ben reşit olana kadar sahip olduğu tüm zamanı o parayı benden almanın bir yolunu bulmak için harcardı. Herkesin ona bağımlı olmasını isterdi. Kontrolü sınır tanımıyordu.

Jack kendi bakmak için fotoğrafı benden aldı. "Çok hoş bir kız. Çok masum görünüyor." Son kelimeyi beni iğnelemek için eklediğini biliyorum. Aklıma çoktan gelmişti. "Ya o da onlar gibiyse?" Jack geçmişim hakkında bazı şeyler biliyor. Yıllarca birlikte çalıştık ve meraklı bir piç olabilir. Diğer düşüncem de buydu. Kardeşim ve ben tam bir tezat oluşturunuyorduk.

Ya onu kurtarabilirsem? Anneme olan çarpıcı benzerliği içimi kemiriyor.

"Lighthouse Landing'e nasıl gidebileceğimizi öğren. Helikoptere ihtiyacımız olabilir." Bu lanet olası pozisyonda olmaktan nefret ediyorum, ama şimdi olduğum için, bunu düşünmeyi bırakamayacağımı biliyorum. Ayrıca Jack'in bir şekilde o resmi gördüğümde huzursuz olacağımı bildiğini de biliyorum. Piç kurusu.

"Şu anda orada küçük bir havaalanı var." Tabii ki çoktan araştırmıştır. "Hazır olduğunuzda gidebiliriz efendim."

"Şu efendim saçmalığını kes."

"Anladım." Jack sırtıyor. "Çantalarımı çoktan hazırladım ve kontrol etmeniz için eşyalarınızın çoğunu bir araya getirdim." Ofisimden çıkmak için masama dönüyorum ama kapıda duruyorum.

"Geri döneceğimden nasıl bu kadar emindin?" Kendimi sorarken buluyorum.

"Çünkü baban ve ağabeyinin aksine, sen sadece bir pislik gibi davranıyorsun."

Başımı sallıyorum, ona inandığımdan pek emin değilim.

[Şimdi müsait!](#)

Connect with me!

Also by Lucy Darling

[Meant Meant to](#)

[Beto Love](#)

[Sınırdan Aşk](#)

[Sonsuza Kadar](#)

[Aşk](#)

[Love in the Mix](#)

[Love Undeclared](#)

[Love You Always](#)

[Bana Ol Bana](#)

[DönAit](#)

[Never Let Go](#)

[Never Been Kissed](#)

[İddiasını Takip](#)

[Etmek Gelinini](#)

[Takip Etmek](#)

[Daima Kovboyu](#)

[Kovboy Onun Daima](#)

[Onun Kızı](#)

[Sadece O](#)

[Sadece Bu](#)

[Gece](#)

[Onun Sonsuz Kızı](#)

[Onun Sonsuz Aşkı](#)

[Tatil İçin Eve Geliyor](#)

[Onun İçin Eve Geliyor](#)

[209 Wedding Lane](#)

[831 Marriage Lane](#)

[Sadece Bir](#)

[Bakış Benimsin](#)

[Güzellik ve Serserilik](#)

[Güzellik ve Centilmenlik](#)

[Çarpılmış](#)

[Aşk Saf](#)

[Altın](#)

[Saf Baştan Çıkarma](#)

[Saf Aşk](#)

Sadece [Noel Onların](#)

Karlı [Gecesi](#)

Güzellik [ve Milyarder](#)

Sadece

[Sonsuza Kadar](#)

Sadece [Günüşiğı](#)

[En Tatlı Takıntı En](#)

[Tatlı Sır](#)

[Onun Noel Sürprizi](#)

[Sonsuza Dek Sevgilim](#)

[Masumiyet Yaprakları](#)

[Neverland](#)

[DiyarıHarikal](#)

[ar](#)

[Mirasçıyı Kovboy Kızı](#)

[YakalamakYakalamak](#)

[Günahın İçinde Doğmak](#)

Bully

[The One](#)

[Sonsuza Kadar](#)

Söyle [Sonsuza](#)

[Kadar Sahip Çık](#)

[Bana](#)

[Benim](#)

[Olduğunu](#) Söyle

Lighthouse Landing Serisi

[Bana İhtiyacın Olduğunu](#)

[Söyle Seni Sevdiğimi](#)

[Biliyorsun](#)

[Sen Benim Her Sebebimsin](#)

Yeni Bir

Saltanat [Saplantı](#)

[Yemini](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

